MORGAN RICE



KAHRAMANLARIN GÖREVI

FELSEFE YÜZÜĞÜ SERISININ 1. KITABI

KAHRAMANLARI GÖREVİ

(FELSEFE YÜZÜĞÜ 1. KİTAbi)

morgan rice

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; 13 kitaptan oluşan (ve devam eden), 1 numaralı çok satan destansı FELSEFE YÜZÜĞÜ kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir. Tercümesinin yapıldığı diller: Almanca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce,

Japonca, Çince, İsveççe, Hollandaca, Türkçe, Macarca, Çekçe ve Slovakça (daha farklı dillere tercümesi de yapılmakta).

DÖNÜŞÜM (Vampir Günlükleri'nin 1. kitabı) ve KAHRAMANLARIN GÖREVİ (Felsefe Yüzüğü 1. kitap) ücretsiz olarak Amazon üzerinde indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları

indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!

Morgan Rice İçin Yazılan Övgülerden Bazıları

“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.” --*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“Rice daha başlangıçtan sizi hikâyenin içine çok başarılı bir şekilde çekiyor; betimlemelerinde kullandığı kaliteli üslup size adeta ortamın bir resmini

çiziyor. Çok güzel yazılmış ve çok hızlı okunuyor.”
--Black Lagoon Reviews (*Dönüşüm*)

“Genç okurlar için ideal bir hikâye. Morgan Rice enteresan ve baş döndürücü bir şaşırtmacayla iyi iş çıkartmış. Canlandırıcı ve benzersiz… Seri bir kız etrafında odaklanıyor… Sıra dışı bir kız! Okuması kolay fakat oldukça hızlı… Derecelendirme: PG.”
--The Romance Reviews (*Dönüşüm*)

“Başlangıçtan itibaren ilgimi çekti ve bir daha da bırakmadı… Bu inanılmaz macera daha başlangıcından itibaren çok hızlı ve macera dolu. Bir tek boş an bile bulamayacaksınız.”

--Paranormal Romance Guild (*Dönüşüm*)

“Aksiyon, romantizm, macera ve belirsizlik dolu bir sıkışma. Bu kitabı elinize alın ve yeniden âşık olun.”
--vampirebooksite.com (*Dönüşüm*)

“Harika bir hikâye... Gece boyunca elinizden düşürmek istemeyeceğiniz bir kitap. Sonu ise tam bir heyecan seli; o kadar muhteşem ki, daha sonra ne olduğunu öğrenebilmek için hemen ikinci kitabı almak isteyeceksiniz.”
--The Dallas Examiner (*Sevilmiş*)

“ALACAKARANLIK ve VAMPİR GÜNLÜKLERİ’ne bir rakip ve son

sayfasına kadar okumak istemenizi sağlayacak bir kitap! Macera, aşk ve vampirleri seviyorsanız, bu kitap tam size göre!”
--Vampirebooksite.com (*Dönüşüm*)

“Morgan Rice bir kez daha inanılmaz yetenekli bir hikâye anlatıcı olduğunu kanıtlıyor… Bu kitap vampir/fantezi türünün genç fanları da dâhil geniş bir kitleyi çekebilir. Hiç beklenmedik ve sizi şoke edecek bir sonla bitiyor.”
--The Romance Reviews (*Sevilmiş*)

Morgan Rice Kitapları

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)

EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)

GURUR AĞLAYIŞI (4. KİTAP)

ŞEREF YEMİNİ (5. KİTAP)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. KİTAP)

KILIÇ AYİNİ (7. KİTAP)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)

KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)

ATEŞ ÜLKESİ (12. KİTAP)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)

ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)

SEVİLMİŞ (2. KİTAP)

ALDATILMIŞ (3. KİTAP)

YAZGI (4. KİTAP)

ARZULANMIŞ (5. KİTAP)

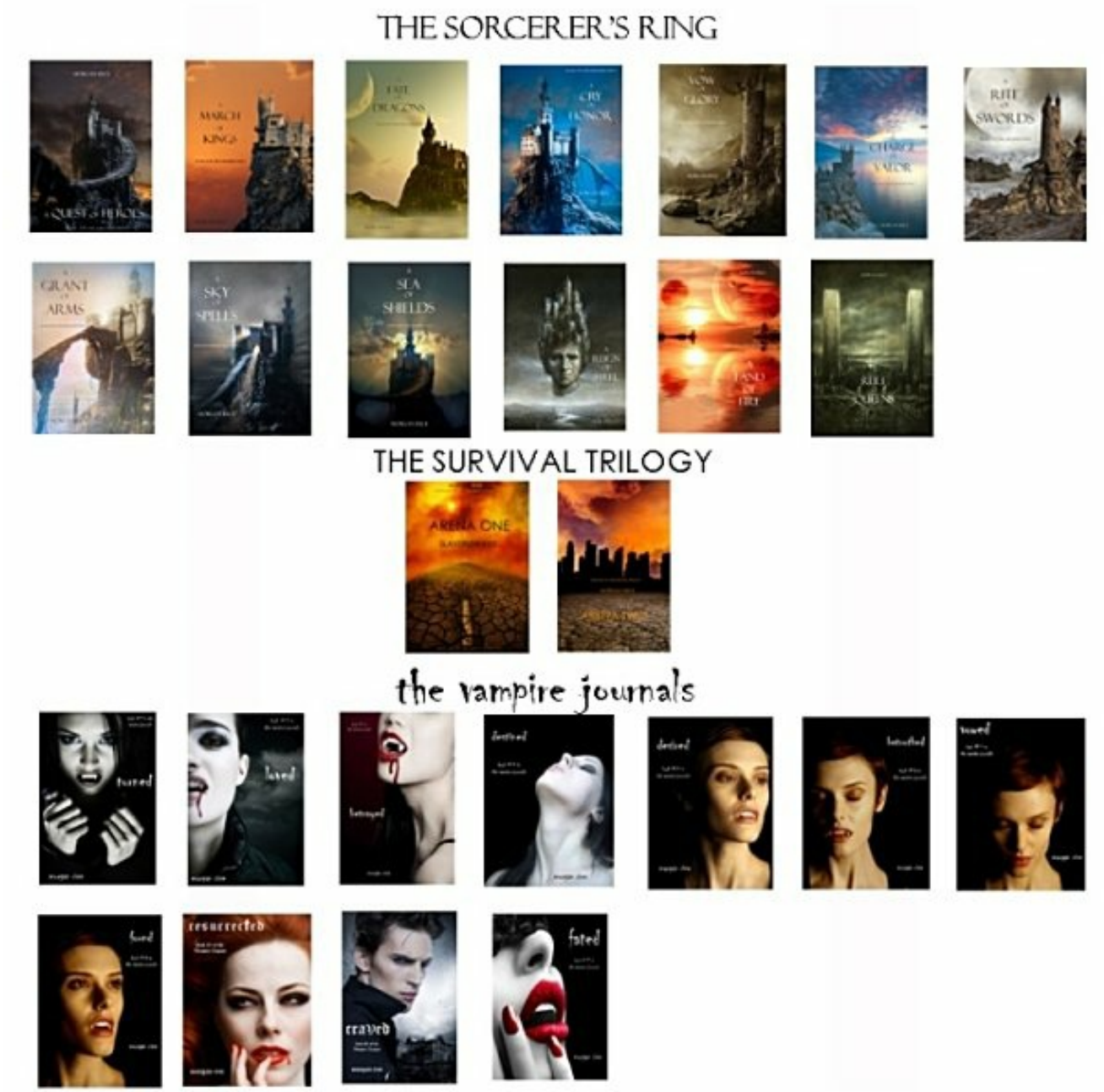
NİŞANLI (6. KİTAP)

YEMİNLİ (7. KİTAP)

BULUNMUŞ (8. KİTAP)

CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)
GÖMÜLMÜŞ (10. KİTAP)
KADER (11. KİTAP)

Google'dan Morgan Rice Kitaplarını İndirin!





FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında **Dinleyin**!

Bulabileceğiniz Yerler:

Amazon

Audible

iTunes

Morgan Rice © 2012

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının herhangi bir bölümü, 1976 ABD Telif Hakları Kanunu ile izin verilenin dışında, yazarın önceden izni olmaksızın, hiçbir formatta ve hiçbir amaçla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya yayılamaz veya bir veri tabanı veya bilgi kurtarma sisteminde saklanamaz.

Bu eKitap sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu eKitap başkalarına tekrar satılamaz veya verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak istiyorsanız lütfen her birey için birer ek kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız fakat satın almadıysanız veya sadece sizin

kullanımınız için satın alınmadıysa lütfen satın alan kişiye iade edin ve kendinize bir kopya satın alın. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, mekânlar, olaylar ve durumlar yazarın hayal ürününün eserleridir ve kurgusal amaçla kullanılmıştır. Gerçek hayattaki ölü veya yaşayan herhangi biri ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakları RazoomGame'e ait Jacket adlı eser, Shutterstock.com lisansı ile kullanılmıştır.

1
2
3
4
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16

17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
YİRMİ SEKİZ

“Tacı giyen baş, huzur nedir bilmez”

-William Shakespeare

IV. Henry, II. Bölüm

1

Batı Yüzük Krallığı'nın Alçak Topraklarındaki en yüksek tepenin üzerinde duran delikanlı, bakışlarını kuzeye çevirmiş ve yeni doğan güneşleri izliyordu. Yaptıkları inişler ve çıkışlarla tıpkı bir devenin hörgüçlerine benzeyen vadiler ve tepeler, gözün alabildiğine uzanıyordu. İlk güneşin koyu turuncu ışınları sabah sisinin içinde parıldayarak, etrafa, delikanlının da ruh haline uyum sağlayan büyülü bir hava veriyordu. Normalde ne bu kadar erken kalkar, ne de babasının öfkesini üzerine

çekeceği için evinden bu kadar uzaklaşıp, bunca yükseklere tırmanırdı. Ancak bugün bunu umursamıyordu. Özellikle bugün, onu on dört yıldan beri baskı altında tutan milyonlarca kural ve görevi yok saymaya hazırdı. Çünkü bugün, diğerlerinden daha farklıydı. Kaderinin çizileceği gün, bugündü.

Güney Eyaleti'nde yer alan Batı Krallığı'ndan McLeod klanından gelen Thorgrin isimli bu delikanlıyı herkes kısaca Thor diye bilirdi. Dört çocuktan en küçüğü olan, babasının gözdeleri arasında en son sırayı alan Thor, bugün olacaklar konusunda o kadar heyecanlıydı ki, tüm gece gözüne uyku girmemişti. Uykulu gözleriyle sürekli yatakta dönüp durmuş ve bir an önce ilk

güneşin doğmasını beklemişti. Böylesi bir gün ancak birkaç yılda bir yaşanırdı. Olur da eline geçen bu fırsatı kaçırırsa, sonsuza dek bu köyde mahsur kalacak ve ömrünün geri kalanı boyunca babasının sürüleriyle ilgilenmek zorunda kalacaktı. Bu seçeneği düşünmeye bile tahammül edemiyordu.

Askerlik Günü. Krallık Ordusu'nun eyaletleri inceleyerek, Kraliyet Lejyonu için gönüllü olanları büyük bir özenle seçtikleri o gün. Thor'un hayatı boyunca başka hiçbir hayali olmamıştı. Onun için yaşamın tek bir amacı vardı: en kaliteli zırhlar ve en iyi dövülmüş silahlarla donanmış Gümüşler'e, yani kralın seçkin şövalyelerine katılabilmek. Gümüşler'e girebilmenin tek yolu ise on

dört ve on dokuz yaş çocuklarından oluşan Lejyon'a katılarak, şövalye silahtarlığı yapmaktı. Ayrıca buraya katılabilmek için kişinin bir soylunun oğlu olması veya halihazırda unvan sahibi bir savaşçı olması gerekirdi.

Fakat Askerlin Günü'nde durum biraz daha farklıydı. Birkaç yılda bir yaşanan bu nadir olay, Lejyon mensuplarının sayısında bir düşüş yaşandığı zaman, kralın adamlarının yeni katılımcılar için tüm ülkeyi araştırmasıyla gerçekleşirdi. Halktan seçilen az miktardaki kişiden çok daha azının Lejyon'a girebileceğini, herkesçe bilinen bir gerçekti.

Ufku izleyen Thor, bir hareketlilik görebilmeyi umuyordu. Gümüşlerin,

köylerine uzanan tek yol olan bu noktadan gelmek zorunda olduklarını biliyor ve onları gören ilk kişi olmayı umuyordu. Etrafındaki koyun sürüsü ise Thor'a isyan ediyor, onları otlakların daha lezzetli olduğu dağın aşağısına indirmesi için hep beraber homurdanıyorlardı. Dikkatinin dağılmasını istemeyen Thor, hayvanlardan çıkan ses ve kokuları umursamamaya çalışıyordu.

Yıllarca sürülerle ilgilenip, babasının ve ağabeylerinin uşaklığını yapmasını dayanılabilir hale getiren tek şey, bir gün buradan ayrılacağına dair beslediği umuttu. Bir gün, Gümüşler geldiğinde, onu küçümseyen herkesi şaşırtacak ve seçilecekti. Hızlı bir

hareketle Gümüşlere ait at arabasına atlayarak, her şeye veda edecekti.

Onu hiçbir zaman ciddiye almayan babası ise tabii ki onu ne Lejyon ne de herhangi bir iş için aday olarak görmüyordu. Babası tüm sevgisini ve ilgisini ağabeylerine ayırmıştı. En büyükleri on dokuz yaşında olan kardeşlerin diğerleri on sekiz ve on yedi yaşında idiler. Bu durum sadece on dört yaşında olan Thor için oldukça zorlayıcıydı. Ya yaşça birbirilerine yakın oldukları ya da Thor ile hiçbir ortak noktaları olmadığı için her zaman beraber takılan bu üç kardeş, çoğu zaman Thor'un varlığından haberdar değillermiş gibi gözükürlerdi.

İşleri daha kötü bir hale sokan ise ağabeylerinin ondan daha uzun ve güçlü olmalarıydı. Kendisinin de çok kısa olmadığının farkında olan Thor'un kaslı bacakları, ağabeylerinin devasa gövdeleri karşısında titrerdi. Babası ise bu durumu düzeltmek bir yana, sanki bundan hoşlanıyormuş gibi görünürdü. Ağabeyleri dövüş eğitimi alırken, o koyunlarla ilgilenmesi veya kılıçları bilemesi için yollanırdı. Bundan sesli olarak bahsedilmese bile, herkes Thor'un hayatının sonuna kadar burada kalıp, büyük işler başaran ağabeylerini izlemek zorunda kalacağını bilirdi. Eğer her şey babasının ve ağabeylerinin dilediğince gerçekleşirse, Thor'un kaderi ailesinin ihtiyaçları için bu köyde

unutulup gitmekten başka bir şey olmayacaktı.

İşin garip tarafı ise Thor, ağabeylerinin nedense ondan korktuğunu, hatta nefret ettiklerini hissediyordu. Bu durum, ona attıkları tüm bakışlarda, yaptıkları tüm hareketlerde belli oluyordu. Nedenini bilmese bile, ağabeylerinde kıskançlık veya tedirginlik gibi bir his uyandırdığını fark etmişti. Belki bunun sebebinin onlardan daha farklı olması, onlar gibi hareket etmeyip, konuşmamasından kaynaklanıyor olabileceğini düşünmüştü. Thor onlar gibi bile giyinmezdi. Babası en güzel giyecekleri (mor ve kızıl cüppeler) ve en gösterişli kılıçları ağabeyleri için ayırırken, Thor ise

sadece en ucuzundan paçavraları giyerdi.

Buna rağmen Thor, elindekilerle yapabileceğinin en iyisini yapmaktan geri durmadı. Üzerine oturmayan cübbesinin etrafına bir kuşak sararak, onu giyilebilir hale getirdi. Yaz da gelmiş olduğuna göre artık cübbesinin kollarını kısaltarak, hafifçe esen rüzgarların yapılı kollarını serinletmesine izin verebilirdi. Sahip olduğu tek pantolon kalitesiz keten kumaşından yapılmıştı ve ayaklarına geçirdiği en ucuz deriden imal edilmiş botların bağcıkları, kavalkemiğinin ardında birleşiyordu. Yani kısacası, tam bir çoban gibi giyiniyordu.

Fakat fiziksel özellikleri açısından hiç de bir çobana benzer hali yoktu. Thor, uzun ve hayli çevikti. Heybetli ve asil görünümlü çenesi, yüksek elmacık kemikleri, gri renkteki gözleri ile yanlış işe verilmiş bir savaşçıya benziyordu. Dalgalar halinde kulaklarının hizasına inen düz ve kahverengi saçları, ışıkta parıldayan gözleriyle birleşiyordu.

Thor, bugün ağabeylerinin geç saate kadar uyumasına izin verileceğini, doyurucu bir yemeğin ardından ise en iyi silahlarla donatılarak ve babalarının desteğiyle seçmelere gönderileceklerini biliyordu. Ona ise izlemesi için bile izin verilmeyecekti. Bir kere babasıyla bunun hakkında konuşmaya çalışmıştı. Babası konuyu kesin bir şekilde

kapattığı için, bir daha onunla böyle bir tartışmaya girmemişti. Ancak bu durumu hiç de adil bulmuyordu.

Fakat Thor babasının onun için belirlediği yazgıya karşı çıkmakta kararlıydı. Kraliyet kafilesini görür görmez hızla eve doğru koşup, babasıyla yüzleşecek ve onun cevabı ne olursa olsun, kendini Kral'ın Adamlarına tanıtacak ve diğerleriyle beraber mücadele edecekti. Babasının onu durdurabilmesine imkan yoktu. Bunu düşünmek bile midesinde düğümlenmeye benzer bir his uyandırıyordu.

İlk güneş artık epeyce yükselmiş, yeni doğmaya başlayan ikinci güneş ise, mor gökyüzünün üzerine nane yeşili bir

katman ekliyordu. İşte tam o an Thor, ufukta beliren kafileyi tespit etti.

Dimdik ayakları üzerine doğrulmuştu ve tüyleri diken dikendi. Ufukta silik şekilde görünen at arabalarının kaldırdığı tozlar, etrafa yayılıyorlardı. Seçebildiği her yeni at arabasıyla beraber, kalbi daha da hızlı atmaya başlıyordu. Bu mesafeden bile altın renkli at arabalarının güneşlerin altında parlayışını görebilmek mümkündü, tıpkı sudan fırlayan bir gümüş balığı gibi.

Tamı tamına on iki araba saydıktan sonra artık daha fazla dayanamayacağını fark etti. Göğsünde güm güm atan kalbiyle, hayatında ilk defa sürüsünü unutarak, düşe kalka tepeden aşağı inmeye başladı. Kendini onlara

gösterene kadar durmak niyetinde değildi.

*

Var gücüyle tepeden aşağı inerken, ne soluklanmak için duruyor ne de vücudunu çizikler içinde bırakan dalları umursuyordu. Bir açıklığa vardığı zaman durup, önünde uzanan köyüne baktı. Bu sessiz sakin köyünün içi, çatıları sazdan, duvarları kille sıvanmış evlerle doluydu. Bu evlerin içinde ise en fazla birkaç düzine aile yaşardı. Bacalardan çıkan dumanı gören Thor, herkesin çoktan uyanmış olduğunu ve kahvaltılarını hazırladıklarını anladı. Kraliyet Sarayı'ndan bir günlük mesafede olan bu huzur dolu köyün amacı, olası tehlikeleri önceden tespit edebilmekti. Tıpkı Halka'

nın sınırlarında yer alıp, tarımla uğraşan diğer köyler gibi, burası da Batı Krallığı'nın çarkındaki dişlilerden sadece biriydi.

Tozu dumana katarak koşan Thor, köy meydanına uzanan son açıklığı da hızla geçti. Thor'u gören tavuk ve köpekler, dehşetle önünden çekildiler. İçinde su kaynayan bir kazanın yanına çökmüş yaşlı bir kadın da Thor'un ardından seslendi.

"Yavaşla evlat!" diye bağıran kadın, kazanını ısıtan ateşi, Thor'un kaldırdığı tozdan korumaya çalışıyordu.

Fakat Thor ne bu yaşlı kadın ne de herhangi biri için yavaşlamak niyetinde değildi. Çok iyi bildiği sokaklarda, bir o

sokağa bir bu sokağa girerek, hızla evinin yolunu tuttu.

Bu evin köydeki diğer evlerden pek de farkı yoktu. Gene onlar gibi kilden duvarları, sazlarla örtülü bir çatısı vardı. Ortadan ayrılan evin tek odasının bir tarafında babası, diğer tarafında üç ağabeyi uyuyordu. Köydeki diğer evlerde rastlanmayan, yapıya bitişik haldeki tavuk kümesi ise Thor'un uyusun diye yollandığı kısımdı. İlk başlarda ağabeyleriyle beraber yatan Thor, onların zamanla büyüyüp, kabalaşması ve babalarının gözünde daha özel bir yere gelmeleriyle beraber, buradan istenmediğini anlamıştı. İlk başta buna bozulan Thor, zamanla kendine ayrılan kısımdan memnuniyet duymaya ve hatta

ağabeylerinden uzak olduğu için keyif almaya bile başlamıştı. Zaten evin istenmeyen kişisi olduğunu düşünen Thor, kümese yollanmasıyla beraber artık bundan iyice emin olmuştu.

Hızla ön kapıdan içeri dalan Thor, hızını kesmeden ilerlemeye devam etti.

"Baba!" diye bağırdı, bir yandan soluklanmaya çabalarken. "Gümüşler! Geliyorlar!"

Çoktan üzerlerine en güzel kıyafetlerini geçirmiş olan babası ve ağabeyleri, kahvaltı masasının üzerine çökmüşlerdi. Haberi alır almaz yerlerinden fırlayan bu dördü, Thor'un suratına bile bakmadan ve omuzlarına çarparak, doğru evden dışarı fırladılar.

Peşlerinden koşan Thor, onlarla beraber ufku izlemeye başladı.

Kardeşlerden en büyüğü olan Drake, "Ben kimseyi göremiyorum" dedi kalın sesiyle. Geniş omuzları ve tıpkı kardeşlerinin ki gibi kısa kesilmiş saçları olan Drake, Thor'a her zamanki gibi küçümseme dolu olan kahverengi gözlerini çevirdi.

"Ben de göremiyorum" diye onayladı Dross. Drake'den sadece bir yaş küçük olan Dross, her zaman onun yanını tutardı.

Thor, onlara, "Geliyorlar!" diye karşılık verdi. "Yemin ederim!"

Ona dönen babası, omuzlarından sertçe tuttu.

“Geldiklerini nereden biliyorsun?” diye emreder gibi sordu.

“Onları gördüm.”

“Nasıl? Nereden?”

Thor köşeye sıkışmıştı. Şüphesiz ki babası, onları görebileceği tek yerin tepenin üstü olacağını çok iyi biliyordu. Bu yüzden Thor, ne cevap vermesi gerektiğinden emin olamadı.

“Ben... tepeye tırmanmıştım-“

“Sürüyle beraber mi? Hayvanları o kadar uzaklaştırmaman gerektiğini biliyorsun.”

“Ama bu sıradan bir gün değil ki. Onlar görebilmek istiyordum.”

Babası ona öfke dolu bir bakış attı.

“Derhal içeri gir ve ağabeylerinin kılıçlarını getirdikten sonra, silahlarının

kınını cilalamaya başla. Kralın adamları geldiği zaman, onları en iyi halleriyle takdim edebilmek istiyorum.”

Thor’la işi biten babası, tekrar ağabeyleriyle beraber yolu izlemeye koyuldu.

Üç ağabeyi arasında en küçük olanı ve Thor’dan üç yaş büyük olan Durs, “Sizce bizi seçecekler midir?” diye babasına sordu.

Babaları, “Seçmemeleri onların aptallığı olur” diye cevapladı. “Bu sene ellerindeki adam sayısı epey bir düştü. Hasat bu kadar kötü olmasaydı, gelmeye tenezzül bile etmezlerdi. Üçünüzde dik durun, göğüsler dışarı ve kafalar hafif yukarı. Doğrudan gözlerinin içine bakmayın, fakat bakışlarınız etrafta da

dolaşmasın. Güçlü ve kendinizden emin durun. Sakın olaki herhangi bir zayıflık belirtisi göstermeyin. Kraliyet Lejyonu'na katılmak istiyorsanız, sanki çoktan onun bir mensubuymuş gibi davranmayı unutmayın."

Babalarının talep ettiği pozisyonu alan üç kardeş, hep bir ağızdan "Emredesin, baba" dediler.

Arkasını dönen babası, Thor'a ters bir bakış attı.

"Neden halen buradasın?" diye sordu. "Doğru içeri!"

İki arada kalan Thor, yerinden kıpırdayamadı. Her ne kadar babasının emirlerine karşı çıkmak istemese bile, onunla konuşması gerekiyordu. Ne yapması gerektiğini düşünürken, kalbi

heyecandan duracak gibiydi. Babasının sözünü dinleyip, kılıçlarını getirdikten sonra içinden geçenleri onunla paylaşmanın en iyisi olacağına karar verdi. Doğrudan onun karşısına dikilmenin, işleri daha da kötü yapacağının farkındaydı.

Eve giren Thor, silahların bulunduğu kısma ilerledi. Ağabeylerine ait kılıçlara yaklaşan Thor, bunların gördüğü en güzel şeyler olduğunu düşünürdü her zaman. Kusursuz bir işçiliğin ürünü gümüş kabzalarla taçlandırılan bu kılıçları alabilmek için babası yıllarca çalışıp durmuştu. Üçünü de yerinden alan Thor, her zaman olduğu gibi bu sefer de ağırlıkları karşısında şaşırmıştı. Kılıçlarla beraber evden dışarı çıktı.

Her bir kılıcı sahiplerine verdikten sonra, babasına yaklaştı.

“Cilalamadın mı?” diye sordu Drake.

Sinirlenen babası henüz ağzını açamadan, Thor konuştu.

“Baba, lütfen. Seninle konuşmam gerekiyor!”

“Sana cilalaman-”

Öfkeli gözleri Thor’a çevrili olan adam, meraklanmıştı. Thor’un yüzündeki ciddi ifadeyi görünce dayanamadı ve sordu, “Evet?”.

“Beni de ağabeylerimle beraber takdim edilmek istiyorum. Lejyon’a katılabilmek için.”

Ağabeylerinin yükselen kahkahası, Thor’un utandırdı.

Ancak babası gülmemişti. Bilakis, suratındaki düşünceli ifade hepten derinleşti.

"İstediğin bu mu?" diye sordu.

Thor hevesli şekilde kafasını salladı.

"On dört yaşındayım. Yani katılmak için uygunum."

Omuzunun üzerinden Thor'a küçümseyen bir bakış atan Drake "Senin dediğin, inebilecekleri en küçük yaş" dedi. "Seni alacak olsalar, bir ilk olurdun. Senden beş yaş büyük olan ben varken, gerçekten de seni seçebileceklerini mi düşünüyorsun?"

"Çok küstahsın" dedi Durs. "Her zaman olduğu gibi."

Onlara dönen Thor, "Size bir şey sorduğum yok" dedi ve ardından tekrar,

kaşları halen çatık olan babasına döndü.

"Baba, yalvarırım" dedi. "Bana bir şans tanı. Tüm isteğim bu. Henüz küçük olduğumun farkındayım, fakat zaman içinde kendimi kanıtlayacağım."

Babası olumsuz manada kafasını salladı.

"Evlat, sen bir asker değilsin. Kardeşlerin gibi hiç değilsin. Senin görevin çobanlık. Hayatını burada, benim yanı başımda geçireceksin. Sana verilen görevlerin hepsini hakkıyla yerine getireceksin. İnsanlar, kendilerini hayallere fazla kaptırmamalı. Yaşamını olduğu gibi kabullen ve onu sevmeyi öğren."

Kalbi kırılan Thor'un kurduğu tüm hayaller, gözlerinin önünde

yıkılıyorlardı.

Hayır, diye düşündü. *Buna izin veremem.*

"Fakat baba-"

"Sessizlik!" diye kükredi babası. "Seninle daha fazla uğraşamam. İşte, geliyorlar. Yoldan çekil ve onlar buradayken sakın yanlış bir hareket yapayım deme."

İlerlemeye başlayan babası, Thor'u sanki bir eşyaymış gibi iterek, onu yoldan uzaklaştırdı. Babasının onu iten iri avucu, adeta Thor'un göğsüne saplandı.

Yaklaşan gürültüyü duyan köy halkı evlerinden fırlayarak, yolun kenarına dizilmeye başladılar. Kafilenin geldiğini haber veren büyük bir toz bulutunun

ardından şehre giren bir düzine at arabasından çıkardığı ses, adeta bir gök gürültüsü gibiydi.

Kafile, Thor'un evine yakın bir mesafede durdu. Şahlanan atlar, burunlarından soluyorlardı. Kalkan tozun içinde kalan kafileyi görmeye çalışan Thor, askerlerin üzerindeki zırh ve kılıçları seçebilmeye uğraşıyordu. Gümüşler'e daha önce hiç bu kadar yaklaşmamış olduğundan, aşırı heyecanlanmıştı.

Kafilenin en önündeki askerin atından inmesiyle Thor, hayatında ilk defa gerçek bir Gümüş gördü. Halkaları parlayan zincir zırhı ve uzun bir kılıcı olan bu adam, otuzlarındaydı. Kirli sakalı, yaralarla dolu suratı ve savaştan

kırdığı burnu ile gerçek bir askerdi. Thor hayatında bu kadar sağlam yapılı bir adam hiç görmemişti. Kafiledeki herkesten en az iki kat daha iri olan bu askerin suratındaki ifade, onun yetkili biri olduğunu belli ediyordu.

Toprak yola atladıktan sonra sıraya dizilmiş oğlanların yanına ilerlemeye başlayan adamın mahmuzları şakırdıyordu.

Neredeyse tüm köy boyunca baştan aşağı hazır ola geçmiş olan oğlanlar, büyük bir umutla kendi sıralarını bekliyorlardı. Gümüşler'e katılmak demek, savaş meydanlarında geçirilecek onurlu bir yaşam, şan, şöhret, zafer ve zenginlik manasına geliyordu. Kişinin ailesini de onurlandıracak böylesi bir

yaşam için atılması gereken ilk adım, Lejyon'a katılabilmekti.

Geniş, altın renkli at arabalarını inceleyen Thor, bunların fazla kişi alamayacağını biliyordu. Çünkü burası büyük bir krallıktı ve bu askerlerin daha gezmeleri gereken onlarca kasaba vardı. Seçilme şansının düşündüğünden bile az olduğunu fark edince, yutkundu. Kendi ağabeyleri dahil, diğerleri de iyi dövüşçüler olan tüm adayları yenmesi gerekecekti ve bunu düşünmek, onu iyice kaygılandırıyordu.

Umut dolu kalabalığı sessizce inceleyen askere bakan Thor'un nefesi, tıkanacak gibi olmuştu. İncelemelerine sokağın bir ucundan başlayan asker, yavaşça ilerliyordu. Sıraya dizilmiş

oğlanların hepsini tanıyan Thor, ailelerinin çok istemesine rağmen, içten içe seçilmemek için dua edenlerin hangileri olduğunu çok iyi biliyordu. Thor, korkudan titreyen bu oğlanların iyi birer asker olamayacaklarından emindi.

Thor bunun adil olmadığını düşünüyordu. Çünkü ona göre, en az onlar kadar seçilmeye hakkı vardı. Ağabeylerinin ondan daha büyük, iri ve güçlü olması, oraya çıkıp da, seçilemeyeceği anlamına gelmemeliydi. Babasına karşı içi büyük bir öfkeyle doldu.

Ağabeylerine doğru yaklaşan asker, tam önlerinde durdu. Onları baştan aşağı inceleyen adam, etkilenmiş gibiydi.

İçlerinden birinin kılıcının kınını tutarak, sıkılığını görmek için yerinden çekti.

Ardından suratında sırıtan bir ifade belirdi.

Drake'e "Henüz kılıcını hiçbir savaşta kullanmadın, değil mi?" diye sordu.

Thor hayatında ilk defa Drake'in endişelendiğini gördü.

Yutkunan Drake, "Hayır, komutanım. Ancak onunla çok fazla idman yaptım ve umuyorum ki-"

"İdmanmış!"

Kahkahayı basan asker, dönüp de diğer askerlere bakınca, onlar da Drake'e gülmeye başladılar.

Utançtan suratı kızaran Drake'in bu görüntüsü, Thor'u şaşırtmıştı. Çünkü

genelde başkalarını utandıran kişi, Drake'in kendisi olurdu.

"O zaman unutturma da düşmanlarına senden korkmaları gerektiğini söyleyeyim. Hani idmanlarda çok iyiymişsin ya!"

Askerlerden oluşan güruh tekrar kahkahalara boğuldu.

Ardından diğer kardeşlere dönen asker, kirli sakalını kaşıyarak, "Bu üçü de aynı malzemeden" dedi. "Bu işimize yarayabilir. Cüsse olarak uygunsunuz. Gerçi deneyiminiz yok ama, neyse. Elemeleri geçebilmek istiyorsanız, daha çok çalışmanız gerekecek."

Bir an durdu.

"Sizi koyabilecek bir yer buluruz sanırım."

Kafasıyla yük arabalarından birini işaret etti.

"Çabuk olun. Ben fikrimi değiştirmeden hemen binin."

Büyük bir sevinçle yerlerinden fırlayan üç kardeş, hızla arabaya doğru ilerlediler. Babasının yaşadığı sevinç, Thor'un gözünden kaçmamıştı.

Ancak onların böyle ayrıldığını görmek, babasını gene hüzünlendirmişti.

Asker bir sonraki eve doğru ilerlemeye başlamıştı ki, Thor daha fazla dayanamadı ve "Efendim!" diye bağırdı.

Öfkeyle ona dönen babası bile artık umurunda değildi.

İlerleyişini kesen asker, yavaşça ona doğru döndü.

Kendinden emin bir tavırla ileri doğru bir adım atan Thor, aslında heyecandan bayılacak gibiydi.

"Beni incelemediniz, efendim" dedi.

Şaşıran asker, bunun bir şaka olup olmadığını anlamak ister gibi Thor'a baktı.

"Öyle mi yapmışım?" diye sorduktan sonra, kahkahalara boğuldu.

Fakat Thor ne onun ne de adamlarının kahkahalarına aldırmıyordu. Bu onun tek fırsatıydı. Ya şimdi, ya hiç.

"Ben de Lejyon'a katılmak istiyorum!" dedi askere.

Adam, Thor'a doğru ilerlemeye başladı.

"İstediğin bu mu?"

Eğleniyormuş gibi bir havası vardı.

“On dördüncü yaşına girdin mi bari?”

“Girdim, efendim. Yaklaşık iki hafta önce.”

“*İki hafta önceymiş!*”

Avazı çıktığınca bir kahkaha atan askere, yanındaki diğer askerlerde katıldı.

“O zaman seni gören düşmanlarımızın kaçacak yer arayacaklarından

hiçbir şüphem yok.”

Thor’un gururu kırılmıştı. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Bu işin peşini bırakamazdı. Asker tam ondan uzaklaşmaya başlamıştı ki, ileriye fırlayan Thor, bağırdı, “Efendim! Büyük bir hata yapıyorsunuz!”

Askerin tekrar Thor'a döndüğünü gören kalabalık, nefeslerini tuttu.

Askerin bakışları sertleşmişti.

Thor'un omuzundan çekiştiren babası, "Salak çocuk, içeri gir!" diye bağırdı.

"Girmeyeceğim!" diyen bağıran Thor, babasının elinden kurtuldu.

Askerin Thor'a yaklaştığını gören babası, geriye çekildi.

Asker öfkeyle, "Bir Gümüş'e hakaret etmenin cezasının ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Thor artık bu işin geri dönüşünün olmadığını biliyordu.

"Lütfen onu affedin, efendim" dedi babası. "O henüz çok genç ve-"

“Seninle konuşan yok” diyen askerin Thor’un babasına attığı bakış, adamı geri çekilmeye zorladı.

Ardından tekrar Thor’a dönen asker, “Bana cevap ver.” dedi.

Yutkunan Thor’un nutku tutulmuştu. İşler hiç de kafasında planladığı gibi gitmiyordu.

Başını önüne eğmiş olan Thor, hafızasını yokladıktan sonra, “Gümüşler’e hakaret etmenin, Kral’ın kendisine hakaret etmekten hiçbir farkı yoktur.” diye cevapladı.

“Evet” dedi asker. “Bu, istersem şu an sana kırk kırbaç cezası verebilirim demek oluyor.”

Thor, “Hakaret etmek istememiştim, efendim. Tek istediğim seçilebilmek.

Lütfen. Hayatım boyunca bunun hayaliyle yaşadım. Rica ediyorum. İzin verirde katılayım." diye karşılık verdi.

Askerin suratındaki sert ifade biraz yumuşadı. Bir süre Thor'a baktıktan sonra, başını salladı.

"Henüz gençsin, evlat. Cesursun, ama hazır değilsin. Sütten kesildiğin zaman tekrar görüşürüz."

Bunu dedikten sonra diğer oğlanlara hiç bakmadan atına doğru ilerledi ve hızla hayvanın üstüne çıktı.

Yıkılmış haldeki Thor, köyden ayrılmak için harekete geçen kafilenin ardından bakakaldı. Gelmeleriyle gitmeleri bir olmuştu.

Thor'un gördüğü son şey, yük arabasının arkasında oturan

kardeşlerinin, onunla dalga geçen suratlarıydı. Onlar buradan uzağa, daha iyi bir hayata doğru gözlerinin önünde yol alıyorlardı.

Sanki Thor'un içinde bir şeyler ölmüş gibiydi.

Demin yaşananların heyecanını dinince, köy halkı birer birer evlerine dönmeye başladı.

Thor'u omuzlarından yakalayan babası, "Yaptığının ne kadar salakça olduğunun farkında mısın, şapşal çocuk?" diye öfkeyle bağırdı. "Senin yüzünden ağabeylerinin de seçilemeyebilirlerdi!"

Babasının ellerini sertçe iten Thor'a adamın verdiği karşılık, elinin tersiyle vurmak oldu.

Canı yanan Thor, öfkeyle babasına baktı. Ömründe ilk defa babasına karşılık vermek istiyordu ama, zor da olsa kendini tuttu.

"Git ve koyunlarımı geri getir. Derhal! Ve geri döndüğün zaman, benden yemek falan bekleme. Bu gece hiçbir şey yemeyecek ve yaptığın hatayı düşüneceksin."

"Belki de hiç gelmem olur biter!" diye bağıran Thor, öfkeyle oradan ayrılarak, evinden bir an önce uzaklaşmak için tepeye doğru yöneldi.

Bazı köylüler onu ve ardından "Thor!" diye bağıran babasını izliyorlardı.

Her şeyi geride bırakmak isteyen Thor, koşmaya başladı. Tüm hayalleri

yıkılan çocuk, gözlerinden süzülen yaşların bile farkında değildi.

2

İçi öfkeyle dolup taşan Thor, saatlerce tepelerde dolaştı. En sonunda kendine oturacak bir yer buldu ve buradan ufku izlemeye başladı. Uzakta kaybolan at arabalarını ve arkalarından kaldırdıkları tozu uzun süre izledi.

Bu köyü bir daha kimsenin ziyaret etmeyeceğini düşündü. Artık onun kaderi, eline geçecek başka bir şansın umuduyla, yıllarca bu köyde beklemekti. Tabii eğer dönerlerse ve babası da izin verirse. Ömrünün geri kalanını

babasıyla o evde tek başına geçirecekti. Babasının bunu burnundan getireceğine dair hiçbir şüphesi yoktu. O, babasının uşaklığını yaparken yıllar geçecek ve kardeşleri zafer, şöhret gibi şeylerin peşinden koşarken, Thor babası gibi önemsiz ve sıradan bir hayata sahip olacaktı. İnsanların onu böyle küçük düşürmüş olmasına tahammül edemiyordu. Onu bekleyen hayat bu olmamalıydı. Bundan emindi.

Thor bu gidişata bir çözüm bulabilmek için saatlerdir kafa patlatıyordu. Ancak acı da olsa, yapamayacağı bir şey olduğunu kabul etmek üzereydi. Hayatın ona dağıttığı kartlara isyan edemezdi.

Bu şekilde saatlerce oturduktan sonra, umutsuz bir şekilde yerinden doğrulan Thor, çok iyi bildiği bu tepelerde tekrar dolaşmaya ve sürekli daha yükseğe doğru çıkmaya başladı. En sonunda ise kaçınılmaz olarak en yüksek noktaya, yani sürünün olduğu yere geri dönmüştü. O tepeye tırmandıkça, güneşlerden ilki batmaya başlamıştı. En tepe noktasına ulaşmış ikinci güneş ise havaya yeşilimsi bir ton katıyordu. Acelesi olmayan Thor, deri sapı eskimiş sapanını çıkardı. Kalçasının üzerinde duran, içi, her biri diğerinden daha pürüzsüz taşlarla dolu küçük çuvalına uzandı. Bunları bazen kuşlara, bazen sürüngenlere fırlatırdı. Zaman içinde alışkanlık haline getirdiği şeylerden

biriydi bu da. İlk başlarda attığı her şeyi ıskaladığı halde, bir gün hareket halindeki bir hedefi vurduğundan beri bir daha asla ıskalamamıştı. Artık Thor'un bir parçası haline gelen taş fırlatma eylemi, aynı zamanda öfkesini boşaltmak için kullandığı bir yoldu da. Ağabeyleri kılıçlarıyla bir odunu baştan aşağı yarabilirlerdi, ancak onun yaptığı gibi gökteki bir kuşu vurabilmelerine imkan yoktu.

Kafası pek yerinde olmayan Thor, çuvalından çıkardığı taşlardan birini sapana yerleştirerek, sanki karşısında babası varmış gibi tüm gücüyle fırlatıverdi. Hızla fırlayan taş, uzaktaki ağaçlardan birinin dalını yerinden düşürdü. Hareket halindeki hayvanları

öldürebildiğini fark ettikten sonra bunu bir daha yapmamaya karar vermişti, çünkü hiçbir hayvanın canını bu şekilde yakmak istemiyordu. O yüzden artık tek hedefi ağaç dallarıydı. Ancak önceleri sürüsünün peşine takılan tilkiler, bu duruma bir istisnaydı. Onlar da zaman içinde Thor'un koyunlarına bulaşmamayı öğrenmişler ve bu da çocuğun sürüsünü, köydeki en güvenli sürü haline getirmişti.

Ağabeylerini ve şu an nerede olabileceklerini düşünen Thor, öfkelendi. Bir gün içinde Kraliyet Sarayı'na varırlardı. Onları sarayın girişinde karşılayan şık giyimli insanları ve onurlarına yapılacak töreni kafasında canlandırabiliyordu. Gümüşler ve diğer

savaşçılar da onları selamlamak için orada olacaklardı. Ağabeylerine Lejyon'un kışlasında kalacakları bir yer temin edilecek, Kral'ın özel arazisinde en iyi silahlarla eğitimlerine başlayacaklardı. Ünlü bir şövalyenin yanında silahtarlık görevine atanacaklardı. Sonra bir gün onlarda şövalyelik unvanını alacak ve şahıslarına özel atlarına binip, onlar için özel olarak dövülmüş kılıçlarını kuşandıktan sonra, kendi silahtarlarına emirler yağdıracaklardı. Tüm festivallerin ve Kral'ın yemek masasının ayrılmaz bir parçası haline geleceklerdi. Bu büyülü yaşam şansı, Thor'un parmaklarının arasından kayıp gitmişti.

Kendini tükenmiş hisseden Thor, tüm bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalışıyor, fakat bunu başaramıyordu. Kafasının derinliklerindeki bir ses, ona haykırıyordu. Pes etmemesi gerektiğini, onu, bundan daha önemli bir yazgının beklediğini söylüyordu. Gerçi Thor bunun ne olduğunu bilmese bile, en azından bu köyde olmadığını biliyordu. Her zaman kendini diğerlerinden daha farklı hissetmişti. Hatta belki biraz daha özel biriymiş gibi. Diğer insanlar onu anlayamıyor ve üstüne üstlük bir de küçümsüyorlardı.

Tepenin en üstüne çıkan Thor, sürüsünü gördü. İyi eğitilmiş olan bu hayvanlar halen bir arada duruyor ve

kayda değer ne kadar ot varsa çiğniyorlardı. Hayvanların arkasına çizdiği kırmızı işaretlere bakarak, onları sayan Thor, dehşete düştü. Çünkü içlerinden biri eksikti.

Tekrar ve tekrar saydı. Sahiden de birinin kaybolmuş olduğuna halen inanamıyordu.

Daha önce tek bir koyun dahi kaybetmemiş olan Thor, babasının bunu affetmeyeceğini biliyordu. Fakat onu asıl endişelendiren şey, koyunlardan birinin tek başına, vahşi hayvanların arasında kalmış olabileceği düşüncesiydi. Masum bir şeyin acı çektiğini görmek kadar tahammül edemediği bir şey yoktu.

Tepenin kenarına ulaşan Thor, buradan etrafı incelemeye başladı.

Kırmızı lekeli hayvanı, uzaktaki tepelerden birinde tespit etti. Bu sürünün asisi buydu demek ki. Hayvan sadece kaçmakla kalmamış, üstüne üstlük birde batıya, Kara Orman'a doğru gitmişti.

Bunu gören Thor, yutkundu. Çünkü Kara Orman'a sadece koyunların değil, insanların da girmesi yasaktı. Köyün sınırları dışında kalan bu yere girilmemesi gerektiğini Thor, neredeyse yürümeye başladığı günden beri biliyordu. Bu yüzden daha önce oraya adımını dahi atmamıştı. Efsanelere göre oraya giren kişiyi kesin bir ölüm bekliyordu. İçerisinin, tekinsiz görünümlü ağaçlar ve vahşi hayvanlarla kaynadığı söylenirdi.

Kararan gökyüzünü bakan Thor, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Koyununu öylece bırakıp, gidemezdi. Eğer hızlı davranırsa, onu zamanında alıp, geri dönebileceğini düşündü.

Thor son bir kez sürüsüne baktıktan sonra, gökyüzünde toplanmaya başlayan bulutların altında batıya, yani Karanlık Orman'a doğru hızla koşmaya başladı.

Kendini bitkin hissetse de, bacakları dayanıyordu. Zaten istese bile artık geri dönemeyeceğinin farkındaydı.

Yaptığı bu işin, bir kabusun içine doğru koşmaktan hiçbir farkı olmadığını biliyordu.

*

Hızını hiç kesmeden tepeleri aşan Thor, Karanlık Orman'ın sınırına kadar

vardı. Koyuna ait izler, ağaçların başladığı noktada kesiliyordu. Thor ayaklarının altında kalan yaprakları ezerek, bu ürkütücü ormanın içine doğru ilk adımlarını attı.

Ormana girer girmez etrafını saran çam ağaçları, gökyüzünü kararttı. Burası, dışarıya göre epey soğuktu. Daha ormanın girişinde olmasına rağmen bir esinti hissetmeye başlamıştı. Fakat bu esintinin kaynağı tek başına karanlık veya soğuğun kendisi değil, şu an adını koyamadığı başka bir şey gibiydi sanki. Thor, bir şeylerin onu izliyor olduğunu düşündü.

Thor gövdeleri kendisinden bile iri olan tarihi ağaçların, rüzgarda sallanan ve çatırdayan dallarını izliyordu.

Ormanın elli metre kadar içine girmişti ki, ne tür bir hayvana ait olduğunu bilmediği sesler duymaya başladı. Dönüp arkasına baktığı zaman, ormana giriş yaptığı yeri zar zor görebildi. Biraz daha ilerlerse buradan asla çıkamayacağını düşünen Thor, tereddüt etti.

Karanlık Orman her zaman köyünün ve düşüncelerinin dışındaki gizemli bir yer olarak kalmıştı. Şimdiye kadar koyunlarından birini bu ormanda kaybeden hiçbir çoban, onun peşinden gitmeye cesaret edememişti. Hatta babası bile. Bu ormanla ilgili efsaneler hem korkutucu hem de akılda kalıcıydı.

Ancak bugünü Thor için farklı kılan o şey her ne ise bu efsaneleri

umursamamasına ve tüm tedbirleri elden bırakmasına neden oluyordu. Çünkü içten içe sınırlarını zorlamak ve evinden olabildiğince uzaklara gitmek istiyordu. Hayatın onu nereye sürükleyeceğini merak ediyordu.

Biraz daha ilerledikten sonra hangi yöne ilerlemesi gerektiğinden emin olamayan Thor, durakladı. Yerdeki ezilmiş dalları takip etmeye karar verdi.

Aşağı yukarı bir saat geçmişti ki Thor tamamen kaybolduğunu anladı. Arkasını dönerek geldiği yönü anlamaya çalışsa bile, bunu başaramadı. Ürpermeye başlayan Thor, tek çıkış yolunun ilerlemek olduğuna karara verip, yürümeye başladı.

İlerdeki ağaçların arasından sızan güneş ışıklarını fark eden Thor, o yönde ilerlemeye başladı. Işığın düştüğü yerdeki küçük bir açıklığa ulaşan Thor, karşısında duran şeyi görünce yerinden kıpırdayamadı.

Mavi satenden uzun bir cüppe giyen biri, sırtı ona dönük halde duruyordu. Thor, sırtı dönük bu kişinin insan olmama ihtimali olduğunu sezdi. Bu sanki tamamen başka bir yaşam formuydu. *Belki bu bir druid olabilir*, diye düşündü Thor. Uzun boylu ve dimdik duran bu kişinin kafasını bir başlıkla örtmüştü ve o kadar sakin görünüyordu ki, sanki bu dünyada hiçbir şey umurunda değildi.

Thor derhal tek dizinin üzerine çöktü ve kafasını eğdi.

“Efendim, sizi rahatsız ettiğim için özür diliyorum.”

Kral’ın danışmanlarına yapılacak bir saygısızlığın cezasının hapis veya ölüm olacağını henüz çocuk yaştayken öğrenmişti.

“Ayağa kalk çocuk.” dedi Argon. “Eğer diz çökmeni isteseydim, bunu sana söylerdim.”

Yavaşça doğrulan Thor, bakışlarını adama çevirdi. Thor’a doğru ilerleyen Argon, bakışlarını çocuğun üzerine dikti. Thor bundan rahatsız olmuştu.

“Annenin gözlerini almışsın.” dedi Argon.

Bu cümle Thor'u geçmişe götürdü. O asla annesini tanıyamamış ve babası dışında annesini bilen biriyle konuşmamıştı. Ona anlatılana göre annesi doğum esnasında ölmüştü. Bu durum Thor'un her zaman suçluluk hissetmesine neden olurdu. İçten içe ailesinin ondan nefret etme sebebinin bu olduğunu farz ediyordu.

"Sanırım beni başka birisiyle karıştırdınız" dedi Thor. "Benim annem yoktur."

Sırıtan Argon, "Öyle mi?" dedi. "Seni bir erkek mi doğurdu yoksa?"

"Kastettiğim, efendim, annemin doğum esnasında ölmüş olmasıydı. Bu yüzden beni karıştırıyor olmalısınız."

“Sen McLeod klanından, Thorgrin’sin. Dört kardeşin en küçüğü. Hani şu seçilmemiş olan.”

Thor’un gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kafası karışmıştı. Argon’un pozisyonuna sahip birinin onu tanıyor olmasını aklı almıyordu. Köyün dışında onu tanıyan birinin varlığı bile Thor’u şaşırtmaya yeterdi.

“Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

Gülen Argon, soruyu cevaplamadı.

Thor aşırı derecede meraklanmıştı.

“Nasıl..” diye geveleyen Thor, zor da olsa sözlerine devam etti, “...nasıl olur da annemi tanıyabilirsiniz? Onunla tanışıyor muydunuz? Kimdi o?”

Arkasını dönen Argon, yürümeye başladı.

Arkası Thor'a dönük olan Argon, "Bunlar başka bir zaman cevaplanacak sorular" dedi.

Uzaklaşan adamı izleyen Thor'un kafası karışmıştı. Bu o kadar sarsıcı ve gizemli bir karşılaşma olmuştu ki. Ayrıca birden olup bitivermişti. Adamın bu şekilde ayrılmasına müsaade edemeyeceğine karar veren Thor, onun peşine koştu.

Thor adamın arkasından, "Burada ne arıyorsunuz?" diye seslendi. Fil dişinden yapılma kadim bir asa taşıyan Argon, insanı şaşırtacak derecede hızlı yürüyordu. "*Benim* için gelmemiştiniz, değil mi?"

Argon, "Başka kimin için olabilir ki?" diye sordu.

Onu yakalamaya çalışan Thor, adamın ardından açıklığı geçip, tekrar ormanın içine daldı.

“Fakat neden ben? Burada olacağımı nereden bildiniz? Benden istediğiniz nedir?”

“Ne çok soru soruyorsun” dedi Argon. “Etraf soruyla doldu taştı. Bunun yerine dinlemeyi öğrenmelisin.”

Yoğun ağaçların arasından adamı takip eden Thor, elinden geldiğince sessiz kalmaya çalıştı.

Argon, “Kayıp koyunu bulmak için buraya geldin.” dedi. “Asilce bir davranış. Ancak vaktini boşa harcadın. Koyununu kaybedeceksin.”

Thor’un gözleri endişeyle açıldı.

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Senin varlıklarını asla bilemeyeceğin alemler biliyorum çocuk. En azından şimdilik bilemeyeceğin.”

Adamın peşinden ilerleyen Thor meraklanmıştı.

“Gerçi sözümü dinlemeyeceğini biliyorum. Senin yapın böyle. İnatçısın. Tıpkı annen gibi. Koyunun kurtarabilmek için yılmadan peşinden gideceksin.”

Argon’un düşüncelerini okuyor olması, Thor’u utandırdı.

“Cesur bir çocuksun.” diye ekledi Argon. “Güçlü bir iradeye sahipsin. Aşırı gururlusun da. Bunlar iyi özelliklerdir. Ancak bir gün sonunu da hazırlayabilirler.”

Argon yosun tutmuş kayalık bir yoldan kolayca çıkmaya başlamıştı.

“Kraliyet Lejyonu’na katılmak istiyorsun” dedi.

Heyecanlanan Thor, “Evet!” diye haykırdı. “Peki hiç şansım var mı? Bunun gerçekleşmesini sağlayabilir misiniz?”

Gülen Argon’un kalın ve derinden gelen kahkahası Thor’un tüylerini diken diken etti.

“Her şeyin ve hiçbir şeyin olmamasını sağlayabilirim. Senin kaderin çoktan çizildi. Fakat bunu kabul edip etmemek senin elinde.”

Thor adamın ne kastettiğini anlamamıştı.

Yolun tepesine ulaştıkları zaman, Argon arkasını döndü ve Thor’un gözlerinin içine baktı. Aralarındaki

mesafe o kadar azdı ki, Thor, adamdan yayılan enerjinin tenini yaktığını hissediyordu.

"Kaderini izlemen çok önemli" dedi Argon. "Sakın onu terk edeyim deme."

Thor iyice şaşırmıştı. Onun kaderi nasıl önemli olabilirdi ki? Kendiyle biraz gurur duydu.

"Anlamıyorum. Bulmaca gibi konuşuyorsunuz. Bana lütfen daha fazlasını anlatın."

Ancak Argon bir anda kayboldu.

Thor buna inanamıyordu. Her tarafa dikkatli baktı, olası sesleri dinledi. Ancak adama dair hiçbir ipucu yoktu. *Acaba bunların hepsini hayal etmiş olabilir miyim*, diye düşündü. Bu gördükleri bir çeşit düş müydü?

Thor bulunduğu yerin ona iyi bir görüş açısı sağladığını fark etti. Etrafa biraz bakındıktan sonra, biraz uzakta bir hareket gördü. Ardından sesini de duyunca, koyununu bulduğunu anladı.

Yosunlu yoldan düşe kalka aşağı inerek, koyunun olduğu tarafa doğru, tekrar ormana girdi. Argon'la yaşadığı bu karşılaşmayı aklından bir türlü atamıyordu. Bunun gerçekten olmuş olduğuna inanabilmek, ona imkansız geliyordu. Kral'ın Druid'inin burada ne işi vardı ki? Thor'u beklediği ortadaydı. Fakat neden? Hem şu kaderiyle ilgili söyledikleri de neyin nesiydi?

Thor ne kadar uğraşırsa uğraşsın, anlayamıyordu. Argon hem devam etmemesi için onu uyarırken, bir yandan

da gitmesi için aklını çeliyordu. İçi kötü bir hisle dolmaya başlayan Thor, sanki her an kötü bir şeyler olabilirmiş gibi hissetmeye başladı.

Başka bir yola doğru giren Thor, karşılaştığı görüntü karşısında donup kaldı. En korkunç kabusları gerçek olmuştu. Tüyleri diken diken olan Thor, Karanlık Orman'ın bu kadar içlerine dalarak ne büyük bir hata yapmış olduğunu o an anladı.

Tam karşısında, en fazla otuz metre ilerisinde bir Sybold duruyordu. Neredeyse bir at kadar büyük olan bu yapılı ve iri hayvan, Karanlık Orman'ın, hatta belki de tüm Krallığın en çok korkulan hayvanıydı. Thor daha önce bu hayvana hiç rastlamamış olsa bile

hakkında anlatılan hikayeleri çok dinlemişti. Andırdığı aslanlardan daha iri olan bu hayvanın koyu kızıl bir derisi ve parlayan sarı gözleri vardı. Efsaneye göre derisinin kızıllığı, öldürdüğü masum çocukların kanından geliyordu.

Daha önce bu yaratığı gördüğünü söyleyen insanlarla karşılaşmış olsa bile bunlara fazla inanmamıştı. Çünkü bu hayvanla karşılan birinin sonu ölüm olacağı için, onu gördüğünü iddia eden insanlara aldırmamıştı. Bazıları Sybold'u Ormanların Kralı olarak kabul eder ve onu görmenin bir alamet olduğunu söylerlerdi. Tabii iyiye mi, yoksa kötüye mi alamet olduğunu Thor bilmiyordu.

Çocuk geriye doğru temkinli bir adım attı.

Yarı açık haldeki devasa çenesinden akan salyalarıyla, parlayan gözlerini Thor'a doğru çevirmişti. Ağzının içinde ise baş aşağı dönmüş haliyle Thor'un koyunu inliyordu. Sybold dişlerinin yarısını geçirdiği küçük hayvan yarı ölmüş sayılırdı. Halinden memnun görünen Sybold, koyuna eziyet etmekten epey zevk alıyor gibiydi.

Thor koyunun çıkardığı acı dolu seslere tahammül edemiyordu. Can çekişen hayvanın görüntüsünden kendini sorumlu hissetmişti.

Thor'un aklına ilk gelen şey arkasını dönüp, kaçmaktı. Ancak bir Sybold'dan koşarak kaçmanın imkansız olduğunun da

farkındaydı. Kaçmaya kalksa yaratığın onu kovalamaktan zevk alacağını biliyordu. Fakat koyununu bu şekilde bırakmak istemiyordu.

Korkudan titreyen Thor, bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı.

İçgüdülerini izlemeye karar verdi. Yerden kaldırdığı bir taşı yavaşça sapanına yerleştirdi. Titreyen eliyle sapanı çektikten sonra taşı fırlattı.

Havayı yararak ilerleyen taş hedefi tam on ikiden vurdu. Koyunun gözünden giren taş, hayvanın beynine saplandı.

Hareket etmeyi anında kesen koyunun çektiği acılar Thor sayesinde bir son bulmuştu.

Oyuncağının elinden alındığını anlayan Sybold, öfkeyle Thor'a baktı.

Dev çenesini iyice aralayan yaratık, koyunu ağzından bıraktıktan sonra Thor'u gözüne kestirmeye başladı.

Yaratık, midesinden gelen derin ve ürkütücü bir sesin eşliğinde Thor'a doğru ilerlemeye başladı. Dehşete düşmüş olan Thor, yerden bir taş alarak, tekrar atış için hazırlandı.

Birden yerinden fırlayan hayvan, Thor'un hayatında gördüğü her şeyden daha hızlı hareket ediyordu. Thor ettiği dualar eşliğinde taş fırlattı. Bundan başka bir şansı olmadığını çok iyi biliyordu.

Yaratığın sağ gözüne çarpan taş, onu yerinden çıkardı. Kusursuz olan bu atış eğer başka bir hayvana isabet etmiş olsaydı, onu kesinlikle yere devirirdi.

Fakat Sybold herhangi bir hayvan değildi. Darbenin etkisiyle haykıran yaratık, hızını bile kesmedi. Tek gözü olmamasına rağmen tüm şiddetiyle halen Thor'un üzerine doğru hızla geliyordu. Bu andan sonra Thor'un yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Thor'a ulaşan hayvan devasa pençesini çocuğa savurdu.

Thor acılar içinde bağırdı. Sanki aynı anda üç bıçak tarafından baştan aşağı kesilmiş gibi hisseden Thor'un yaralarından dışarıya kanlar akmaya başladı.

Hayvan tüm cüssesiyle çocuğun üzerine çöktüğünde, Thor, sanki gövdesinin üzerinde bir fil oturuyormuş

gibi hissetti ve kaburgaları kırılıyormuş gibi geldi.

Çenesini geniş açan hayvan, sivri dişlerini yavaşça Thor'un boğazına doğru indirmeye başladı.

Hayvanı engelleyebileceğini umut eden Thor, yaratığın saf kastan oluşan boynunu tuttu. Ancak bu hareketi pek işe yaramıyordu. Çünkü hayvanın dişleri artık neredeyse boğazına varmıştı bile. Kolları titremeye başlayan Thor, hayvanın sıcak nefesini suratında ve ağzından damlayan salyaları da boynuna hissedebiliyordu. Kükreyen hayvanın çıkardığı ses Thor'u neredeyse sağır edecekti. Hayvanın bu hareketinden sonra, artık Thor'un öleceğine dair hiçbir şüphesi kalmamıştı.

Gözlerini kapatan çocuk, dua etmeye başladı.

Tanrım, ne olur bana güç ver. Bu yaratıkla mücadele etmeme müsaade et. Lütfen, sana yalvarıyorum. Benden ne istersen yapacağım. Bu sana borcum olsun.

Sözlerini bitirmesiyle, bir şeyler oldu. Vücudunda birden artan ısı, damarlarında dolaşmaya başladı. Sanki içinde bir enerji alanı oluşuyordu. Gözlerini açtığı zaman onu şaşırtan bir görüntüyle karşılaştı. Avuçlarından sarı bir ışık çıkan Thor, hayvanı boynundan rahatlıkla iterek, uzaklaştırabiliyordu.

Yaratığı biraz daha iten Thor, Sybold'un tüm bedenini geriye itebildiğini fark etti. İyice güçlendiğini

hisseden Thor'un ellerinden fırlayan gülle şeklindeki bir enerji dalgası Sybold'u en az beş metre geriye uçurdu.

Ne olduğunu anlamayan Thor, yerden kalkmaya başladı.

Sırt üstü düştüğü yerde tekrar doğrulan yaratık, öfkeli bir şekilde tekrar Thor'a doğru saldırıya geçti. Ancak içindeki enerjinin giderek güçlendiğini hisseden Thor, bu sefer ondan korkmuyordu.

Üzerine atlayan hayvanı eğilerek midesinden tutan Thor, yaratığı döndürerek fırlattı. Ağaçlardan birine çarpan Sybold, yere yığıldı.

Thor olan bitene inanamıyordu. Az önce gerçekten de bir Sybold'u mu fırlatmıştı?

Gözlerini kırpıştıran yaratık, Thor'a baktı ve yine saldırıya geçti.

Üzerine atılan hayvanı bu sefer boğazından yakalayan Thor, Sybold ile beraber yere yuvarlandı. Üzerine çıkan yaratığı yere çarpıp doğrulan Thor, Sybold'un boğmaya başladı. Onu engellemek için dişlerini Thor'a saplamaya çalışan hayvan sürekli ıskalıyordu. Tüm gücüyle hayvanın boğazını sıkmaya başlayan Thor, kendini bu yaratıktan daha güçlü hissetmeye başlamıştı.

Birkaç saniye içinde ölen hayvanın cansız bedeninden Thor, ellerini bir dakika boyunca çekmedi.

Yaralanmış olan kolunu tutan Thor, nefes nefese bir halde yavaşça doğruldu.

Yaptığı şeye inanamıyordu. O, yani Thor, gerçekten de bir Sybold mu öldürmüştü?

Bu olayın böylesi bir günde yaşanmasının bir işaret olduğunu düşünüyordu. Bu yaşananlar sahiden önemli şeylerin habercisi olabilirdi. Tüm Krallığın en ünlü ve en çok korkulan canlısını öldürmüştü. Hem de silah kullanmadan, çıplak elleriyle. Bu gerçek olamazdı. Kimsenin ona inanmayacağından şüphesi yoktu.

Başı dönen Thor, bu güçlerin neyin nesi olduğunu ve gerçekte kim olduğunu öğrenmek istiyordu. Bu tür güçlere sadece Druid'ler sahip olurdu. Ancak annesi veya babası Druid olmadığına göre, onun da böyle bir şansı olamazdı.

Ya da olabilir miydi?

Arkasında birinin olduğunu hisseden Thor, hızla geriye döndüğünde yerde yatan hayvanı inceleyen Argon'u gördü.

Şaşıran Thor, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Argon ona kulak asmadı.

"Neler olduğunu gördün mü?" diye soran Thor, halen şaşkın bir haldeydi. "Nasıl becerdiğimi ben de bilmiyorum."

Argon, "Bence biliyorsun." diye cevapladı. "Cevap içinde bir yerlerde saklı. Diğerlerinden daha farklı olduğunu biliyorsun."

"Sanki içim enerji ile dolup taştı." dedi Thor. "Önceden bilmediğim bir güç bu."

Argon, "Enerji alanı" dedi. "Bir gün ne olduğunu öğreneceksin. Hatta belki

kontrol bile edebileceksin.”

Thor acıdan kıvranan omuzunu tuttu ve ellerinin kan içinde kaldığını fark etti. Sersemlediğini hisseden Thor, eğer bir an önce yardım bulamazsa başına ne geleceğini merak etti.

Thor’un elinden tutan Agron, onu yaranın üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

Thor, rahatlatıcı bir hissin kolunun içinde dolaşmaya başladığını hissetti. Saniyeler içinde ellerindeki kan kurudu ve omuzundaki acının kaybolmaya başladığını fark etti.

Koluna baktığı zaman gördüklerine inanamadı; yarası tamamen iyileşmişti. Geriye kalan tek şey olan pençe izleri

sanki günler önce kapanmaya başlayan bir yaraya aitmiş gibiydiler.

Thor hayranlıkla Argon'a baktı.

Adam gülümsedi.

"Yapan ben değilim. Sensin. Tek yaptığım, sana ait gücü yönlendirmek oldu."

Kafası karışan Thor, "Fakat benim böyle bir gücüm yok ki." dedi.

Argon, "Emin misin?" diye yanıtladı.

"Anlayamıyorum" diyen Thor, iyice sabırsızlanmaya başlamıştı.
"Anlayamıyorum. Tüm bunlar hiç mantıklı gelmiyor. Lütfen açıklayın."

Argon bakışlarını ondan çekti.

"Bazı şeylerin zaman içinde öğrenilmesi gerekir."

Thor'un aklına bir şeyler geldi.

Thor heyecanla, “Bu, Kraliyet Lejyonu’na katılabileceğim anlamına mı geliyor?” diye sordu. “Eğer bir Sybold öldürebiliyorsam, şüphesiz bunu da başarabilirim.”

Argon, “Şüphesiz” diye cevapladı.

“Fakat beni değil, ağabeylerimi seçtiler.” dedi Thor.

“Üçü toplansa bile böylesi bir yaratığı öldüremezler.”

Thor düşünmeye başladı.

“Fakat çoktan reddedildim. Nasıl katılabilirim ki?”

Argon, “Bir savaşçının ne zamandan beri davetiyeye ihtiyacı olmuş ki?” diye sordu.

Duyduğu sözlerden heyecanlanan Thor, “Ne yani, çağrılmadığım halde

haber vermeden oraya gitmemi söylüyorsunuz?”

“*Sen* kaderini belirleyebilirsin. Diğerlerinin ise böyle bir şansı yok.”

Bir an gözlerini kırpan Thor, adamın ortadan kaybolduğunu fark etti.

Thor adamı görebilmek için etrafa bakındı ama bu nafileydi.

Birinin ona, “Buradayım!” diye seslendiğini duydu.

Sesin geldiği yöne dönen Thor, karşısında dev bir kaya parçası gördü ve derhal üstüne tırmanmaya başladı.

Thor en tepeye çıkıp da Argon’u göremeyince, kafası karıştı.

Fakat bu yükseklikten Karanlık Orman’ı kaplayan ağaçların tepesini görebiliyordu. Karanlık Orman’ın bittiği

noktada koyu yeşil ışıklar saçarak batan ikinci güneşin, Kraliyet Sarayı'na uzanan yolu aydınlattığını gördü.

"Yola çıkmak senin elinde" dedi deminki ses. "Tabii eğer cesaretin varsa."

Thor herhangi birine ait olmayan bu sesin, sadece bir yankıdan ibaret olduğunu anlamıştı. Fakat yine de Argon'un bir yerlerden onu gözetlediğini biliyordu. Ve Druid'in haklı olduğunu da.

Bir dakika daha vakit kaybetmek istemeyen Thor, kayadan hızla inerek, kaderine doğru koşmaya başladı.

3

İri yarı bir adam olan Kral MacGil'in fıçıyı andıran bir gövdesi, katıldığı savaşlara ait izlerle dolu geniş bir alnı, griye çalan gür sakalları ve onunla yarışacak uzun saçları vardı. Kraliçesiyle beraber kale duvarlarının üzerinde duran Kral, günün gelişen olaylarını görmezden geliyordu. Tüm ihtişamıyla göz alabildiğine uzanan kraliyet arazisinin etrafı kadim taşlardan yapılma duvarlarla örtülüydü. İşte Kraliyet Sarayı, burasıydı. Birbiri içine

giren karmaşık sokakların içinde her türden yapı bulunurdu. Savaşçılar, atlar, Gümüşler, Lejyon, muhafizlar, kışlalar, silah depoları, demirciler, temizlikçiler ve şehir duvarlarının içinde yaşamak isteyen vatandaşlar için yapılan yüzlerce konut, şehrin her bir yanına dağılmıştı. Bu yapıların arasında ise geniş çimenlikler, güzel bahçeler, taş kaplı meydanlar ve fiskiyeli süs havuzları bulunuyordu. Kraliyet ailesi tarafından yüzlerce yıldır geliştirilen şehir, şu an hiç kuşkusuz Batı Yüzük Krallığı'nın en iyi korunan kalesiydi.

MacGil bir kralın sahip olabileceği en sadık askerlere sahipti ve saltanatı boyunca henüz kimse ona saldırmaya cesaret edememişti. Tahta geçen yedinci

MacGil olan kral, otuz iki yıldır hüküm sürüyordu ve halkı tarafından iyi niyeti ve bilgeliği ile tanınıyordu. Onun hükmünde topraklar genişlemiş, ordunun büyüklüğü iki katına çıkmış, şehirler zenginleşmiş ve halkı büyük bir refaha kavuşmuştu. Kraliyete ait topraklarda Kral'dan yakınacak bir kişi bile bulmak olanaksızdı. Cömertliğiyle tanınan bu Kral'ın hükümdarlığı kadar barış ve refahla anılan başka bir dönem olmamıştı.

Fakat ne kadar enteresandır ki, Kral'ın uykuları kaçıranda işte tam buydu. Çünkü MacGil tarihin nasıl işlediğini bilirdi; hangi çağda olursa olsun, iki savaşın arasında geçen zaman hiçbir zaman çok uzun değildir. Artık

savaş olur mu diye düşünmüyor, ne zaman ve kimlerle olacağını kestirmeye çalışıyordu.

Şüphesiz ki en büyük tehdit Halka'nın dışındaki barbar imparatorluğuydu. Vahşi Diyarlar'da yer alan bu imparatorluk, Halka'nın dışında, Kanyon'un öbür tarafında yaşayan tüm insanları hakimiyeti altında tutuyordu. MacGil ve kendinden önce gelen yedi selefi için Vahşi Diyarlar asla bir tehdit oluşturmamıştı; krallığın bir yüzüğe benzeyen eşsiz coğrafyası, onu dünyanın geri kalanından ayıran bir buçuk kilometre kalınlığındaki derin kanyonu ile bu kanyonun içine MacGil'in emriyle kurulan enerji kalkanı sayesinde, Vahşi Diyarlar'dan korkmak için pek de bir

sebepleri yoktu. Onlarca kez saldırmayı deneyen barbarlar ısrarla kalkanı delerek, kanyonu geçmeye çalışmışlardı. Kendisi ve insanları bu halkanın içinde kaldığı sürece herhangi bir tehditten söz edebilmek zordu.

Tabii bu herhangi bir iç tehditle karşılaşılmayacağı anlamına gelmiyordu. Zaten MacGil'i uyutmayan da işte buydu. Bugün şehirde yapılan hazırlıklar, en küçük kızının evlilik töreni içindi. Düşmanlarını kontrol altında tutarak, Doğu ve Batı Halka Krallıkları arasındaki barışı sürdürebilme gayretindeydi.

İki yöne doğru biner kilometre uzanan Halka, tam ortasından bir dağ sırası ile bölünüyordu. Buraya Yüksek

Topraklar denirdi. Yüksek Topraklar'ın diğer tarafında yer alan Doğu Krallığı, Halka'nın öbür yarısında hüküm sürüyordu. Asırlardır McCloud hanedanlığı tarafından yönetilen Doğu Krallığı, MacGil'ler ile aralarındaki hassas ateşkes anlaşmasını her zaman bozmaya çalışırdı. Hep bir şeylerden şikayet eden McCloud'lar, Halka'nın kendilerine ait kısmındaki toprakların daha verimsiz olduğunu iddia ederlerdi. Yüksek Toprakları da sürekli tartışma konusu yapan McCloud'lar, tüm dağ sırası üzerinde hak iddia eder ve MacGil'lere ait olan kısmın, kendilerine verilmesini talep ederlerdi. İki taraf arasındaki sınır çatışmaları ve işgal

tehditlerinin ardı arkası hiçbir zaman kesilmezdi.

Tüm bunları enine boyuna düşünen MacGil'in sinirleri gerilmişti. McCloud'lar hallerine şükretmeliydiler; çünkü hem verimli topraklarda yaşıyorlar hem de bu topraklar Kanyon tarafından korunuyordu. Halka'nın içinde kendilerine bir yer bulabildikleri için şükretmeliydiler. McCloud'ların saldırmaya cesaret edememesinin tek nedeni, tarihte ilk defa MacGil'lerin bu kadar güçlü bir orduya sahip olmalarıydı. Fakat tüm bilgeliğiyle MacGil, ufukta bir savaşın olduğunu biliyordu; çünkü hiçbir barış bu kadar uzun sürmemişti. MacGil işte bu yüzden en büyük kızını, McCloud'ların en

büyük prensiyle evlendirme kararı vermiş ve düğünün gerçekleşeceği gün gelip çatmıştı.

Aşağı baktığı zaman, rengarenk kıyafetleriyle Yüksek Topraklar'ın iki yanından gelen binlerce insanın kale duvarları içine doluşmasını izleyebiliyordu. Aylardır bugün için hazırlanan halka, her şeyin ihtişamlı ve güçlü görünmesi için devamlı tembihlerde bulunulmuştu. Bu alelade bir düğün değil, McCloud'lara yollanacak bir mesajdı da aynı zamanda.

Şehrin stratejik noktalarına yerleşen yüzlerce askerini izleyen MacGil, durumdan hoşnuttu. Onun istediği işte tam da böyle bir güç gösterisiydi. Fakat gene de biraz gergindi; çünkü iki halkın

bir araya gelecek olması, çıkacak taşkınlıklara zemin hazırlıyordu. Alkolün verdiği cesaretle birilerinin yanlış bir şeyler yapmamasını umuyordu. Mızrak ve spor müsabakaları için ayrılan alanlarda göz gezdiren MacGil, o gün düzenlenecek eğlenceleri şöyle bir düşündü. Müsabakalar epey gergin geçecekti. Küçük çaplı da olsa bir orduyla gelecek olan McCloud'ların her karşılaşmayı bir gurur meselesine döndüreceğinden şüphesi yoktu. Bunlardan sadece birinde çıkabilecek anlaşmazlık, anında tam teşekküllü bir çatışmaya dönebilirdi.

"Kralım?"

Kraliçenin nazik elini omzunda hisseden Kral, ona doğru döndü ve

bunca yılın ardından bile halen gördüğü en güzel kadın olduğunu düşündüğü Kraliçesine baktı. Hükümdarlığı boyunca evli olduğu bu kadın ona üçü erkek, toplam beş çocuk vermiş ve bir kere bile şikayet etmemişti. Daha da önemlisi ise Kraliçe'yi en güvenilir danışmanı olarak görüyordu. Bunca yıl içinde kadının, emrindeki erkeklerin hepsinden daha bilge olduğunu anlamıştı. Hatta kendisinden bile daha bilge.

"Politik açıdan önemli bir gün." dedi Kraliçe. "Fakat aynı zamanda kızımızın düğünü de. O yüzden keyfini çıkarmaya çalış. Ne de olsa bir kere gerçekleşecek bir olay."

“Elimde hiçbir şey yokken daha az endişelendirdim.” diye cevapladı Kral. “Fakat artık her şeye sahibiz ve bu yüzden sürekli endişeliyim. Güvende sayılırız. Ama ben hiç öyle hissetmiyorum.”

Kadın ona iri ve ela gözleriyle, merhamet dolu bir bakış attı; sanki dünyanın tüm bilgeliği bu gözlerin içine toplanmıştı. Her zaman mahmur bakışlı olan bu gözlerin etrafı içinde yer yer beyazların olduğu, düz kahverengi saçlarla örtülmüştü. Suratındaki birkaç kırışıklık dışında, yıllar ona iyi davranmıştı.

Kraliçe, “Çünkü güvende değilsin.” dedi. “Hiçbir kral değildir. Sarayımızdaki casus sayısı duymak

isteyeceğinizden bile fazla. Çünkü bu işler böyledir.”

Adamı öpüp, gülümsedi.

“Keyfine varmaya çalış. Ne de olsa bu bir düğün.” diyen Kraliçe, surlardan aşağı inmeyi başladı.

Kadının gitmesini izleyen Kral, dikkatini tekrar sarayın içine çevirdi. Kraliçesi haklıydı; tıpkı her zaman olduğu gibi. Bu bir düğündü, hem de çok sevdiği kızının düğünü. Yılın en güzel zamanının, en güzel gününde yapılacak olan düğün, baharın zirveye ulaştığı, yazın ise yavaştan kendini gösterdiği bir zamana denk getirilmişti. Doğa ise cıvıl cıvıldı. Pembe ile morun, turuncu ile beyazın kapladığı ağaçlar her yerdeydi. Adamlarının yanına inip, kızının

evlenmesini izlerken, sarhoş olana kadar bira içmekten daha fazla istediği bir şey yoktu.

Fakat buna olanak yoktu. Kalesinden çıkmadan önce yapması gereken bir sürü iş vardı. Ne de olsa kızının evlenmesi bir kral için yerine getirilmesi gereken onlarca sorumluluk anlamına geliyordu. Konseyi ile masaya oturmalı, çocuklarıyla görüşmeli ve onunla görüşmeyi rica eden birçok insana zaman ayırmalıydı. Eğer biraz acele ederse belki gün batımı seremonisine katılacak vakti bulabilirdi.

*

Üzerine en şık kıyafetlerini giyen MacGil'in, siyah kadife pantolon, altın rengi kemer, mor ve altın renkli en kalite

kumaşlardan yapılan cübbesinin altına giydiği şık deriden yapılan botları, dizlerine kadar uzanıyordu. Altından yapılma gösterişli bir şeridin tam ortasına konmuş yakut taşından oluşan tacını da kafasına yerleştiren Kral, yanındaki yardımcılarıyla beraber tüm ihtişamıyla kalenin koridorlarında ilerliyordu. Uzun adımlarıyla bir sürü odanın yanından geçerek basamaklardan aşağı inen Kral, önce kraliyet odasının içinden, daha sonra yüksek tavanlı ve mozaik camlarla süslü kabul salonunun devasa kemerinin altından geçti. Bir ağacın gövdesi kadar kalın, eski bir meşe kapının önünde duran Kral'ın yardımcıları hemen yerlerinden

fırlayarak, kapıyı onun için açtılar. Burası, Taht Odası'ydı.

MacGil odaya girince içerdeki danışmaların hepsi ayağa kalktı. Devasa meşe kapı ise Kral'ın ardından kapandı.

Kral, her zamankinden daha sert bir tonla, "Oturun." dedi. Epey yorgun olan Kral, bir krallığın bitmeyen formaliteleriyle şu an uğraşmak istemiyordu. O yüzden işleri bir an önce halletmek niyetindeydi.

Onu her zaman etkilemeyi başaran Taht Odası'nın içinde dolaşmaya başladı. En az on metre yükseklikteki tavanı, tamamen mozaik camdan oluşan bir duvarı ve en az otuz santimetre kalınlıktaki duvarlarıyla bu oda, en az yüz adet yüksek rütbeli kişiyi alabilirdi.

Ancak konseyin toplandığı bugünlerde, mağarayı andıran bu odanın içinde sadece kendisi ve birkaç danışmanı olurdu. Danışmanları, odanın çoğunu kaplayan yarım daire biçimindeki bir masaya yerleşirlerdi.

Kral MacGil, odanın tam ortasında yer alan tahtına doğru ilerledi. Tahta ulaşan basamakları çıkıp, taşa oyulan altın aslanları da geçtikten sonra kendini koca bir altın bloğundan oyulma, üzeri kızıl renkli kadife bir astarla örtülü tahtına yerleşti. Kendinden önceki tüm MacGil'ler bu tahtta oturmuşlardı. Kral ne zaman buraya otursa, sanki tüm ataları yanı başındaymış gibi hissediyordu.

Danışmanlarını şöyle bir inceledi. Brom, en önemli Generali ve askeri konulardaki danışmanı; Kolk, Lejyon komutanı; üç nesildir krallara danışmanlık eden Aberthol aralarında en yaşlısı olmakla beraber, bir alim ve tarihçiydi de; Kısa, gri saçları ve asla yerinde durmayan çukur gözleriyle Firth, saray içi işler konusundaki danışmanıydı. Ona asla güvenmemiş olan MacGil, böylesi bir pozisyonun neden var olduğunu da anlamıyordu. Fakat babası ve dedesi her zaman bu unvana sahip birini danışman heyetinde bulundurmuşlardı. MacGil de onlara olan saygısından dolayı buna müdahele etmemişti. Hazinedarı Owen; dış işleri danışmanı Bradaigh; tahsildarı Earnan;

halkla ilişkilerini düzenleyen Duwayne ve asilleri temsilen orada olan Kelvin.

Tabii ki son söz her zaman Kral'a aitti. Fakat herkesin fikrini rahatça belirtebilmesi, her zaman bu krallığının bir parçası olmuştu. Ataları, kişilerin, temsilcileri sayesinde düşüncelerini Saray'a ulaştırabilmesinden her zaman gurur duymuşlardı. Kral ve asiller arasındaki ilişkiler, tarih boyunca her zaman zor olmuştu. Geçmişte hem sarayın hem de asillerin arasında, isyan çıkaranlar ve güç çatışmaları içine girenler olmuştu. Fakat artık bu iki grup arasında tam bir uyum söz konusuydu.

Fakat en çok konuşmak istediği kişiyi odada göremeyen Kral, şaşırmıştı. Argon. Her zaman olduğu gibi kimse

nerede ve ne zaman belireceğini bilmiyordu. Bu durum MacGil'i öfkelendiriyor olsa bile, yapabileceği bir şey yoktu. Argon'un olmaması MacGil'in daha da sabırsızlandırdı. Bir an önce bu işleri halledip, kendini bekleyen diğer binlerce görevle ilgilenmek istiyordu.

Masanın etrafında aralarında beş metre açıklıklarla oturan danışmanlar, meşe ağacından özenle oyulmuş sandalyelerine yerleşmişlerdi.

Owen, "Lordum, izninizle başlayabilirsem." dedi

"Başlayabilirsin. Fakat kısa tut. Bugün vaktim biraz az."

"Umuyoruz ki kızınızın bugün alacağı onlarca hediye, sandığını

dolduracaktır. Binlerce insan ödeyeceği haraçlar ile size şahsen sunulacak hediyeler ve tavernalarımız ile genelevleri dolduracak kişiler de kasaların dolup taşmasına yetecektir. Fakat aynı zamanda bugünkü kutlamalar için harcanan altınlar da, kasamızdan bir o kadar götürecek. O yüzden size, halk ve asillere yönelik bir vergi artışı yapılmasını tavsiye ediyorum. Tek sefere mahsus olan bu artış, bugünkü büyük olayın üzerimize yerleştireceği baskıdan bizi az da olsa kurtarabilir."

Hazinedarının suratındaki endişeli ifadeye gören MacGil için saray kasasının boşaldığını düşünmek bile rahatsız ediciydi. Ancak gene de

vergilere yapılacak bir artışı istemiyordu.

MacGil, “Dolu bir kasa yerine, insanların bana sadık kalmalarını tercih ederim” diye yanıtladı. “Bizim zenginliğimiz, halkımızın mutluluğudur. Onlara daha fazla dayatmada bulunmak gibi bir niyetim yok.”

“Fakat Lordum eğer bunu-”

“Karar verilmiştir. Başka?”

Owen düşünceli şekilde sandalyesine gömüldü.

Kalın sesli Brom, “Lordum” dedi. “Emriniz üzerine askeri güçlerimizi sarayın çevresinde konuşlandırdık. Herkes gücümüzün boyutlarına tanık olacak. Ancak bu, şehir dışındaki asker sayımızı oldukça azalttı. Ola ki krallığın

başka bir bölgesinde saldırı yaşanırsa, zor durumda kalabiliriz.”

MacGil, Brom’un sözlerini düşünmeye başladı.

“Biz onları beslerken, düşmanlarımızın saldıracağını sanmıyorum.”

Danışmanları güldüler.

“Yüksek Topraklar’dan haber var mı?”

Brom, “Haftalardır hiçbir hareket yaşanmıyor. Anlaşılan o ki, düğün hazırlıkları için askerlerini geri çağırmışlar. Belki barış yapmaya hazırlanıyorlardır” diye cevapladı

MacGil bundan o kadar emin değildi.

“Ya önceden ayarlanan bu düğün işe yaradı, ya da bize saldırmak için başka bir zamanı bekleyecekler” diyen Kral, Aberthol’a dönerek, “Senin fikrin nedir yaşlı adam?” sorusunu yöneltti.

Genzini temizleyen Aberthol’un sesi çatallıydı, “Lordum, babanız ve onun babası katiyen McCloud’lara güvenmezlerdi. Şu an sessiz kalmaları, bir gün seslerini çıkartmayacakları manasına gelmiyor.”

Adamı onaylayan MacGil, görüşleri için ona teşekkür etti.

“Peki ya Lejyon” diye sordu Kral, Kolk’a dönerek.

Soruyu cevaplayan Kolk, “Bugün aramıza yeni çaylaklar katıldı” dedi.

“Oğlum da aralarında mı?”

“Harika bir çocuk olan oğlunuz da onların yanında gururla yerini aldı.”

MacGil ardından Bradaight’e döndü ve “Peki ya Kanyon’un ötesi ne durumda?” diye sordu.

“Lordum, devriyelerimiz geçtiğimiz haftalar boyunca Kanyon’u aşmaya çalışan birçok kişiyle karşılaştı. Barbarların topyekûn bir saldırıya hazırlandıklarına dair işaretler var.”

Danışmanların arasında sessiz bir fısıldaşma oldu. MacGil de duydukları karşısında tedirgin oldu. Enerji kalkanı her ne kadar aşılamaz olsa da, bu olanlar hayra alamet değildi.

“Peki ya böyle bir saldırı olursa?”

“Kalkan devrede olduğu sürece korkmamız gereken bir şey yok.

Yüzlerce yıldır kimse onu aşmayı başaramadı. Aksinin olacağını gösteren bir durum da şimdilik yok."

MacGil bundan o kadar emin değildi. Halka'nın dışından gelebilecek bir saldırı uzun zamandır bekleniyordu. O yüzden MacGil bunun ne zaman gerçekleşeceğini düşünmekten kendini alamadı.

Genizden gelen sesiyle Firth, "Lordum" dedi. "Şunu söylemek zorundayım ki sarayınız, McCloud krallığının önde gelenleriyle dolmuş durumda. Düşmanınız olsun veya olmasın, şu an onlarla iyi geçinmezseniz, bunu hakaret olarak algılayabilirler. Öğleden sonranızı hepsiyle tek tek selamlaşmak için geçirmenizi tavsiye

ederim. Bu rütbelilerin yanında geniş bir maiyet var ve söylenene göre bu insanların birçoğu casus."

MacGil, "Casusların çoktan burada olmadığını kim söyleyebilir ki?" diye sordu. Her zaman şüphelendiği Firth'ü tekrar dikkatle inceledi.

Firth tam cevap vermek için ağzını açıyordu ki artık iyice sıkılan MacGil elini havaya kaldırarak, onu susturdu. "Eğer tüm diyecekleriniz bu kadarsa, artık kızımın düğününe katılmak için ayrılmam gerek."

Kelvin, "Lordum," dedi. "Son bir şey daha var; en büyük çocuğunuz evlendirildiğinde uyulması gereken geleneğimiz. Şimdiye kadar tüm MacGil'ler böyle günlerde kendilerine

bir halef seçmişlerdir. İnsanlar sizden de aynısını bekleyeceklerdir. Çoktan aralarında tartışmaya başladılar bile. Onları hayal kırıklığına uğratmanızı tavsiye etmem. Özellikle Hanedan Kılıcı halen yerindeyken."

MacGil, "En verimli çağımdayken kendime bir halef seçmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Şaşıran Kelvin, "Saygısızlık etmek istemiştim, Lordum" dedi.

MacGil elini kaldırdı. "Geleneği biliyordum. Doğrusu, ben de bugün bir isim vermeyi düşünüyordum."

Firth, "Kim olduğunu önce bize söylemeniz mümkün mü?" diye sordu.

Kaşlarını çatarak adama bakan MacGil sinirlenmişti. Bu geveze herife

hiç güvenmiyordu.

"Zamanı geldiğinde öğrenirsin."

Ayağa kalkan MacGil'e odadaki herkes eşlik etti. Eğilerek onu selamladıktan sonra hızla odadan ayrıldılar. MacGil uzun bir süre yerinden kıpırdamadan düşüncelere daldı. İşte böyle günlerde kral olmaktan nefret ederdi.

Tahtından inen Macgil'in botlarının çıkardığı sesler odada yankılandı. Meşe kapıyı tek başına açtıktan sonra, yandaki başka bir kapıdan içeri girdi.

Girdiği bu rahat odanın sunduğu sessizlik ve huzuru her zaman memnuniyetle karşılardı. Yüksek ve kemerli bir tavana sahip bu odanın uzunluğu baştan sonra en fazla otuz

metreydi. Duvarların birindeki küçük bir vitray haricinde odanın tamamı taştandı. Vitrayın sarı ve kırmızı camından içeri akan ışıklar bomboş odadaki tek bir cismi aydınlatıyorlardı.

Hanedan Kılıcı.

Kılıç, odanın tam ortasındaydı. Yerleştirildiği demir ayaklı masanın üzerine, karşısındakini baştan çıkarmaya çalışan bir kadın gibi uzanmıştı. MacGil çocukluğundan beri yaptığı gibi ona yavaşça yaklaştıktan sonra, etrafından dönerek, incelemeye başladı. Hanedan Kılıcı. Tüm krallığın gücünü aldığı bu efsanevi kılıç, bir nesilden diğerine aktarılırdı. Onu yerinden kaldıracak güçte olacağı söylenen Seçilmiş Olan'ın, ömrünün sonuna kadar tüm krallığı

yöneteceğine, ayrıca Halka'yı iç ve dış, tüm tehlikelerden koruyacağına inanılırdı. Büyürken hakkındaki efsaneleri dinlemeyi çok sevdiği bu kılıcı, kral olduğu zaman kaldırmayı denemişti. Sadece MacGil soyundan gelen kişilerin el sürmesine izin verilen bu efsanevi kılıcı, kendisinden önceki tüm krallar gibi o da yerinden hareket ettirememişti. Oysaki bu güce sahip olduğundan ve bu görev için seçilenin kendisi olacağından çok emindi.

Fakat yanılmıştı. Tıpkı kendinden önceki tüm MacGil'ler gibi. Ve sanki bu başarısızlığı, yıllar içinde tüm krallığına bir leke gibi sürünmüştü.

Şimdiye kadar kimsenin yapısını anlayamadığı gizemli bir metalden

yapılmış olan kılıcı dikkatli inceledi. Kökeni ise hepten belirsiz olan bu kılıç için kimileri bir deprem sırasında yeryüzünden yükseldiğini söylerlerdi.

MacGil için bu kılıca bakmak her zaman acı verici bir deneyimdi. Belki iyi bir kraldı; fakat kesinlikle Seçilmiş Olan değildi. Halkı da bunu bilirdi. Düşmanları da. Ne kadar iyi bir kral olursa olsun, asla Seçilmiş Olan olamayacaktı.

Zaten olsaydı, sarayındaki huzursuzluğun ve ona karşı hazırlanan entrikaların epey azalacağından şüphesi yoktu. Halkı ona daha fazla güvenirken, saldırmak, düşmanlarının aklına bile gelmeyecekti. İçten içe kılıcın ortadan kaybolmasını ve bu efsanenin

unutulmasını istiyordu. Ancak bunun asla gerçekleşmeyeceğinin de farkındaydı. İşte efsaneler güçlerini de, lanetlerini de bundan alırlardı. Bir ordudan bile güçlü oluşlarından.

En az bininci kez kılıcı inceleyen MacGil, her zamanki gibi onu yerinden kaldıracak kişinin kim olduğunu merak etti. Onun kanından gelen kim böylesi bir güce sahip olacaktı? Kendine bir halef seçmesi gerektiğini hatırlayan MacGil, *acaba içlerinden birinin yazgısında bu kılıcı kaldırmak var mıdır*, diye düşündü.

Aniden, "O kılıcın yükü çoğu ağırdır." diyen bir ses duydu.

Hızla o yöne dönen MacGil, küçük odada başka birinin daha olmasına

şaşırmıştı.

Argon kapının yanında dikiliyordu. Sesi duyduğu an kime ait olduğunu anlayan MacGil, toplantıya zamanında gelmeyen Argon'a kızgın olmasına kızgındın, ancak adamın bu ani belirişi karşısında memnun olmuştu.

MacGil, "Geç kaldın" dedi.

Argon, "Senin zaman kavramın bana bir şey ifade etmiyor" diye cevapladı.

MacGil bakışlarını tekrar kılıca döndürdü.

MacGil içten bir sesle"Onu kaldırabileceğimi hiç düşünmüş müydün?" dedi. "Kral olduğum o gün?"

Argon kesin bir sesle, "Hayır" dedi.

MacGil dönerek, adama baktı.

“Kaldıramayacağımı biliyordun değil mi? Bunu öngörmüş müydün?”

“Evet.”

MacGil bunun üzerine düşünmeye başladı.

“Bu kadar net cevaplar verdiğin zamanlar bir tedirginlik hissediyorum. Normalde böyle değilsindir.”

MacGil, sessizliğini koruyan Argon’un cevap vermeyeceği anladı.

MacGil, “Bugün varisimi belirliyorum” diye devam etti. “Onu böylesi bir günde belirlemek bana manasız geliyor. Bir kralın çocuğunun düğünden alacağı zevki ortadan kaldırıyor.”

Argon, “Belki bir kralın böylesi şeylerden fazla zevk almaması gerekir”

diye cevapladı.

Kendini savunmaya çalışan MacGil, "Fakat hüküm süreceğim yıllar henüz çok fazla" dedi.

Argon, "Belki sandığın kadar fazla değildir" dedi.

Meraklanan MacGil dikkatle Argon'a baktı. İma ettiği bir şey mi vardı?

Ancak Argon konu hakkında başka bir şey demedi.

"Altı çocuk. Sence hangisini seçmeliyim?" diye sordu MacGil.

"Bana neden soruyorsun ki? Seçimini çoktan yaptın."

MacGil ona baktı. "Sezgilerin fazla kuvvetli. Evet, bir seçim yaptım. Fakat

yine de senin ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.”

“Bence bilgece bir tercihte bulundun” dedi Argon. “Fakat unutma; bir kral mezarından yönetemez. Sen istediğin kadar seçimini yapmış ol, son kararı verecek olan kaderdir.”

MacGil içten bir şekilde, “Yaşayacak mıyım, Argon?” diye sordu. Önceki gece onu uykusundan kaldıran dehşet verici kabusu gördüğünden beri bu soruyu sormak istemişti.

“Kabusumda bir karga vardı” diye devam etti. “Birden ortaya çıkarak, tacımı çaldı. Ondan sonra gelen başka bir karga ise beni havalandırıp, uzaklara götürmeye başladı. Arkamı dönüp baktığım zaman, tüm krallığımın yerle

bir olduğunu gördüm. Ben oradan uzaklaşırken, her yer siyaha bürünmeye başlamıştı.”

Bir cevap vermesini beklediği Argon’a, yaşaran gözleriyle baktı.

MacGil, “Bu sadece bir rüya mıydı? Yoksa bir anlamı var mı?” diye sordu.

“Rüyalar her zaman bir rüyadan fazlasıdır, öyle değil mi?”

Bunu duymak MacGil’i mahvetti.

“Bana en azından tehlikenin nereden geleceğini söyle?”

Argon ona doğru yaklaşarak doğrudan gözlerinin içine baktı. Adamın bakışları o kadar kuvvetliydi ki, MacGil kendini sanki birinin gözlerine değil de, bambaşka bir alemin içine bakıyormuş gibi hissetti.

Kulağına doğru eğilen Argon, şunları fısıldadı, “Her zaman olduğu gibi, sandığından daha da yakın birinden.”

4

Thor, yolda yalpalayarak ilerleyen bir at arabasının arkasındaki samanların içine saklanmıştı. Dün gece yola ulaşmayı başarmış ve saatlerce saklanabileceği büyüklükte bir at arabasının geçmesini beklemişti. O beklerken havanın kararmış olması, kimseye görünmeden samanların içine atlamasını hayli kolaylaştırmıştı. Şansına arabanın sürücüsü onu fark etmemişti. Thor bu aracın doğrudan Kraliyet Sarayı'na gidip gitmediğinden emin olmasa bile en azından o yöne

doğru gittiğini biliyordu. Hem ayrıca epey büyük olan bu arabanın yolunun her halükarda oradan geçeceğini farz etmek, yanlış olmazdı.

Yol boyunca gözüne uyku girmeyenThor, devamlı Sybold ile olan karşılaşmasını düşünüp durdu. Ayrıca Argon'u da tabii. Ve onu bekleyen kaderini. Geride bıraktığı evini. Annesini. Sanki evren onun isteklerine cevap vermiş ve onu, köyde yaşamaktan başka bir kaderin beklediğini göstermişti. Ellerini başının altına alarak, yırtık brandanın altından gökyüzünü izlemişti. Bunca uzakta olmalarına rağmen var güçleriyle parlayan yıldızlara bakmıştı.

İçi neşeyle dolup taşıyordu. Hayatında ilk defa böyle bir maceraya atılıyordu. Neresi olduğunu bilmese de, yollardaydı işte. Öyle ya da böyle, Kraliyet Sarayı'na varacaktı.

Thor tekrar gözlerini açtığında, dün gece uyuya kalmış olduğunu anladı. Çünkü sabah olmuş, brandanın deliklerinden içeri güneş ışıkları sızmaya başlamıştı. Derhal doğrularak etrafını şöyle bir inceledikten sonra, uyuduğu için kendine kızdı. Yakalanmadığına şükredip, bundan sonra daha dikkatli olmak için kendini tembihledi.

Yoluna devam eden araba artık önceki kadar sallanmıyordu. Thor bunun ne anlama geldiğini anladı; daha iyi bir

yol, şehre yaklaştılar demek oluyordu. Kafasını arabanın kenarından çıkaran Thor, üzerinde tek bir kayanın bile olmadığı pürüzsüz yolu gördü. Kraliyet Sarayı'na yaklaştıklarını anlayınca, iyice heyecanlandı.

Thor arabanın arkasında dışarı baktığı zaman inanılmaz etkilendi; tertemiz sokaklarda müthiş bir hareketlilik vardı. Her birinin farklı şeyler taşıdığı tüm boyut ve cinslerdeki yük arabaları, yolları doldurmuştu; bunların bazıları kürkler, bazıları halılar, kimisi ise tavukları taşıyordu. Arabaların aralarında yürüyen tüccarların yanında genelde bir hayvan sürüsü oluyor, olmayanlar ise satacakları ürünleri kafalarının

üzerindeki sepette taşıyorlardı. Dört adamın taşıdığı içi ipek dolu bir bohça, sopalarla dengede tutuluyordu. Tüm bu insanlar, tek bir yöne doğru ilerliyorlardı.

Thor'un içi sevinçle dolmuştu. Daha önce ne böylesi bir zenginlik, ne de bu kadar çok insan görmüştü. Küçük köyünden dışarı hiç adımını atmamış olan Thor'u, insanlarla dolup taşan bu sokaklar şaşkına döndürmüştü.

Tahtayı döven at nallarının sesini işiten Thor arabadan dışarı eğilerek, aşağı baktığı zaman, bir köprüyü geçiyor olduklarını gördü. Köprünün aşağısındaki hendeği fark ettiği zaman ise asma bir köprüyü üzerinde olduklarını anladı.

Kafasını tamamen dışarı çıkarmasıyla, devasa büyüklükteki taş sütunları ve üzerlerindeki demir kapıyı görmesi bir oldu. Kral Kapısı'ndan geçiyor olmalıydılar. Şimdiye kadar gördüğü en geniş kapıydı. Kapının, altındaki kazıklarla beraber üzerine indiğini düşündü; *kesin ortadan ikiye ayrılırdım*, diye düşündü. Girişte nöbet tutan dört Gümüş, onu heyecanlandırdı.

Uzun, taştan yapılma tünelde bir süre ilerledikten sonra tekrar gökyüzüne kavuştular. Nihayet Kraliyet Sarayı'na varmışlardı.

Thor'un aklı halen bu durumu almıyordu. Buradaki insan sayısı, dışardakinden bile daha fazlaydı. Kusursuz şekilde kesilmiş geniş

çimenliklerin her yerinden çiçekler fışkırıyordu. Genişleyen yolun her bir yanında tezgahlar ve stantlar kuruluydu. Tüm bu keşmekeşin ortasında ise Kral'ın adamları mevzilenmişlerdi. Üzerlerine zırhlarını giymiş bu savaşçıları gören Thor, doğru yere geldiğinden artık emindi.

Aşırı heyecanlanarak farkında olmadan ayağa kalkan Thor, aracın durmasıyla arkaya doğru samanların içine uçtu. O daha kendini toparlayamadan, ona öfkeyle bakan paçavralar içindeki yaşlı ve kel bir adamla göz göze geldi. Samanların içine doğru uzanan araba sürücüsü, kemikli ellerini Thor'un bileklerini sararak, çocuğu dışarı çekti.

Toprak yola kıç üstü düşen Thor'u gören insanlar, gülmeye başladı.

"Benimle tekrar yolculuğa çıktığında evlat, bu sefer zincire vurulmuş olacaksın. Dua et ki Gümüşler'i çağırmıyorum!"

Arkasını dönen yaşlı adam yere tükürdükten sonra hızla yük arabasına geri döndü ve kamçısıyla atları tekrar yola koydu.

Utanan Thor kendini toparlayak yavaşça ayağa kalktı. Yoldan geçenler arasında ona sırıtan birkaç kişiye sertçe baktı. Üzerindeki tozu atıp, üstüne başına çekidüzen verdi. Gururu incinmiş olabilirdi, ama vücudu sağlamdı.

Etrafına bakınıp, *buraya kadar gelmeyi başarmak bile bir şeydir*, diye

düşündü. Neşesi tekrar yerine gelen Thor, gözün alabildiğine uzanan saray avlusunun muhteşem görüntüsü karşısında kendinden geçti. Avlunun tam ortasında tüm ihtişamıyla yükselen sarayın etrafı upuzun taş duvarlarla çevriliydi. Bu duvarların üzerinde yer alan siperlerin her noktasında Kral'ın askerleri dolaşıyordu. Thor'un etrafı kusursuz şekilde kesilmiş bakımlı çimenlerle sarılıydı. Taşla döşenmiş geniş meydanlar ağaçlarla sarılıydı ve kiminin orta yerinde süs havuzları bulunuyordu. Burası adeta bir şehir gibiydi ve her yeri insan kaynıyordu.

Her çeşit insan, tüccarlar, askerler, mevki sahibi insanlar, koşturmaca içindeydi. Thor en sonunda tüm bu

insanların özel bir şeyler için hazırlandıklarını anlayabildi. Etrafa sandalyeler yerleştiriliyor ve bir sunak dikiliyordu. *Sanırım düğün hazırlığı var,* diye düşündü Thor.

Atlıların mızrak dövüşü için hazırlandığı toprak pisti görünce inanılmaz heyecanlandı. Başka bir arazide uzaktaki hedeflere mızrak atanları, bir diğerinde ise samandan hedeflere nişan alan okçuları fark etti. Sanki her yerde ilerleyen saatlerde yapılacak yarışmalar için bir hazırlık vardı. Ut, flüt ve zil çalan müzisyenler etrafta dolaşıyor, şarap dolu koca variller yerlerde yuvarlanıyor ve upuzun masalara örtüler seriliyordu. Buraya tam

da bir kutlama esnasında geldiğini anladı.

Tüm bunlar çok etkileyici olsa da, Thor bir an önce Lejyon'un yerini tespit etmek istiyordu. Çoktan geç kalmış olduğunun farkındaydı ve kendini bir an önce onlara tanıtmak istiyordu.

Gördüğü ilk kişinin yanına doğru ilerledi. Yaşlı adamın kan lekeleriyle dolu önlüğünden bir kasap olduğu anlaşılıyordu. O da şehirdeki herkes gibi bir telaş içindeydi.

Thor, "Affedersiniz, efendim" dedi adamı kolundan tutarak.

Kasap, Thor'un eline iğrenerek baktı.

"Ne var çocuk?"

“Kraliyet Lejyonu’nu arıyordum da, acaba nerede çalıştıklarını biliyor musunuz?”

Sinirlenen kasap, “Haritaya benzer bir halim var mı?” dedikten sonra ortadan kayboldu.

Adamın kabalığı Thor’u şaşırtmıştı.

Gördüğü bir sonraki kişiye, masaları çiçeklerle süsleyen bir kadına doğru yaklaştı. *Bu kadın bilmese bile masada çalışan diğer kadınlardan biri elbet bilir*, diye düşündü.

“Özür dilerim, hanımefendi” dedi. “Kraliyet Lejyonu’unun nerede konuşlandığını biliyor olabilir misiniz?”

Ondan en fazla birkaç yaş büyük olan kadınlar birbirlerine bakıp,

kıkırdadılar. Aralarından en büyüğü Thor'a baktı.

"Onları yanlış yerde arıyorsun" dedi. "Burada herkes eğlenceler için hazırlanıyor."

"Ancak bana Kraliyet Sarayı'nda çalıştıkları söylenmişti" dedi kafası karışan Thor.

Kadınlar gene gülmeye başladı. Ellerini beline koyan en büyükleri kafasını salladı. "Sanki Kraliyet Sarayı'na ilk defa gelmiş gibi konuşuyorsun. Buranın ne kadar büyük olduğunun farkında mısın sen?"

Kadınlar güldükçe suratı kızaran Thor hızla oradan ayrıldı. Alay edilmek hoşuna gitmemişti.

Kraliyet Sarayı'nın etrafını saran onlarca yolu inceledi. Taş duvarların arasından uzanan birçok geçit vardı. Burası kendini küçücük hissetmesine neden oluyordu. Gitmek istediği yeri günlerce arasa dahi bulamayacağını düşünmeye başladı.

Aniden aklına bir fikir geldi. Lejyon'un yerini bir askerden öğrenecekti. Bu askerlere yaklaşma fikri her ne kadar onu biraz ürkütse de, bunu yapmaya mecburdu. En yakınındaki girişlerden bir tanesinde nöbet tutan askerin yanına, onu şehirden atmayacağını umut ederek koştu. Dimdik duran asker, gözlerini ileriye dikmişti.

Tüm cesaretini toplayan Thor, "Kraliyet Lejyonları'nı arıyorum" dedi.

Yerinden kımıldamayan asker Thor'u görmezden geliyordu.

Askerin dikkatini çekmekte kararlı olan Thor daha yüksek bir sesle, "Dedim ki, Kraliyet Lejyonları'nı arıyorum" dedi.

Asker birkaç saniye sonra bakışlarını Thor'un üstüne indirdi. Öfkelenmiş gözüküyordu.

Israrını sürdüren Thor, "Nerede olduğunu söyleyebilir misin?" dedi.

"Senin onlarla ne işin olabilir ki?" diye sordu asker.

"Oldukça önemli bir iş" diyen Thor, askerin onu sıkıştırabilme ihtimalinden korkmuştu.

Bakışlarını tekrar ileriye doğrultan asker, Thor orada değilmiş gibi

davranmaya devam etti. Thor'un kalbi kırılmıştı ve askerin ona asla cevap vermeyeceğinden korkmaya başladı.

Thor için sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından asker sorusunu cevapladı. "Doğu kapısından gir, ardından gidebildiğin kadar kuzeye git. Orada üçüncü kapıdan içeri gir ve sağa döndükten sonra tekrar ilk sağa doğru yönel. Taş kemerlerden ikincisinin altından geçtikten sonra onların kapılarına varacaksın. Ancak şimdiden söyleyeyim ki vaktini boşa harcıyorsun. Çünkü yabancıları eğlendirmek gibi bir görevleri yoktur."

İşte Thor'un duymak istediği buydu. Bir an daha kaybetmeden askere arkasını dönerek meydana doğru koştu ve askerin

verdiği yol tarifini takip etmeye başladı. Adamın dediklerini unutmamak için sürekli kafasında tekrarlıyordu. Gökyüzünde iyice yükselmiş olan güneşe bakıp, geç kalmamak için dua etti.

*

Kraliyet Sarayı'nın karmaşık yollarında var gücüyle koşarak askerin dediklerine harfiyen uymaya çalışıyordu. *Umarım kaybolmamışımdır*, diye düşündü. Avluya ulaştığı zaman tüm kapılar karşısına çıkmıştı ve o üçüncü olandan içeri girerek askerin dediği yol ayrımlarını aynen döndü. Dakika başı artan insan sayısı hızla ilerlemesine

engel oluyordu. Müzisyenler, palyaçolar, akrobatlar yani kısaca her türden insana omuz attı.

Onsuz başlayacak seçmeleri düşünmek bile istemiyordu. Attığı her adımda etrafına dikkatle bakarak onu yönlendirebilecek bir tabela arıyordu. Bir kemerin altından dönerek, başka bir yola girdiğinde karşısına çıkan yapı aradığı şeyden başkası olamazdı; taştan yapılma, küçük çaplı bir kolezyum. Yapının tam ortasında askerlerin nöbet tuttuğu devasa bir kapı vardı. Yapının içinden gelen haykırma seslerini duyan Thor'un içi kıpır kıpır oldu. Aradığı yeri sonunda bulmuştu.

Soluklanmak için bile durmadan koşmaya devam etti. Kapıya gelen

çocuğu gören iki muhafız ileri doğru birer adım atarak mızraklarını girişi engelleyecek şekilde aşağı indirdiler. Üçüncü bir muhafız elini kaldırarak Thor'a yaklaştı.

Asker, "Dur orada" diye emretti.

Nefesi kesilmiş halde olan Thor heyecanını zor da olsa bastırmaya çalışıyordu.

"Anla...mıyor...su...nuz". Güçlükle nefes alan Thor'un ağzından kelimeler zar zor çıkıyordu. "İçerde olmalıyım. Geç bile kaldım."

"Ne için geç kaldın?"

"Seçmeler."

Çopur suratlı, kısa bir adam olan muhafız, Thor'a küçümseyerek bakan arkadaşlarına döndü. Tekrar Thor'a

dönen adamın suratında küçümseyici bir ifade vardı.

“Adaylar saatler önce kraliyete ait araçlarla buraya getirildi. Eğer onlarla gelmediysen burada işin yok demektir.”

“Fakat anlamıyorsunuz. İçeri girm___”

İleriye fırlayan muhafız Thor’un yakasına yapıştı.

“Asıl anlamayan sensin, seni terbiyesiz velet. Ne cüretle buraya gelir de, zorla içeriye girmeye çalışırsın? Seni zincire vurmadan buradan defol.”

Muhafız tarafından itilen Thor az kaldı yere düşüyordu.

Adamın gövdesine vuran elinden çok, içeriye girememenin acısını yaşıyordu. Bu duruma içerlemişti. Bunca

yolu kalkıp da bir muhafız tarafından kendini kanıtlama şansının elinden alındığını görmek için gelmemişti. İçeri girmekte kararlıydı.

Muhafızlardan uzaklaşan Thor, yuvarlak yapının etrafında saat yönünde ilerlemeye başladı. Aklına bir plan gelmişti. Adamların görüşünden çıkana kadar beklemiş, sonra biraz hızlanarak gizlice duvarların dibinden ilerlemeye başlamıştı. Arkasını dönüp izlenmediğine emin olduktan sonra koşmaya başladı. Binanın etrafında yarım tur attıktan sonra içeriye giren başka bir giriş buldu; tam üstündeki kemerli açıklık demir çubuklarla engellenmişti. Thor çubuklardan birinin yerinde olmadığı fark etti. Tam o anda

içerden yükselen bağırışı görebilmek için kendini yukarıya çekti.

Karşılaştığı görüntü onu heyecalandırdı. Adaylar, kendi ağabeyleri de, bu yuvarlak ve devasa antrenman sahasının her yanına yayılmışlardı. Bunlardan bazıları bir düzine Gümüş'ün karşısına dikilmiş ve aralarında dolaşan rütbelilerin emirlerini dinliyorlardı.

Arenanın başka bir noktasında yer alan bir grup aday ise onları dikkatle inceleyen bir askerin gözetimi altında uzaktaki hedefe mızraklar fırlatıyorlardı. Aralarında biri hedefi ıskaladı.

Thor bu haksızlığa daha fazla dayanamayacaktı. O hedefleri pekala vurabilirdi; diğerlerinden hiçbir eksiği

yoktu. Sadece daha genç ve ufak tefek olduğu için böyle dışarda bırakılması adil değildi.

Sırtında aniden hissettiği el onu aşağı çekerek, yere yuvarladı. Bu sert düşüş onu nefessiz bıraktı.

Kapıda karşılaştığı muhafız öfkeyle ona bakıyordu.

“Sana ne demiştim evlat?”

Thor henüz yerinden bile kıpırdayamadan adam ona sert bir tekme indirdi. Kaburgalarında büyük bir acı hisseden Thor daha kendini toparlayamadan adam kendini ikinci tekme için hazırlıyordu.

Fakat Thor adamın ayağını tutarak çekti. Bunun üzerine dengesini kaybeden muhafız yere kapaklandı. Thor da adam

da neredeyse aynı anda tekrar ayakları üzerine fırladılar. Thor yaptığı şeyin doğurabileceği sonuçları düşününce epey korktu. Muhafız nefretle ona bakıyordu.

Gözleri dönmüş haldeki muhafız, "Sana yapacağım tek şey zincirlemek olmayacak" dedi. "Yaptığın şeyin bedelini ödeyeceksin de. Kimse Kral'ın muhafızlarına el süremez. Artık Lejyon'a katılmayı unut. Zindanlarda çürüyüp gideceksin! Tekrar gün yüzü görebilirsen kendini şanslı say!"

Bir zincirin ucuna bağlanmış kelepçelerr çıkan muhafız, intikam isteyen bir suratla Thor'a yaklaşmaya başladı.

Thor acilen yapabilecek bir şeyler düşünmeye başladı. Zincire vurulmak istemese de bir kraliyet muhafızına zarar vermek istemiyordu. Bir an önce bir çözüm bulmalıydı.

Aklına sapanı geldi. Hızla yerden aldığı bir taşı sapana yerleştirerek adama fırlattı.

Adamın parmaklarına çarpan taş, elindeki zincirleri düşürmesine neden oldu. Muhafız acı içinde bağırmaya başladı.

Muhafız bu sefer Thor'a ölümcül bir bakış attı ve metalik bir çınlamanın eşliğinde kılıcını çekti.

Suratına karanlık bir ifade oturan adam, "Bu yapacağın son hataydı" dedikten sonra saldırıya geçti.

Thor başka bir şansı kalmamıştı; bu adamın Thor'un peşini bırakmaya niyeti yoktu. Sapana tekrar bir taş koyup fırlattı. Onu öldürmek değil de durdurmak istediği için daha dikkatli nişan almıştı. O yüzden kalbi, burnu, gözü veya kafası yerine Thor, adamı durduracağından emin olduğu bir noktaya doğru taşı fırlattı.

Tam bacaklarının arasına.

Taşı var gücüyle değil, muhafızı durduracak bir şiddette fırlatmıştı.

Hedefi on ikiden vurdu.

Elinden kılıcını düşüren adam bacaklarının arasını tutarak önce dizlerinin üzerine, ardından da yere düşerek bir top gibi kıvrıldı.

Adam acılar içinde, “Bunun için asılacaksın!” dedi. “MUHAFIZLAR! MUHAFIZLAR!”

Kafasını kaldıran Thor, üzerine doğru koşan Kraliyet Muhafızları’nı gördü.

Ya şimdi ya da asla.

Bir saniye daha kaybetmeden tekrar açıklığa tırmandı. Arenanın içine atlayarak, kendini tanıtmak zorundaydı. Ve onu engelleyecek herkesle dövüşmeye hazırdı.

4

MacGil kalesinin üst katlarında kendi özel işleri için kullandığı kabul odasındaydı. Bu odaya özgü olan tahtadan oyulma tahtının üstünde oturmuş, karşısında duran dört çocuğuna bakıyordu. Aralarında en büyük olan Kendrik yirmi beş yaşındaydı; gerçek bir savaşçı ve çentilmedi. İçlerinde MacGil'e en çok benzeyenin o olması ironikti; çünkü Kendrik bir piçti. MacGil'in uzun süre önce unuttuğu bir kadından kalma bir hatıra. Kraliçe'nin

tüm itirazlarına ve onun asla tahta çıkamayacağını söylemesine rağmen Kral bu çocuğu öz evlatlarından ayırmamıştı. Aslında bu durum MacGil'i epey üzüyordu; çünkü Kendrik tanıdığı en nitelikli insanlardan biriydi ve tahtı için gurur duyduğu bu genç adamdan daha uygun birini düşünemiyordu.

Hemen Kendrik'in yanında ise pek iç açıcı durumda olmayan, yirmi üç yaşındaki ilk öz evladı duruyordu. Çelimsiz, avurtları içine çökmüş ve rahatsız edici bakışlara sahip olan Gareth'ın özellikleri ağabeyinin tam tersiydi. Açık sözlü bir kişi olan Kendrik'in aksine Gareth, düşüncelerini herkesten saklardı. Gurur sahibi ve asil bir kişi olan Kendrik'in yanında Gareth,

karaktersiz ve yalancı biri sayılırdı. Oğlu hakkında böyle düşünmek MacGil'i çok üzerdi ve bunu düzeltmek için defalarca uğraşmıştı; ancak gençlik yıllarından sonra Gareth'ın nasıl biri olacağını az çok anlamıştı; kafasında üç kağıtlar çeviren, güce aç ve akla gelebilecek en kötü şekillerde hırslı bir insan. Ayrıca MacGil oğlunun kadınlardan değil de erkeklerden hoşlandığını çok iyi biliyordu. Diğer kralların çocuklarını dışlayacağı yerde, daha açık fikirli olan MacGil, böylesi bir şeyin insanın çocuğunu sevmemesi için yeterli olamayacağını düşünüyordu. O yüzden erkeklerden hoşlanan oğlunu bunun için asla suçlamadı. Onu

sevmemesinin nedeni, artık daha fazla görmezden gelemediği düzenbaz yanıydı.

Gareth'ın hemen yanında ikinci doğan kızı vardı. Kısa bir süre önce on altı yaşına basmış olan Gwendolyn, Kral'ın görmüş olduğu en güzel kızdı belki de. Fakat kızın kişiliği, güzelliğini bile geride bırakıyordu; nazik, cömert ve dürüst olan bu kız, Kral'ın tanıdığı en hoş genç kadındı. Bu yanıyla Kendrik'e benziyordu. Bir kızın babasını ne kadar sevebilirse Kral'ı o kadar seven bu genç kadının sadakati, babasını ona hayran bırakıyordu. Oğullarına nazaran kızıyla daha çok gururlanıyordu.

Hemen kızın yanında duran genç adam ise Kral'ın erkekliğe ilk adımlarını atan en küçük çocuğu

Reece'di. Epey atılgan olan on dört yaşındaki bu genç adamın Lejyon'a girebilmek için gösterdiği çabalar onun gelecekte nasıl bir adam olacağını kanıtlamaya yetiyordu. Bir gün onun harika bir evlat ve lider olacağından kuşkusu yoktu. Ancak o güne henüz vardı. Bu genç adamın öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Çocuklarını inceleyen MacGil'in onlarla ilgili duyguları karışıktı. Gurur ve hayal kırıklığı iç içeydi. Ayrıca bu görüşmede iki çocuğunun eksik olması biraz sinirlerini bozmuştu. En büyükleri olan Luanda'nın düğüne hazırlandığı için burada olmaması gayet normaldi. Hem zaten başka bir krallığa gelin olarak gideceği için tahtın varisiyle ilgili

yapılan bu toplantıya katılması için bir neden de yoktu. Ancak on sekiz yaşındaki ortanca oğlu Godfrey'in onu ciddiye almamış olması Kral'ı epey bozmuştu.

Henüz çocuk yaşlardan beri krallık işlerine karşı ne kadar ilgisiz olduğunu açıkça gösteren Godfrey'in ülkeyi hiçbir zaman yönetemeyecek olması bilinen bir şeydi. Bunun yerine Godfrey tüm gününü meyhanelerde kötü niyetli insanlarla geçiriyor ve kraliyet ailesinin ismine sürekli leke sürüyordu. Tembel bir insan olan Godfrey günün yarısını uyuyarak, diğer yarısını içki içerek geçiriyordu. Kral hem onun burada olmayışına seviniyor hem de yokluğunda yediği haltları düşünerek, kendi adına

utanıyordu. Onun gelmeyeceğini önceden tahmin eden Kral, adamlarını erken saatlerde meyhanelere yollayıp, onu getirmelerini emretmişti. Şu an hep beraber, sessizlik içinde onu bekliyorlardı.

Ağır meşe kapı sonunda açıldı ve muhafızlar Godfrey'i sürükleyerek içeri girdiler. Godfrey'i odanın içine doğru itekledikten sonra ise kapıyı kapayarak dışarı çıktılar.

Diğer çocuklarının hepsi bakışlarını Godfrey'e çevirdiler. Derbeder haldeki Godfrey yarı çıplaktı ve leş gibi içki kokuyordu. Tıraşsız suratını onlara döndürerek, gülümsedi. Her zamanki gibi saygısızdı.

“Merhaba baba” dedi. “Yoksa tüm eğlenceyi kaçırdım mı?”

“Sesini kesip kardeşlerin gibi ben konuşana kadar bekleyeceksin. Yoksa tanrı yardımcım olsun ki seni sıradan bir mahkum gibi zindanlarda zincire vurdururum. Ve içkiyi bırak, kendine yiyecek bir şey bulamamanı sağlarım.”

Godfrey küstah bakışlarıyla babasına adeta meydan okuyordu. Kral bu bakışların ardında sanki bir güç, kendisine benzettiği bir yan gördü. Bir gün iyi amaçlara hizmet edebilecek bir pırıltı. Tabii bunun için Godfrey’in önce biraz iradeli olması gerekiyordu.

Sonuna kadar küstahlığı elden bırakmayan Godfrey, nihayet

direnmekten vazgeçip babasının sözlerine uydu.

MacGil beş çocuğunu da incelemeye başladı; piç, namussuz, sarhoş, kızı ve en küçük evladı. Bu ilginç karışımın kendisinin eseri olması ona şaşırtıcı geliyordu. Ve şimdi en büyük kızının düğününde kalkıp bir de bu grup arasından kendine br varis seçmesi gerekiyordu. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Boşuna uğraşmış olacaktı; ne de olsa en verimli çağındaki MacGil en az otuz sene daha tahtta oturmayı düşünüyordu. Bugün seçeceği varis belki onlarca yıl tahta oturamayacaktı bile. Bu gelenek epey canını sıkıyordu. Belki atalarının

zamanında işe yarıyordu, ama şuan kesinlikle kullanışlı değildi.

Boğazını temizledi.

"Bugün burada bir geleneğimiz sebebiyle toplandık. Sizin de bildiğiniz gibi en büyük kızımın evlendiği gün kendime bir varis seçmem gerekiyor. Ölmem halinde, bu krallığı annenizden daha iyi yönetecek birinin olamayacağına şüphem yok. Fakat krallık yasaları sadece kral çocuklarının bu göreve getirilebileceğini söylüyor. İşte bu yüzden, bir seçim yapmam lazım."

Soluklanan MacGil düşünüyordu. Sessizliğin çöktüğü oda beklentilerle dolup taşıyordu. Her bir çocuğunun yüzünde farklı bir ifade vardı. Asla

seçilmeyeceğini bilen piç, çoktan pes etmişti. Hırstan gözü dönmüş üçkağıtçı ise kendisinin seçileceğin emin gibiydi. Olan biteni umursamayan sarhoş camdan dışarı bakıyordu. Bu görüşmenin bir parçası olmadığını bilen kızı ise yine de ona sevgi dolu gözlerle bakıyordu. En genç çocuğu da gene neşeli gözlerle ona bakıyordu.

"Kendrik, seni her zaman öz oğlum gibi görmüşümdür. Ancak krallık kanunları tahtı sana devretmemi engelliyor."

Başını öne eğen Kendrik, "Baba, senden böyle bir beklentim zaten yok. Ben kendi payıma düşenden memnunum. Lütfen bu durumun seni üzmesine izin verme."

Çocuğun bu samimi cevabından acı duyan MacGil onu varis atayabilmeyi hiç olmadığı kadar çok istedi.

"Geriye dördünüz kalıyor. Reece, sen harika bir genç adamsın, belki de gördüklerim arasında en iyisin. Ancak taht içinde henüz çok gençsin."

Kafasını hafifçe önce eğen Reece, "Farkındayım, baba." dedi.

"Godfrey sen üç meşru oğlumdan birisin. Ancak tüm gününü meyhanelerde pislik için geçiriyorsun. Akla gelebilecek her türlü fırsat önüne konduğu halde, sen bunların hepsini elinin tersiyle ittin. Eğer bu hayatta yaşadığım büyük bir hayal kırıklığı varsa, o da sensindir."

Suratını ekşiten Godfrey huzursuzca kıpırdandı.

"O halde buradaki işim bittiğine göre artık meyhanelere geri dönebilirim sanırım?" Hızlı ve saygısızca bir reveransın ardından yalpalayarak odadan dışarı çıkmak için arkasını döndü."

MacGil, "Yerine geri dön!" diye bağırdı. "DERHAL!"

İstifini bozmayan Godfrey meşe kapıya doğru ilerledi ve onu açtı. İki muhafız kapıda bekliyordu. MacGil'in öfke dolu bakışlarını gören muhafızlar ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalışıyorlardı. Fakat çabuk davranan Godfrey hızla koridora çıktı.

MacGil, “Onu göz altın alın!” diye adamlara selendi. “Ve Kraliçe’den uzak tutun. Kızının evleneceği günde oğullarından birini bu halde görmesini istemiyorum.”

“Emredersiniz lordum” diyen muhafızlar kapıyı kapattıktan sonra Godfrey’in peşine takıldılar.

MacGil sakinleşmeye çalışıyordu. Böylesi bir çocuğu hak etmek için ne yaptığını belki bininci kere düşünmeye başladı. Bakışlarını geride kalanlara çevirdi. Sessizlik içinde onu bekliyorlardı. MacGil derin bir nefes alarak konuya odaklanmaya çalıştı.

“Geriye sadece ikiniz kaldı” diyerek sözlerine devam etti. “Ve ben seçimimi yaptım.”

MacGil kızına döndü.

"Varisim sen olacaksın, Gwendolyn."

Odada herkes nefeslerini tuttu; başta Gwendolyn olmak üzere çocukların hepsi şaşkına dönmüştü.

"Doğru mu duydum baba?" diye sordu Gareth. "Gwendolyn mi dedin?"

Gwendolyn, "Baba beni çok gururlandırdınız" dedi. "Ancak bunu kabul edemem. Ben bir kadınım."

"Doğru, şimdiye kadar MacGil'lerden hiçbir kadın tahta oturmadı. Ancak artık bu adeti değiştirmenin vakti geldi diye düşünüyorum. Sen tanıdığım genç kadınlar arasında en düzgünü ve vicdanlısısın. Henüz genç olabilirsin,

ancak Tanrı yardımcım olsun ki henüz ölmek gibi bir niyetim yok. Tahta geçeceğin zaman geldiğinde, krallığı yönetecek bilgeliğe ulaşmak olacaksın."

Suratının rengi solmuş olan Gareth bağırdı, "Fakat baba! En büyük meşru çocuğun benim. MacGil'lerin tarihinde tahta her zaman en büyük çocuk geçmiştir!"

"Kral benim!" diye cevapladı MacGil sert bir ifadeyle. "Ve geleneği ben belirim."

Gareth, yalvaran bir sesle, "Fakat bu *adil* değil" dedi. "Kral olması gereken bendim, kız kardeşim değil! Bir kadın hiç değil!"

Öfkeden titreyen MacGil, "Diline hakim olan evlat!" diye bağırdı. "Ne

hakla benim hükmümü sorgularsın?”

“Bir kadın için es mi geçiliyorum? Beni bu kadar küçük mü görüyorsun?”

“Kararımı verdim” dedi MacGil. “Buna saygı gösterecek ve boyun eğeceksin, tıpkı tüm tebaamın yapacağı gibi. Şimdi beni yalnız bırakın.”

Hızlı bir reveranstan sonra hepsi odadan çıktı. Gareth hariç. Kendini odadan çıkmaya ikna edemiyordu. Dönüp, babasına doğru baktı.

MacGil oğlunun suratındaki hayal kırıklığını görebiliyordu. Bugün tahtın bir sonraki varisi seçilmeyi beklediği çok açıktı. Bunu tüm varlığıyla istiyor olduğu da ortadaydı. İşte MacGil’de bu yüzden ona krallığı teslim etek istemiyordu.

“Benden neden nefret ediyorsun baba?” diye sordu.

“Senden nefret ettiğim yok. Sadece krallığımı yönetmeye uygun değilsin.”

Gareth sebebini öğrenmekte ısrarlıydı. “Peki neden?”

“Çünkü senin kusurun tam da krallığı bu kadar çok istiyor olmanda.”

Gareth’ın suratı koyu bir kırmızıya döndü. MacGil ona gerçek doğasını hatırlatmış olmalıydı. Çocuğunun nefret dolu gözleri gibisini daha önceden hiç görmemişti.

Başka bir şey demeyen Gareth kapıyı ardından çarparak odayı terk etti.

Çarpan kapının yankısı Macgil’i ürpertti. Oğlunun gözlerindeki nefret

düşmanlarında bile yoktu. O an aklına Argon'un dedikleri geldi. Tehlikenin sandığından daha yakın olmasıyla alakalı sözleri.

Gerçekten bu kadar yakın olabilir miydi?

5

Thor arenanın ortasında tüm gücüyle koşuyordu. Peşindeki muhafızlar ona yetişmek üzereydiler. Adamlar Thor'un ardından küfürler savuruyorlardı. Tam karşısındaki yeni adayların kimi kılıçlarla idman yaparken kimileri de cirit atıyorlardı. Adayların hepsi işlerini bilir gözüküyorlardı. Aralarındaki rekabet epey zorlu geçeceğe benziyordu.

Adayların arasındaki Gümüşler'den bazıları uzaktan antrenman yapan adayları izleyerek kimin burada kalıp

kimin eve gideceğine dair değerlendirmeler yapıyorlardı.

Thor kendini bu adamlara kanıtlamak zorunda olduğunu biliyordu. Muhafızlar birazdan tepesine bineceklerdi. İşte tam o zaman marifetlerini göstermesi gerecekti. Fakat nasıl? Hızını kesmeden ilerlerken kafası bunla meşguldü.

Sahadaki diğerleri de durumu fark etmeye başladı. İdmanı yarıda kesen adaylardan bazıları ile şövalyelerin bir kısmı başlarını Thor'dan yana çevirdiler. Thor tüm bakışları üzerinde hissediyordu. Sahanın ortasından peşinde üç muhafızla beraber koşan bu çocuğun kim olduğunu merak etmiş olmalıydılar. Halbuki Thor onları etkilemek isterken aklından geçen bu

değildi. Tüm hayatı boyunca katılmayı istediği Lejyon'un karşısına bu şekilde çıkmak istemezdi.

Ne yapacağını düşünen Thor'un adına başka birisi çoktan karar vermişti halbuki. Adaylar arasından iri bir çocuk diğerlerini etkilemek için Thor'u durdurmaya karar vermişti. Neredeyse Thor'dan iki kat büyük olan bu çocuk Thor'un koşu yoluna doğru tahta kılıcını indirdi. Thor, kendisini yere yapıştırıp, herkesin önünde aptal durumuna düşürmek isteyen çocuğun epey kararlı olduğunu bakışlarından anladı.

Thor öfkelenmişti. Bu çocukla hiçbir sorunu olmamasına rağmen onun kendisini durdurmasına razı olamazdı.

Çocuğa iyice yaklaşan Thor bu oğlanın boyutları karşısında iyice hayrete düştü. Alnı gür siyah saçlarla örtülü olan çocuğun çenesi kadar büyük bir çeneyi ilk defa görüyordu. Onu atlatabileceğinden şüphe duymaya başladı.

Tahta kılıcıyla üstüne gelmeye başlayan çocuğa karşı hızla bir önlem almalıydı. Yoksa ayaklarının yerden kesilmesi an meseleseydi.

Thor kendini içgüdülerine bıraktı. Sapanını çektiği gibi çocuğun eline doğru bir taş fırlattı. Kılıcını indirmeye hazırlanan çocuk acıyla kıvranarak, tahta aleti elinden düşürdü.

Hiç vakit kaybetmeyen Thor zıplayarak iki ayağıyla beraber çocuğun

göğsüne doğru tekme attı. Ancak bu iri yapılı çocuğa vurmanın bir meşe ağacına vurmaktan farkı yoktu. Thor neredeyse yerinden bile oynamayan çocuğun ayaklarının dibine düştü. İşte bu hiç iyi olmadı, dedi Thor içinden.

Ayağa kalkmaya çalışan Thor'u çocuk sırtından yakaladığı gibi toprağın üzerine fırlattı. Hızla etraflarına toplanan çocuklar alkış tutmaya başladılar. Küçük düştüğünü anlayan Thor'un suratı kızardı.

Çocuk çok hızlıydı. Thor daha kendini toparlayamadan üzerine çıkıp, onu yere mıhladı. Birden güreş karşılamasına dönen kavgada Thor'un bu ağırlıktaki birine karşı pek bir şansı yoktu.

Kana susayan diğer adaylar tezahüratlar atmaya başlamıştı. Öfkeli gözlerle ona bakan üstündeki çocuk baş parmaklarını Thor'un gözlerine doğru indiriyordu. Bu Lejyon adayı Thor'un sahiden de canını yakma niyetindeydi. Bunu yaparak diğerlerinin gözünü korkutmayı sahiden de bu kadar çok mu istiyordu?

Thor'un son anda kendini çekmesiyle çocuğun parmakları toprağa saplandı. Bundan faydalanan Thor kendini yana yuvarlayarak çocuğun altından kurtuldu.

İkisi de ayağa kalkıp yüzleşti. Thor üzerine koşarak bir yumruk sallayan çocuktan yana atlayarak kurtuldu. Eğer bu darbeyi almış olsa büyük ihtimalle

çenesi kırılacaktı. Thor çocuğun midesine hızla bir yumruk indirse de çocuk bunu hissetmemiş gibiydi.

Thor daha yerinden kıpırdayamadan iri yarı çocuğun dirseği suratıyla buluştu. Darbenin etkisiyle arkaya savrulan Thor'un suratına sanki bir çekiç inmişti.

Halen yalpalayarak soluklanmaya çalışan Thor'un göğsüne güçlü bir tekme darbesi indi. Geriye doğru uçan Thor yere yapıştı. Bunu gören diğer adaylardan sevinç çığlıkları yükseldi.

Başı dönen Thor henüz toparlanamadan bu seferde suratına güçlü bir yumruk yiyerek dümdüz yere serildi. Suratındaki şişkinliği ve burnundan sızan kanı hisseden Thor acıyla inledi. Arkadaşları arasına dönen

iri yarı çocuğun çoktan tebrikleri toplamaya başladığı gördü.

Thor pes etmek istiyordu. Böylesi iri biriyle dövüşmenin bir manası yoktu. Hem bünyesinin daha fazla darbeye dayanamayacağını düşünüyordu. Ancak içinde bir ses yılmaması gerektiğini söylüyordu. Kaybeden o olmamalıydı. Hele ki etkilemek istediği bu insanların önündeyken.

Pes etme. Ayağa kalk. KALK!

Nasıl olduğunu bilmediği bir şekilde gücünü tekrar kazandı; acılar içinde zor da olsa elleri ve dizleri üzerinde doğruldu, ardından yavaşça ayakları üzerine kalktı. Şişmiş gözü ve kan içindeki suratıyla çocuğun karşısına dikildi. Ne etrafı düzgün görebiliyor ne

de sağlıklı şekilde nefes alabiliyordu, buna rağmen yumruklarını kaldırdı.

Thor'un ayağa kalktığına inanamayan çocuk kaşlarını çatarak ona baktı. Tehditkar bir şekilde "Kalkmamalıydın, çocuk" dedi ve Thor'un üzerine yürümeye başladı.

"YETER!" diye bağıran bir ses duyuldu. "Elden, geri çekil!"

Birden ortaya çıkan şövalye aralarına girerek avucunu Elden'ın göğsüne koyarak ilerlemesini engelledi. Kalabalık sessizliğe büründü. Thor bunun saygı gösterilmesi gereken biri olduğunu o an anladı.

Adamın görünüşü Thor'u epey etkiledi; uzun boylu, geniş omuzları olan yirmili yaşlardaki bu şövalye bakımlı

kahverengi saçlara sahipti. Thor anında bu adamdan hoşlanmıştı. Gümüşten yapılma birinci sınıf zırhı parlıyordu ve üzeri hanedanlığa ait işaretlerle doluydu; MacGil ailesine ait kartal arması. Thor ağzının kuruduğunu hissetti; şu an kraliyet ailesine mensup birinin yanındaydı.

Şövalye Thor'a, "Açıklaman nedir evlat?" dedi. "Arenamıza davet edilmediğin halde burada işin ne?"

Thor daha cümlesini toparlayamadan peşindeki üç muhafız olay yerine geldi. Liderleri olan muhafız zar zor soluklanarak parmağıyla Thor'u gösterdi.

"Emrimize karşı geldi!" diye bağırdı. "Zincirleri takıp, onu zindanlara

götüreceğim!”

Thor, “Ben yanlış hiçbir şey yapmadım” diyerek karşı çıktı.

“Öyle miymiş?” diye bağıran muhafız devam etti, “Kral’ın mülküne izinsiz girmek hiçbir şey yapmamak mı demek sence?”

Thor, “Tek istediğim bir şanstı!” diye bağırdı hanedanlık mensubu şövalyeye yalvararak. “Tek istediğim Lejyon’a katılabilmek!”

Sert bir ses, “Burası sadece seçilenlere ayrılmıştır evlat” dedi.

6

Ellili yaşlarında, kel kafalı, kısa sakallı ve burnunun üzerinde derin bir yara izi olan irice bir savaşcıydı bu sesin sahibi. Tüm hayatını savaşarak geçirmiş gibi duran bu adamın zırhındaki semboller ve göğsündeki altın rozet, onun bir general olabileceğini söylüyordu. Karşısında bir General olabileceğini anlayan Thor heyecanlandı.

"Seçilmediğimi biliyorum efendim" dedi Thor. "Ancak tüm hayatım boyunca

bunu hayal ettim. Tek isteğim, size neler yapabileceğimi gösterebilmek. Buradaki herhangi bir aday kadar iyi sayılırım. Lütfen bana bunu kanıtlamam için bir şans verin. Lütfen. Hayalimdeki tek şey Lejyon'a katılabilmek."

General gene o sert sesiyle, "Burası hayalperestler için değil, evlat" dedi. "Dövüşçüler için. Kimse istisna değildir; adayların hepsi, seçilmiş kişilerdir."

General'in işareti üzerine muhafız, elinde zincirle yaklaşmaya başladı.

Ancak birden ileri fırlayan soylu şövalye muhafızları durdurdu. "Duruma göre bazı istisnalar yapılabilir" dedi.

Şaşıran muhafız bir şeyler söylemek ister gibiydi, ancak karşısında bir

hanedan ailesinden biri olduğu için, adamın sözlerine itaat etmek zorunda kaldı.

Şövalye, "Sendeki bu heves takdire şayan, evlat" dedikten sonra devam etti, "Seni buradan uzaklaştırmadan önce neler yapabileceğini görmek istiyorum."

Şövalyenin sözlerinden pek hoşnut olmayan General, "Fakat Kendrick—" dedi.

Sinirlenen Kendrcik, "Kuralları hanedan ailesi koyar" dedi. "Lejyonda bu kurallara uyar."

Kendrick'e aynı sertlikle cevap veren General, "Babana, yani Kral'a hesap veririz, sana değil" dedi.

Ortam iyice gerilmişti. Thor tüm bunların sebebinin kendisi olduğuna

inanamıyordu.

"Babamı ve onun ne isteyip istemeyeceğini gayet iyi biliyorum. O, bu çocuğa bir şans verilmesini isterdi. Biz de şimdi öyle yapacağız."

General isteksiz de olsa geri adım atmak zorunda kaldı. Bir prense, fakat aynı zamanda bir savaşçıya da ait olan yüzünü Thor'a dönen Kendrick, kahverengi gözlerini çocuğunkilere kilitledi. "Sana tek bir şans vereceğim. Bakalım hedefi vurabilecek misin?"

Sahanın epey ilerisinde yer alan bir saman yığınını işaret etti. Samanların ortasında yer alan küçük, kırmızı noktanın çevresi mızraklarla doluydu. Fakat tam o noktaya isabet etmiş olan bir tane bile yoktu.

Kendrick, “Eğer diğer adayların yapamadığı şeyi yapıp, o noktayı buradan vurabilirsen, bize katılırsın” dedikten sonra kenara çekildi. Thor, şövalyenin üzerinde gezen bakışlarını hissedebiliyordu.

Thor kenarda duran mızrakları incelemeye başladı; onun alışkın olduğundan çok kaliteli olan mızraklar, en iyi meşeden yapılmış ve üzerleri pahalı deriyle çevrilmişti. Burnundaki kanı elinin tersiyle sildikten sonra hayatında hiç olmadığı kadar heyecanlanmış olduğunu fark etti. Ona verilen görevi yerine getirmenin imkansız olduğunu biliyordu, ancak denemek zorundaydı.

Ne uzun ne kısa olan bir tanesini eline alan Thor, mızrağı kendince tarttı. Sağlam ve ağırdı. Köyünde kullandıklarına hiç benzemiyordu. Eline tam oturduğunu hissetti. Belki bunu gerçekten de başarırım, diye kafasından geçirdi. Ne de olsa mızrak atmak, en büyük yeteneği sayılırdı. Tabii taş fırlatmaktan sonra. Ormanda geçirdiği onca zaman sayesinde epey bir pratik yapabilmişti. Ağabeylerinin vuramadığı hedefleri bile vururdu.

Gözlerini kapatıp, derin bir nefes aldı. Eğer ıskalarsa, muhafızlar onu sürükleyerek zindanlara götürecek ve böylece Lejyon'a katılma şansı sonsuza dek kaybolmuş olacaktı. Tüm hayalleri yapacağı bu atışa bağlıydı.

İçinden Tanrı'ya yakardı.

Bir an bile tereddüt etmeyen Thor, gözlerini açtığı gibi ileriye doğru iki adım attı ve gerindikten sonra mızrağı fırlattı.

Uzaklaşan mızrağı nefesi tutulmuş halde izliyordu.

Lütfen Tanrım. Lütfen.

Yüzlerce göz sahaya çöken sessizliği yararak ilerleyen mızrağı izliyordu.

Thor'a bir ömürmüş gibi gelen bekleyişin ardından, mızrağın ucunun samanları delen sesi işitildi. Thor o tarafa bakmaya bile tenezzül etmedi. Çünkü bir şekilde hedefi tam on ikiden vurduğunu çok iyi biliyordu. Elinden çıkan mızrağın hissettirdikleri ve

bileğinin aldığı açı sayesinde bundan emin olmuştu.

Cesaretini toplayarak hedefe bakan Thor haklı olduğunu gördü. Mızrak, kırmızı noktaya tam ortasından saplanmıştı. Diğer adayların başarısız olduğu yerde, o başarıya ulaşmıştı.

Hayretler içindeki herkes inanmayan gözlerle Thor'a bakıyordu. Sessizliği bozan Kendrick, Thor'a yaklaşarak sırtına sertçe vurdu. Sırıtan yüzünde rahatlamış bir ifade vardı.

Kendrick, "Haklıydım" dedi. "Bizimle kalacaksın!"

Şaşkına dönen muhafız, "Fakat Lordum! Bu adil değil. Çocuk buraya izinsiz girdi" dedi.

“Hedefi vurdu ya. Bence bundan başka bir izne ihtiyacı yok.”

Lafa dahil olan General, “Diğer adaylardan çok daha genç ve ufak tefek. Burası veletler bölüğü değil” dedi.

Kendrick, “Hedefi vurmayı başaran ufak tefek bir askeri, onu vuramayan bir yeteneksize tercih ederim” diye karşılık verdi.

“Şanslı bir atıştı!” diye sesini yükseltti Thor’un az önce kavga ettiği iri yarı çocuk. “Bize daha çok şans verilmiş olsa, biz de vururduk.”

Kaşlarını çatan şövalye çocuğa döndü.

“Sahiden de atabilir miydin?” diye sordu. “Bana bunu nasıl yapacağını göstermek ister misin? Hatta buradaki

akıbetin üstüne bahse girmeye ne dersin?”

Utanan çocuk kafasını yere indirdi. Böyle bir şey için bahse girmek istemediği açıktı.

İtiraz eden General, “Fakat bu çocuk bir yabancı. Nereden geldiğini bile bilmiyoruz?” dedi.

“Alçak Topraklar’dan geliyor” diyen bir ses duyuldu.

Herkes sesin geldiği yöne doğrulmuştu, Thor hariç. Çünkü o sesin sahibini tanıyordu. Bu tüm çocukluğunun belası olan sesti. En büyük ağabeyi Drake’in sesi.

Diğer iki ağabeyi de yanında belirdi. Hepsi beraber aşağılayan gözlerle Thor’a bakıyorlardı.

“Doğu Krallığı’nın Güney Eyaleti’nde yaşayan McCleod klanından Thorgrin. Dört kardeşin en küçüğü. Hepimiz aynı haneden geliyoruz. Kendisi babamın sürülerini gütmekle görevlidir.”

Çocukların ve şövalyelerin hepsi kahkahalara boğuldu.

Thor suratının kızardığını hissetti; şu an ölmek istiyordu. Daha önce bu kadar utanmış olduğu başka bir zaman hatırlamıyordu. Bu ağabeyinin her zaman yaptığı bir şeydi; onu aşağılamanın bir yolunu bularak, mutlu olduğu her anı mahvetmek.

General, “Demek sürüleri güdüyordu, ha?” diye alay etti.

Çocuklardan biri, “O zaman düşmanlarımız epey bir dikkatli olmak zorunda kalacaklar!” diye bağırdı.

Herkes tekrar kahkahalara boğuldu. Thor iyice yerin dibine girdiğini hissediyordu.

Sinirlenen Kendrick bağırarak, “Yeter!” dedi.

Kahkahalar azar azar kesildi.

Ve Kendrick ekledi, “Böyle yetenekli bir çobanı, sizin gibi gülmekten başka bir şey yapamayanlara her zaman tercih ederim.”

Bu lafın üzerine ortama tam bir sessizlik çöktü. Gülen tek bir kişi dahi kalmamıştı.

Thor, Kendrick’ karşı sonsuz bir şükran hissetti. Onun kim olduğunu

öğrenmeye ve yaptıklarının karşılığı ödemeye yemin etti. Bunca aşağılamaya rağmen, Kendrick sayesinde incinen gururunu biraz da olsa toparlayabilmişti.

Şövalye, Drake'e, "İnsanın ailesi bir yana, kendi arkadaşları için bile boşboğazlık etmesinin bir savaşçıya yakışmadığını bilmiyor musun evlat?" diye sordu.

Utanıp, başına öne eğen Drake'in görüntüsü Thor'u şaşırttı. Onu böyle görmek ender rastlanan türden bir durumdu.

Diğer ağabeyi Dross bu duruma karşı çıktı, "Fakat Thor aday olarak seçilmedi bile. *Biz* ise seçildik. Tek yaptığı bizi buraya kadar izlemiş olmak."

En sonunda dayanamayan Thor, “Sizi izlediğim falan yok” dedi. “Lejyon için buradayım, sizin için değil.”

Durumdan rahatsız olan General, “Neden burada olduğunun bir önemi yok. Tek yaptığı hepimizin vaktini harcamak. Evet yaptığı atış etkileyiciydi, ancak bu aramıza katılacağı anlamına gelmez. Ne ona destek çıkacak bir şövalye ne de onunla çalışmak isteyen bir partneri var.”

Kalabalıktan bir ses, “Ben onunla çalışırım” dedi.

Diğerleriyle beraber sesin geldiği yöne dönen Thor, karşısında onun yaşlarında bir çocuk gördüğü zaman şaşırdı. Az da olsa Thor’a benzeyen bu çocuk, sarı saçlara ve açık yeşil gözlere

sahipti. Kraliyet ailesine ait kızıl ve siyah renklerle süslenmiş zırhı, Thor'un şu ana kadar gördükleri arasında en güzeliydi.

General, "İmkansız" dedi. "Kraliyet ailesinden biri sıradan insanlarla idman yapamaz."

Çocuk, anında, "İstediğimi seçerim" diye karşılık verdi. "Ve Thorgrin'in eşim olacağını söylüyorum."

"Bunu onaylasak bile" dedi General, "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir. Çünkü ona maddi destek sağlayacak bir şövalyeye sahip değil."

"O işi ben üstleneceğim" diyen bir ses duyuldu.

Sesin geldiği yöne kafalarını çeviren grup arasında fısıldaşmalar yükseldi.

Atının üzerinde kalabalığa yaklaşan şövalye, Thor'un bugüne kadar görmüş olduğu en parlak zırhı giyiyordu. Adamın üzerinde her türden silah vardı. Adamın aydınlık suratı, ona bakanları sanki güneşe bakıyorlarmış gibi etkiliyordu. Şövalyenin duruşunu ve hareketlerini inceleyen Thor, adamın zırhının üzerindeki işaretleri de görünce, onun diğerlerinden daha farklı biri olduğunu hemen kavradı. O bir kahramandı.

Thor bu adamın olduğu tabloları görmüş, hakkında anlatılan efsaneleri dinlemişti. Adı Erec'di. Tüm Halka'nın en büyük şövalyesi.

Duruma karşı çıkan general, "Fakat lordum, sizin zaten bir silahtarınız var"

dedi.

Erec kendinden emin bir sesle, “O zaman iki tane olurlar” diye yanıtladı.

Kalabalığın üzerine şaşkın bir sessizlik çöktü.

Kendrick, “O halde tartışacak bir şey kalmadı.” dedi. “Thorgrin’in hem çalışabileceği biri, hem de ona destek sağlayacak bir şövalyesi var. Konu kapanmıştır. O artık Lejyon’un bir üyesi.”

Krallık muhafızı isyan etti, “Fakat beni unutuyorsunuz! Bunların hiçbiri bu çocuğun bir muhafıza vurduğunu ve cezalandırılması gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Adalet yerini bulmalı.”

Kendrick çelik gibi bir sesle, “Bulacak da.” dedi. “Fakat bunun nasıl

olacağına ben karar vereceğim, sen değil."

"Fakat lordum, bu çocuk zincire vurulmalı! Böylece herkes bir muhafıza vurmanın bedelini görecektir!"

Sinirlenen Kendrick, "Eğer böyle konuşmaya devam edersen, o zaman zincire vurulan *sen* olacaksın." dedi.

Mücadelesinden vazgeçen muhafız, Thor'a ters bir bakış attıktan sonra oradan uzaklaştı.

"O zaman işi resmileştirelim." dedi Kendrick, yüksek sesle, "Thorgrin, Kraliyet Lejyonu'na hoş geldin" diye bağırdı.

Şövalye ve adaylardan oluşan kalabalık, hep bir ağızdan Thor'u

selamladılar ve antrenmanlarına geri döndüler.

Thor şaşkınlıktan donup kalmıştı. Gelişmelere inanamıyordu. Artık Lejyon'un bir parçasıydı. Kendini bir rüyadaymış gibi hissetti.

Thor, Kendrick'e olan borcunu nasıl ödeyeceğini bilmiyordu. Daha önce hayatında hiç kimse onu kollamamış veya iyiliği için uğraşmamıştı. Hoş bir histi. Kendrick'e karşı daha şimdiden babasına duyduğundan daha çok yakınlık hissediyordu.

"Sana nasıl teşekkür edebileceğimi bilmiyorum" dedi Thor. "Sana karşı borçluyum."

Kendrick gülümsedi. "Benim adım Kendrick. Adımı unutma. Kral'ın en

büyük çocuğuyum. Cesaretine hayran kaldım. Senin gibi birisi Lejyon'a çok iyi hizmetlerde bulunabilir."

Kendrick henüz uzaklaşmıştı ki, az önce kavga ettiği çocuk yanına yaklaştı ve "Kıçını kolla." dedi. "Aynı kışlada kalıyoruz, biliyorsun değil mi? Bir an bile rahat nefes alabileceğini sanma."

Çocuk, Thor ona henüz bir cevap veremeden oradan uzaklaştı; daha şimdiden kendine bir düşman kazanmıştı bile. Kendisini başka ne türlü sürprizlerin beklediğini düşünürken, Kral'ın en küçük oğlu yanına yaklaştı.

"Sen ona aldırma" dedi Thor'a. "O hep böyle kavgacıdır. Benim adım Reece."

Elini Reece'e doğru uzatan Thor, "Beni çalışma eşin olarak seçtiğin için teşekkürler. Sen olmasan ne yapardın bilmiyorum."

Sesinden ne kadar neşeli olduğu anlaşılan Reece, "Birinin o hayvana karşı koymasına sevindim. Güzel bir dövüştü." dedi.

Suratındaki kurumuş kanı silen Thor, "Dalga mı geçiyorsun? Neredeyse beni öldürüyordu." dedi.

"Ancak pes etmedin" diye karşılık verdi Reece. "Etkileyiciydi. Başka biri olsa bu kavgadan kesin kaçardı. Ayrıca o nasıl bir mızrak atışıydı öyle? Bu kadar iyi olmayı nasıl öğrendin? Bence biz seninle hayat boyu partner olarak kalmalıyız." dedikten sonra Thor'un

elini sıktı ve ekledi, "Ve tabii arkadaş olarak da. Şimdiden görebiliyorum."

Reece'in elini sıkan Thor, kendine hayat boyu yoldaşlık edecek bir arkadaş edindiğini hissediyordu. Ancak birden birisi Thor'u itti. Bunun kim olduğunu anlamak isteyen Thor, karşısında kendinden yaşça daha büyük birini gördü. Uzun ve dar bir suratına sahip çopur suratlı bu çocuk Feithgold'du.

"Erec'in silahtarıyım. Sen ise *ikinci* silahtarısın. Bu demek oluyor ki benim emrimdesin. Birkaç dakika içinde bir turnuva gerçekleştirilecek. Tüm krallıktaki en ünlü şövalyenin silahtarı olduğun halde, hiçbir şey yapmadan öylece durabileceğini mi sanıyorsun? Beni izle. Derhal!"

Thor hemen Feithgold'un peşine takıldı ve beraber sahanın diğer ucuna ilerlediler. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Zaten umurunda da değildi. İçi heyecanla dolup taşıyordu. Çünkü başarmıştı. Hayalleri gerçek olmuştu.

7

Sarayın avlusunda, en güzel kıyafetleri içinde aceleyle ilerleyen Gareth, kız kardeşinin düğünü için dört bir yandan gelen kalabalığı yararken, bir yandan burnundan soluyordu. Babasının verdiği karar aklından çıkmıyordu. Nasıl olur da babası onu kral seçmezdi? Bu durum aklına yatmamıştı. Halbuki en büyük meşru çocuğu kendisiydi. Varisler her zaman bu kişilerden seçilirdi. Doğduğu günden beri bir gün tahta

çıkanın kendisi olacağından hiçbir zaman şüphe duymamıştı.

Babasının yaptığı insafsızlıktı. Kız olması bir yana, kendinden daha küçük birini seçmesi neyin nesiydi? Bu haber duyulur duyulmaz, tüm krallığın alay konusu olacaktı. Bu yaşadığı şoku nasıl atlatacağını bilmiyordu.

Etrafı, farklı eyaletlerden gelen çeşit çeşit insanla doluydu. Sıradan insanlara bu kadar yakın olmaktan tiksiniyordu. Ayrıca böylesi günlerde fakir ile zengin birbirine karışır ve şu doğudaki krallıktan gelen vahşilerin içeri girmelerine izin verilirdi. Gareth halen kız kardeşinin bunlardan biriyle evlenecek olmasına inanamıyordu. Babasının yaptığı bu politik manevrayı,

aşağılıkça buluyordu. İki krallık arasında barışın sağlanması için yapılan acınası bir hareket.

İşin enteresan tarafı ise, kız kardeşinin bu yaratıktan sahiden de hoşlanıyormuş gibi görünmesiydi. Gareth bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Onu iyi tanıyan Gareth, kız kardeşinin asıl isteğinin *o yaratık* değil, kraliçelik unvanı ile kendine ait bir toprak olduğunu düşünüyordu. Yüksek Topraklar'ın diğer tarafından gelen bu vahşilerin arasında hak ettiğini bulacaktı da. Gareth'a göre onlar uygarlıktan, asillikten ve kültürden nasibini almamış *şeyler* idi. Tabii bunu kafaya takacak değildi. Madem ki kız kardeşi durumdan hoşnuttu, o zaman

bırakın evlensin, diye düşünüyordu. Hem böylece tahta uzanan yolda bir rakip daha eksilmiş olacaktı. Hatta kız ne kadar uzağa giderse, o kadar iyiydi.

Gerçi bu da doğru değildi ya. Çünkü bugün itibariyle krallık elinden alınmış sayılırdı. Artık babasının krallığındaki onlarca prensten sadece biriydi. Artık, hayal ettiği güce kavuşmanın hiçbir yolu yoktu; onu bekleyen tek şey sıradan bir hayattı.

Babası onu her zaman küçümsemişti zaten. Babası kendisini çok kurnaz görüyordu. Fakat Gareth babasından çok daha kurnaz olduğundan emindi. Mesela Luanda'nın McCloud'lardan biriyle evlenecek olması; Kral yaptığı bu hamleyle kendini usta bir politikacı

olarak görmüştü. Fakat babasından çok daha ileriyi görebilen Gareth, bu gelişmenin ilerde neden olacağı sonuçların çok daha iyi farkındaydı. Bu evlilik McCloud'ları sakinleştirmek bir yana, onları iyice cesaretlendirecekti. Bu vahşi herifler, babasının yaptığı barış teklifini Kral'ın gücüne değil, zayıflığına addedeceklerdi. Ailelerin arasında oluşan bağı umursamayacaklar ve düğün biter bitmez, saldırı planlarına başlayacaklardı. Asıl niyetlerini gizleyen bir tezgahtan ibaretti tüm bunlar. Bunu babasına söylemeye çalışmış, ama dinletememişti.

Bu da artık onu ilgilendirmiyordu. O artık sıradan bir prens, krallığı döndüren çarkın dişlilerden sadece biriydi. İçi

nefretle dolan Gareth, babasına karşı hiç duymadığı bir öfke duydu. Babasından intikam almanın ve tahtı nasıl ele geçireceğinin yollarını düşünmeye başladı. Hiçbir şey yapmadan öylece oturması söz konusu bile olamazdı. Küçük kız kardeşinin ona ait olan tahtı ele geçirmesine izin veremezdi.

Birisi, "İşte seni buldum" diye seslendi. Neşeli bir gülümsemeyle harika dişlerini gösteren Firth, ona yaklaştı. On sekiz yaşında, uzun ve zayıf yapılı Firth, pürüzsüz bir cilt ile al yanaklara sahipti. Sevgilisi olan bu adamı görmekten çoğu zaman memnuniyet duyan Gareth, şu an hiç havasında değildi.

“Sanırım tüm gün benden kaçtın” dedikten sonra kolunu, Gareth’in beline doladı. Derhal adamın kolunu iten Gareth, kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafı kolaçan etti.

Sinirlenen Gareth, adamı azarlamaya başladı, “Sen salak mısın? Sakın bir daha halkın içinde böyle bir şey yapayım deme. *Asla.*”

Yüzü kızaran Firth, “Üzgünüm” dedi. “Düşüncesizlik ettim.”

“Evet. Yaptığın tam olarak buydu. Ola ki bunu tekrar yaptın, o zaman seninle bir daha görüşmem.”

Firth, suratında pişman bir ifadeyle, “Üzgünüm” dedi. Gareth tekrar etrafı kontrol etti. Kimsenin görmediğinden emin olunca, biraz rahatladı.

Konuyu değiştirmek isteyen Gareth, “Halktan kulağına çalınan dedikodular nedir?” diye sordu. Kafasındaki kötü düşünceleri uzaklaştırmak istiyordu. Soruyu duyan Firth’ün neşesi yerine geldi.

“Herkes merak içinde. Senin varis seçildiğini duymak için sabırsızlıkla bekliyorlar.”

Gareth somurttu. Bu, Firth’ün dikkatini çekti.

Kafası karışan Firth, “Seçilmedin mi?” diye sordu.

Gözlerini Firth’ünkilerden kaçıran Gareth, utanmıştı.

“Hayır.”

Firth inanamadı.

“Beni es geçti. Buna inanabiliyor musun? Hem de kız kardeşim için.”

Şimdi somurtma sırası Firth’de idi. Şaşkına dönmüştü.

“Bu imkansız” dedi. “Sen ilk doğansın. O ise bir kadın. Bu olamaz.”

Firth’e sert bir bakış atan Gareth, “Ben yalan söylemem” dedi.

İkili, iyice kalabalıklaşan saray çevresinde bir süre sessizce yürüdü. Avluya her yönden binlerce insan giriyordu. Hepsi özenle hazırlanmış nikah masasının önünde yer alan, üstleri kızıl renkli rahat görünümlü yastıklarla örtülü sandalyelere ilerliyorlardı. Etrafta dolaşan hizmetkarlar bir aşağı bir yukarı koşturup, insanları rahat

ettirmeye ve herkese içki servisi yapmaya çalışıyorlardı.

McCloud ile McGil'ler nikah masasının iki farklı yanına yerleşmişlerdi. McGil'lerin üzerinde koyu mor, McCloud'ların üzerinde koyu turuncu renkleriyle en güzel kıyafetleri vardı. Gareth bu iki klanın birbirinden ne kadar da farklı olduğunu düşündü; McCloud'lar istedikleri kadar en şık kıyafetlerini giymiş olsunlar, yine de vahşilerden farkları yoktu. Bu suratlarından, hareketlerinden ve gülüş şekillerden bile belliydi. Bu hoş kıyafetlerin bile saklayamadığı bir iğrençlik vardı onlarda. Kale kapılardan içeri girebilmiş olmaları bile onu tiksindirmeye yetiyordu. Babasının

aldığı tüm o salak kararlardan sadece birisiydi bu.

Eğer kral kendisi olsaydı, çok daha farklı bir yöntem izlerdi; evet, o da bu düğüne onay verirdi. Fakat gece yarısına, tüm McCloud'ların alkolden zıbarmış olacakları o saate kadar bekler ve koridorun dışına açılan tüm kapıları kapattırdıktan sonra hepsini ateşe verirdi. Böylece tek bir hamleyle hepsinden kurtulmuş olurdu.

"Hayvanlar" dedi Firth, McCloud'lardan tarafa bakarak. "Babanın onları içeri almasına akıl sır erdirmek mümkün değil.

"Düğünden sonra gerçekleşecek oyunların ilginç geçmesi olası" dedi Gareth. "Düşmanlarımızı kapıdan içeri

alıyor ve ardından düğün için müsabakalar düzenliyor. Bu çatışmaya bir davet değil ise nedir?"

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Firth. "Surların içinde gerçekleşecek bir savaş mı? Hem de tüm bu askerler varken? Üstüne üstlük kız kardeşinin düğününde?"

Omuzları silken Gareth, McCloud'lardan her şeyi beklerdi.

"Böylesi şerefli bir birliktelik onlara bir şey ifade etmiyordur."

"Fakat burada binlerce askerimiz var."

"Tıpkı onların da olduğu gibi."

MacGil ve McCloud klanlarının iki yanına da dizilmiş olan asker sıralarını inceledi. *Eğer bir çarpışmaya*

hazırlanmıyorlarsa, neden bu kadar asker getirsinler ki, diye düşündü. Tüm bu hoş kıyafetlere, onlarca yemeğe, her yerde açan çiçeklere rağmen, havada halen bir gerginlik vardı. İnsanları izleyen Gareth, suratlardaki mimiklerden ve vücut dillerinden, herkesin ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Herkes tetikteydi.

Belki şansım yaver gider de, içlerinden biri bıçağını babamın göğsüne saplar, diye düşündü Gareth. İşte o zaman kral olma şansını elde edebilirdi.

"Herhalde beraber oturamayız, değil mi?" diye soran Firth'ün sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Gareth, Firth'e iğreti dolu bir bakış attı. Zehirini tüküren bir yılan gibi "Gerçekten bunu sorabilecek kadar salak mısın?" dedi.

Ahırlarda çalışan bu oğlanla sevgili olarak iyi bir şey yapıp, yapmadığını ciddi olarak düşünmeye başlamıştı. Eğer bu toy hareketlerini bırakmazsa, ikisi de bu ilişkiden çok ciddi zarar görebilirdi. Firth utanarak yere bakıyordu. Onu iterek, "Seninle daha sonra ağırda görüşürüz. Şimdi defol" dedi. Firth kalabalığın içinde kayboldu.

Gareth birden kolunda buz gibi el hissetti. En sonunda yakalandığını düşünüp, panik yaptı. Ancak derisine batan zayıf parmakları ve uçlarındaki

uzun tırnakları görünce ne olduğunu anladı; bu eller Helena'nındı. Karısının.

Öfkeli kadın, "Böyle bir günde sakın beni utandırayım deme" dedi.

Kadını incelemeye koyuldu; üzerindeki beyaz renkli uzun kadife giysisi, suratına yumuşak bir ifade veren makyajı, toplanmış saçı ve elmas kolyesiyle, harika gözüküyordu. Evlendikleri günkü kadar güzeldi, fakat Gareth kadına karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Bu evlilik de babasının fikirlerinden biriydi. Onu bu kadınla evlendirerek, doğasını inkar ettirebileceğini sanmıştı. Fakat bu evliliğin başardığı tek şey sürekli mutsuz olan bir eş ve Gareth'ın gerçek

eğilimleri üzerine yapılan daha çok saray dedikodusu olmuştu.

"Bugün kız kardeşinin düğünü yapılacak. En azından bir kereliğine de olsa karı, kocaymışız gibi davranabilirsin" diyerek, Gareth'ı azarladı.

Kadın onun koluna girdi ve beraberce ikisine ayrılan, etrafı kızıldan bir iple ayrılmış bölüme doğru ilerlemeye başladılar. İki muhafız onları içeriye aldı ve diğer asilzadelerin yanına yerleştiler.

Öten bir trompetin sesi, kalabalığı sessizleştirdi. Ardından duyulan klavsenin hoş sesiyle beraber etrafa çiçekler fırlatılmaya başlandı. Kraliyet mensuplarından oluşan tören alayı,

sandalyelerin arasından ilerlemeye başladı. Helena'nın koluna girmiş olan Gareth da bu insanların arasındaydı.

Sanki herkes ona bakıyormuş gibi hisseden Gareth, bu düşünceden epey rahatsız olmaya başlamıştı ve karısını sevdiğini nasıl gösterebileceğine dair tek bir fikri bile yoktu. Üzerine çevrili olan yüzlerce gözün onu yargılıyor olduğu fikrinden kurtulamıyordu. Sanki bu sunak neden daha yakın bir yerde değildi ki? Bir anca önce kız kardeşinin yanına ulaşıp, bu iş bitsin istiyordu. Tabii babasının verdiği karardan henüz aklından çıkmamıştı; *acaba buradakilerin gelişmelerden haberi var mıdır*, diye düşündü.

Helena'nın kulağına eğilerek, "Bugün birtakım kötü haberler aldım." diye fısıldadı. Nihayet yolun sonuna eriştiler ve bakışlardan kurtuldu.

Helena sinirlenerek, "Bilmediği mi sanıyorsun?" dedi. Şaşıran Gareth kadına döndü.

Kadın bu bakışa tiksinen bir ifadeyle karşılık verdi. "Kendi casuslarım var." dedi. Gareth gözlerini kısarak kadına baktı; nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirdi ki?

"Eğer ben kral olamazsam, sen de asla kraliçe olamazsın." dedi.

Kadın, "Asla öyle beklentim olmamıştı." diye cevaplayarak, Gareth'ı iyice şaşırttı.

“Seni varisi olarak seçmeyeceğini biliyordum.” diye devam etti kadın. “Zaten niye seçsin ki? Sen bir lider değilsin. Aşk adamısın. Ama benim aşığım değil.”

Gareth kıpkırmızı oldu.

“Ne de sen benim aşığımsın.” diye kadını yanıtladı.

Utanma sırası Helena’daydı. Gareth, ona, sevgilisi olan tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatmak istemişti. Dedikoduları duymuş, bunun üstüne kadının peşine taktığı casuslar, Helena’nın yaşadıklarını bir bir ona anlatmışlardı. Kadın ona rahat verip, ilişkilerini gizli tuttuğu sürece, bu öğrendiklerini kendine saklayacaktı.

“Sanki başka bir şansım varmış gibi.” dedi kadın. “Hayatımın sonuna kadar kimseyle beraber olmayacağımı mı sanıyordun?”

“Evlenmeden önce kim olduğumu zaten biliyordu.” dedi Gareth. “Ancak buna rağmen evlendin. Senin seçimin güçten yanaydı, aşktan değil. O yüzden şaşırmışın gibi davranmayı kes.”

“Evliliğimiz önceden hazırlanmıştı”. diye yanıt verdi Helena. “Benim hiçbir söz hakkıma yoktu.”

“Yine de karşı çıkabilirdin.”

Tartışma gene bir çıkmaza girmişti. Zaten Gareth’ın daha fazla tartışacak hali de yoktu. Helena işe yarar bir kuklaydı. Kadın, kendisini fazla rahatsız etmediği sürece ona katlanabilirdi.

Babasının koluna girmiş kız kardeşi belirince, Gareth da herkes gibi o tarafa doğru döndü. Müthiş bir kinle izlediği babası, bir de utanmadan üzülüyormuş gibi yapıyor ve gözünden akan bir damla yaşı siliyordu. Ah şu canavar herif! *Son ana kadar oyunculuğu elden bırakmıyor*, diye düşündü Gareth. Ona göre bu aptal, her şeyi eline yüzüne bulaştırmak üzereydi. Kızını McCloud sülalesine gelin olarak vermenin, onu kurtlara atmaktan hiçbir farkı olmadığını bilen babasının, birazcık dahi olsa pişmanlık duyup duymadığını merak etti. Olan bitenden gayet memnun görünen kız kardeşi Luanda için de benzer bir nefret hissediyordu. Kendinden daha aşağı insanlarla evlenmeyi pek de kafasına

takıyormuş gibi görünmüyordu. Ne de olsa onunda peşinde olduğu tek şey, güçtü. Soğukkanlı ve önceden hesaplanan planlar silsilesi. Bu yönünün kendisine ne kadar çok benzediğini düşündü. Gerçi araları hiçbir zaman iyi olmamıştı, fakat kızı anlayabiliyordu.

Sabırsızca ayağa kalkan Gareth, artık düğünün bir an önce bitmesini istiyordu.

Tüm seremoniyi acı çekerek izledi. Argon'un kutsamalarını, yaptığı büyüleri ve gerçekleştirdiği ayinleri izlerken sıkıntıdan patlamak üzereydi. Tüm bu şaklabanlıklar midesini bulandırmıştı. Alt tarafı iki ailenin politik çıkarları için düzenlenen bir düğündü bu. Neden bunu kabul edip, ona göre hareket etmiyorlardı ki?

Çok şükür ki en sonunda bitmişti. Gelin ve damat öpüşünce, ayağa fırlayan kalabalık alkışlamaya başladı. Büyük borazanın ötmesinin ardından, düğünün mükemmel düzeni, yerini kaos bıraktı. Sandalyelerinden kalkan herkes, kabul alanına doğru ilerlemeye başladı.

Gareth bile bu görüntü karşısında etkilenmişti; babası hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Kabul alanı, pişen domuzlar, kuzular ve her türden diğer yiyecek ve içeceklerle doluydu.

Arkalarında ise günün asıl önemli olayı hazırlanıyordu; oyunlar. Taş ve mızrak fırlatma, okçuluk ve hepsinin ortasında at üstünde mızrak dövüşü için ayrılan alanda, hazırlıklar tam hız

sürüyordu. İnsanlar çoktan etrafta toplanmaya başlamıştı.

Taraflar kendi şövalyelerinin bulunduğu kısımlara ilerliyorlardı. MacGil'lerden içeriye giren ilk kişi tabii ki ağabeyi Kendrick idi. Üzerinde zırhı, atının üzerinde ilerleyen şövalyenin peşinden bir düzine Gümüş geliyordu. Ancak beyaz atının üzerindeki Erec, diğerlerinden ayrı şekilde alana girdiği zaman tüm stadyuma hayranlık dolu bir sessizlik çöktü. İnsanların ilgisini bir mıknatıs gibi üzerine çekiyordu; Gareth, ileriye doğru eğilerek adama bakan Helena'nın suratındaki şehvet ifadesini görebiliyordu. Stadyumdaki tüm kadınlar benzer bir durumdaydı.

Helena, “Yaşı ilerlemiş olmasına rağmen halen evli değil. Krallıktaki tüm kadınlar onunla evlenmeye dünden razı. Niye henüz hiçbirimizi seçmedi?” dedi.

“Sana ne ki?” dedi Gareth. İstemeden de olsa kıskanmıştı. O da üstüne zırhını giyip, atının üzerinde babasın adına mızrak savurmak isterdi. Ancak savaşçılık içinde yoktu. Herkes de bunun farkındaydı.

Helena elinin tersiyle bir hareket yaparak onu görmezden geldi. Alaycı bir sesle, “Sen bir erkek değilsin ki.” dedi. “Bu işlerden anlamazsın.”

Gareth utanmıştı. Ona ağzının payını vermek istiyordu ama bulundukları yer böyle bir iş için müsait değildi. Onun yerine şölenleri izlemek için kadınla

beraber tribünlere yerleşti. Bugün gittikçe kötüye doğru ilerliyordu ve Gareth'ı çoktan kasvet basmıştı. Yiğitlik gösterileri, yapmacık hareketler ve gereksiz debdebelerle dolu olan bugün, henüz yeni başlıyordu. Erkeklerin birbirini yaralayıp, öldüreceği bugünün tamamen dışında bırakılmıştı. Böylesi günler, onun nefret ettiği her şeyi temsil ederdi.

Kara kara düşünmeye başlamıştı. İçten içe tüm bu gösterilerin birden topyekûn bir savaşa dönüşmesini diledi. Etraf bir kan gölüne dönse, tüm bu saray herkesin başına yıkılsa ne de güzel olurdu.

Sıra kendi şovunu yapacağı güne de gelecekti. Kral olduğu zaman.

Bir gün mutlaka.

8

Erec'in silahtarının peşinden koşan Thor, çocuğu yakalamak için kalabalığı yararak izliyordu. Arenada yaşananlardan sonra her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, Thor neler olup bittiğini anlamakta zorlanıyordu. Lejyon'a katılmayı başardığı için halen heyecandan titriyor, Erec'in ikinci silahtarı olmayı başardığına inanamıyordu.

Feithgold sinirli bir sesle, "Sana çabuk olmanı söyledim çocuk!" dedi.

Kendinden sadece birkaç yaş büyük olan Feithgold'un kendisine bu şekilde hitap etmesini Thor yadırgıyordu. Kalabalığın içinden hızla ilerleyen Feithgold, sanki Thor'u başından atmak ister gibiydi.

"Burası her zaman böyle kalabalık mıdır?"

"Tabii ki değildir!" diye bağırdı Feithgold. "Bugün yılın en önemli olayı olan yaz gündönümü olması bir yana, ayrıca Kral'ın kızının evleneceği ve tarihte kapıların McCloud'lara açıldığı ilk gün. Daha önce hiçbir zaman bu kadar kalabalık olmamıştı. Bu eşi benzeri görülmemiş bir gün. Bu kadarını ben bile beklemezdim. Geç kalacağız diye korkuyorum."

“Peki nereye gidiyoruz?” dedi Thor.

“Her iyi silahtarın yaptığı şeyi yapmaya gidiyoruz; şövalyemizi hazırlamaya.”

“Hazırlamak mı? Ne için?”. Thor’un soluğu kesilmişti. Her dakika sıcaklık artıyor gibiydi. Alnında biriken teri sildi.

“Tabii ki asiller arası yapılacak mızrak dövüşüne!”

Nihayet kalabalığın sonuna vardılar. Feithgold’u tanıyan bir muhafız, diğerlerine işaret ederek, ikilinin geçmesine izin vermelerini söyledi. Halatın altından geçerek, açık bir alana ulaştılar. Thor tam karşısındaki mızrak dövüşüne ayrılan stadyumu görünce, gözlerine inanamadı. Halatların ardında

ayakta duran onlarca seyirci ve toprağı eşeleyen savaş atlarının görüntüsü onu büyülemişti. Gümüşlerin arasında ise iki krallıktan da şövalyeler yer alıyordu. Bu kişilerin üzerinde her türden renkte zırhlar ve silahlar yer alıyordu. *Sanki dünyadaki herkes şu an bu stadyumun içinde*, diye düşündü Thor.

Çoktan başlamış bazı müsabakalar vardı. Thor'un varlığından bile haberdar olmadığı yerlerden gelen şövalyeler birbirlerine mızrakları savuruyor, ya da kalkanlarıyla üzerlerine inen darbeleri engelliyorlardı. Tezahüratlar hiç dinmiyordu. Atların gücüne ve hızına inanamayan Thor, silahlardan çıkan sesler karşısında etkilenmişti. *Bu*

müsabakalar epey ölümcül, diye düşündü.

"Bu pek de spor amaçlı yapılıyormuş gibi görünmüyor" dedi Thor, Feithgold'a. Sahanın etrafından dolaşıyorlardı.

"Çünkü spor değil de ondan" dedi Feithgold. Çınlayan bir metal sözlerini bastırmıştı. "Oyunmuş gibi gözükse de, gayet ciddiler. Her gün insanlar burada can verir. Savaşmaktan bir farkı yok. Şansı yaver gidenler burunları bile kanamadan sahadan çıkabilirler. Ancak bu nadir rastlanan bir durumdur."

Thor, var güçleriyle birbirlerine saldıran iki şövalyeyi izledi. Mızraklardan biri kalkana çarpınca kulakları rahatsız eden bir metal sesi

yükseldi ve şövalyelerden birinden atından geriye uçtu. Yerde yuvarlanan adam, Thor'un sadece birkaç metre önünde durdu.

Tribünlerden şaşkınlık dolu bir ses yükseldi. Yerde kıpırtısız yatan şövalyenin kaburgaları arasından tahta parçası yükseliyordu. Şövalye acılar içinde bağırıyor, ağzından kanlar akıyordu. Yanına yaklaşan birkaç silahtar, adamı sahanın dışına sürüklemeye başladılar. Galip gelen şövalye ise stadyumun içinde bir zafer yürüyüşüne çıkmış, mızrağını havaya kaldırarak, alkışları topluyordu.

Thor şaşırmıştı. Bir sporun böyle ölümcül olabileceğini hiç düşünmemişti.

“Şu çocukların yaptığı şey, artık senin de işinin bir parçası.” dedi Feithgold. “Artık bir silahtarsın. Daha doğrusu, ikinci silahtar.” dedikten sonra Thor’a iyice yaklaştı. Kötü kokan nefesi burnuna geliyordu. “Ve şunu sakın unutma; ben Erec’e, sen de bana hesap veriyorsun. Anladın mı?”

Thor kafa salladı. Halen durumu idrak etmeye çalışıyordu. O daha farklı şeyler hayal ederken, onu nelerin beklediğine dair hiçbir fikri olmadığını anladı. Feithgold’un, onun varlığını bir tehdit olarak gördüğünü biliyordu. İçinden, kendime bir düşman kazanmış olabilirim, diye geçirdi.

“Erec ile olan ilişkine burnumu sokmak gibi bir niyetim yok.” dedi Thor.

Feithgold'dan kısa ve alaycı bir gülüş yükseldi. "Bunu istesen bile yapamazsın zaten çocuk. Sadece yoluma çıkma ve sana dediklerimi yap."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz, halatların ardında bulunan bir dizi karışık yoldan ilerlemeye başladı. Peşinden giden Thor, kendini ahırlardan oluşan bir labirentin içinde buldu. İki tarafında da dimdik duran savaş atlarının olduğu bir koridorda ilerlemeye başladı. Her atın başında onları tedirginlik içinde hazırlayan silahtarlar vardı. Feithgold en sonunda devasa ve gösterişli bir atın yanında durdu. Thor bu kadar büyük ve güzel bir şeyin var olduğuna, ayrıca bu kadar sakin şekilde durabildiğine,

inanamıyordu. Hayvan savaşmaya hazır görünüyordu.

"Warkfin," dedi Feithgold. "Erec'in atı. Daha doğrusu mızrak dövüşleri için tercih ettiği at. Terbiye etmek için epey uğraştı, fakat başardı. Kapıyı aç."

Kafası karışan Thor önce ona, sonra kapıya bakarak ne yapması gerektiğini anlamaya çalıştı. Thor ahşap çubukların arasındaki kolu çekti ama hiçbir şey olmadı. İyice çekince kapı yerinden oynayınca, Thor kapıyı yavaşça açmaya başladı. Kişneyen Warkfin arka ayakları üzerinde doğrularak, kapıya doğru tekmesini indirdi. Son anda elini çeken Thor'un parmağının ucuna atın ayağı çarptı ve çocuk acı içinde bağırarak geri çekildi.

Feithgold'dan bir kahkaha yükseldi.

"Bu yüzden sana açtırdım. Bir dahaki sefere daha hızlı ol. Warfkin sabırsızdır. Kimsenin keyfini beklemez. Hele seninkini hiç."

Öfkelenen Thor burnundan soluyordu; Feithgold'dan hoşlanmıyordu ve onunla geçinmeyi nasıl başaracağını kara kara düşünmeye başladı. Kapıyı bu sefer hızlı bir şekilde açarak atın savrulan ayaklarından kurtuldu.

Alacağı cevaptan korkan Thor, "Onu dışarı çıkartayım mı?" dedi. Hayvanın dizginlerine el sürmeye pek meraklı değildi.

"Tabii ki hayır." dedi Feithgold. "O benim işim. Senin görevin, söylediğim

zaman onu beslemek. Ve birde dışkısını küreklemek.”

Warkfin’in dizginlerinden tutan Feithgold, hayvanı ahırdan çıkarmaya başladı. Thor nefesini tutmuş, onları izliyordu. Bunun, hayal ettiği kabul töreniyle hiçbir ilgisi yoktu. Bir yerden başlaması gerektiğinin farkındaydı, ama şu an yaptığı şey doğrudan doğruya aşağılayıcıydı. O savaşları, zaferleri ve şöhreti hayal etmiş, kendi yaşındaki çocuklarla yapacağı idmanları düşünmüştü. Bir yaver gibi kullanılacağı aklına bile gelmemişti. Doğru kararı verip vermediğini düşünmeye başladı.

Karanlık ahırdan çıkıp, tekrar stadyuma girdiler. Gün ışığının gözlerini kamaştırdığı Thor, tezahüratlar yapan

binlerce insanın ve çarpışan şövalyelerin görüntüsü karşısında afallamıştı. Daha önce metalleri hiç böyle çınladığını duymamıştı. Yeryüzü ise onu döven savaş atları tarafından sallanıyordu.

Onlarca şövalye ve silahtarı müsabakalar için hazırlanıyorlardı. Silahtarlar, şövalyelerinin zırhlarını cilalıyor, kılıçlarını yağlıyor, atların eyerlerini kontrol ettikten sonra silahları ikinci bir kere kontrol ediyorlardı. Bu arada şövalyeler ise küheylanlarına binip, silahlarını kuşanıyor ve oyunlar için çağrılmayı bekliyorlardı.

Oyunları sunan kişi, "Elmalkin!" isimli şövalyenin ismini seslendi.

Thor'un bilmediği bir bölgeden kırmızı zırhlı, geniş omuzlu bir şövalye atının üzerinde dört nala piste girdi. Kırmızı zırhlı şövalyenin mızrağını diğer şövalye kalkanıyla savurdu. Saldırıdan kurtulan şövalyenin mızrağı ise Elmalkin'in göğsüne çarparak, onu atından düşürdü.

Hızla toparlanan Elmalkin, Thor'un yanında duran silahtarına doğru el işareti yaptı. "Gürzüm!" diye bağırdı.

Silahların asılı olduğu raflardan gürzü kapan çocuk, şövalyesine doğru koşmaya başladı. Ancak diğer şövalye stadın etrafında attığı turu tamamlamış ve tekrar dört nala saldırıya geçmişti. Silahtar çocuk tam gürzü Elmalkin'e verecek iken diğer şövalye onlara iyice

yaklaşmıştı. Şövalyenin aşağı inen mızrağı, silahtar çocuğun kafasına tüm gücüyle çarptı. Silahtarın havada tam bir dönüş yapan bedeni, yüz üstü şekilde toprağa çakıldı.

Çocuğun vücudunda hiçbir hareket yoktu. Kafasından oluk oluk akan kanlar, toprağın üstünde leke oluşturmaya başlamıştı.

Thor yutkundu.

"Hoş bir görüntü değil, öyle değil mi?"

Thor yanındaki Feithgold'a baktı.

"Sakinleş çocuk. Dövüşmek budur. Bizim işimiz de bu dövüşün tam ortasında olmaktır."

Piste çıkan kapı açılınca tüm stat sessizliğe gömüldü. Thor insanların

suratındaki beklentiyi görebiliyordu. Açılan kapıların birinden, elinde mızrağıyla, atının üstündeki Kendrick girdi.

Diğer kapıdan ise McCloud'ların herkesçe bilinen zırhını giyinmiş bir şövalye girdi.

Fısıldayan Feithgold, "MacGil'ler, McCloud'lara karşı" dedi. "Bin yıldır onlarla savaş halindeyiz. O yüzden bu karşılaşmanın sonucu belirleyeceğinden şüpheliyim."

Rakiplerin ikisi de kasklarının siperlerini indirdi. Bir borazan öttü. Ardından bir bağırış. Ve iki tarafta saldırıya geçti.

Bir anda nasıl bu kadar hızlanabildiklerini anlamayan Thor,

çarpışmanın çıkardığı sesle irkildi. İki şövalyenin de atlarından düştüğünü gören kalabalık şaşkına döndü.

Yerden kalkan şövalyeler, kasklarını çıkarıp attılar. Koşarak yanlarına gelen silahtarlar, ikisine de kısa kılıçlarını verdi. İki şövalye arasında kıyasıya bir dövüş başladı. Kendrick'in hareketlerini izleyen Thor, oldukça etkilenmişti. Ancak McCloud'ların şövalyesi de çok başarılıydı. İkisi de hiçbir açık vermeden, birbirini yormaya çalışıyordu.

En sonunda birbirini bulan iki kılıç o kadar güçlü bir şekilde çarpıştı ki, iki şövalye de silahlarını ellerinden düşürdü. Silahtarlar, ellerinde gürzleriyle onlara doğru koşmaya

başladı. Kendisininkini almak için bir anlığına rakibine sırtını dönen Kendrick, bunun bedelini sırtına inen kuvvetli bir darbeyle ödedi. Kendrick'in savrulan bedeni karşısında tüm seyirciler hayretler içinde kaldı.

McCloud şövalyesi yerden kılıcını alarak Kendrick'in boğazına dayadı. Kendrick'in artık başka bir şansı kalmamıştı.

"Teslim oluyorum!" diye bağırdı.

McCloud'ların sırasında çoşkulu bağırışlar yükselirken, MacGil'lerden öfkeli tezahüratlar yükseliyordu.

"Hile yapıldı!" diye bağırdı MacGil'lerden biri.

Ardından tüm bir sıra öfkeli şekilde, "Hile yaptı! Hile yaptı!" diye bağırmaya

başladı.

Sinirleri iyice gerildiği tribünlerden inen bazıları, karşı tarafın seyircilerine doğru yürümeye başladı.

“İşte bu hiç iyi değil” dedi Feithgold. İkisi de kenardan gelişmeleri izliyorlardı.

Henüz birkaç saniye dahi geçmeden yumruklar havada uçuşmaya başladı. Artık etrafa tam bir kaos hakimdi. Birbirlerine saldıran erkekler, bir diğerini yere çalıyor veya yumrukluyorlardı. İyice artan kalabalık, etrafı savaş meydanına çevirmişti.

Öten bir borazanla beraber iki taraftan da muhafızlar sahaya girerek, seyircileri ayırmayı başardılar. Öten daha güçlü bir borazanın sesi herkesi

susturdu. Kral MacGil tahtından doğruldu.

"Bugün bu tür şeylerin yaşanmasına izin vermeyeceğim" diye gür bir sesle bağırdı. "Hele ki kutlanması gereken bir günde! Sarayımda böyle şeylere müsamaha göstermeyeceğim!"

Kalabalık sakinleşmeye başladı.

"Eğer istediğiniz iki büyük klan arasında gerçekleşecek bir müsabaka ise, bunu gerçekleştireceğim. Her klandan birer dövüşçü ve hayatta kalacak tek bir kahraman!"

MacGil stadın diğer tarafında oturan Kral McCloud'a baktı.

"Anlaştık mı?" diye bağırdı.

Soğukkanlı bir bakış atan Kral McCloud, "Anlaştık" dedi.

İki tarafın da seyircileri neşeyle bağırdılar.

"O halde en iyi adamını seç" diye seslendi MacGil.

"Çoktan seçtim" dedi McCloud.

McCloud'ların tarafından Thor'un hayatında gördüğü en iri şövalye çıktı. Kocaman bir kaya parçasını andıran şövalyenin upuzun sakalları ve hep bu haldelermiş gibi duran çatık kaşları vardı.

Warfkin'e binen Erec, sahaya ilerlemeye başladı. Thor yutkundu. Böyle bir şeyin ortasında olduğuna inanamıyordu. Erec'in görüntüsü karşısında içi gururla doldu.

Ancak yapması gereken bir işi olduğunu hatırlayınca panikledi. Ne de

olsa birazdan dövüşe çıkacak olan bu şövalyenin silahtarıydı. Heyecanla Feithgold'a sordu "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Geride dur ve sana söyleyeceklerimi yap."

Müsabakanın yapılacağı sahaya çıkan Erec, atını diğer şövalyeye çevirdi. İki tarafın da atları nallarıyla yeri eziyordu. Thor heyecandan kalbinin durabileceğini düşündü.

Borazan sesiyle beraber iki taraf da taarruza geçti.

Warfkin'in güzelliğini ve zarafetini izleyen Thor, bunun tıpkı sudan fırlayan bir balığı izlemek gibi olduğunu düşündü. Diğer şövalye daha iri olabilirdi, fakat Erec kadar endamlı ve

gösterişli başka bir şövalye olmasının imkansız olduğunu düşünüyordu Thor. Havayı yararak hızla ilerleyen şövalye başını hafifçe öne eğmişti. Hafifçe sallanan zırhının parlaklığından herkes etkilenmişti.

Mızrağını kusursuz bir açıyla indirirken, aynı anda rakibinin mızrağından kaçmayı başardı. Erec'in mızrağı diğer şövalyeyi tam kalkanının ortasından yakaladı.

Devasa boyutlardaki şövalye önce atının dizginlerini kaybetti, sonrada ondan aşağı yuvarlandı.

MacGil'ler önlerinden geçen Erec'e coşkuyla bağırdılar. Parlak zırhlı şövalye sahanın etrafında döndükten

sonra mızrağını yerde yatan rakibinin boğazına yaklaştırdı.

"Teslim ol" dedi Erec.

İri şövalye yere tükürerek, "Asla!" dedi.

Zırhının içine sakladığı gizli bir çantaya uzanan şövalye, buradan çıkardığı bir avuç tozu Erec'in suratına fırlattı. Sersemleyen Erec, elinden düşen mızrağının ardından attan devrildi. Diğer şövalyeyi yuhalayan MacGil'ler öfkelenmişlerdi. İri şövalye ise vakit kaybetmeden yerinden fırlayarak, Erec'in kaburgalarına diziyle vurdu. Ardından ise yerden kaldırdığı koca bir kayayı Erec'in kafasına indirmek için hazırlandı.

Kendini tutamayan Thor ileri doğru fırlayarak, “HAYIR!” diye bağırdı.

Taşı indirmeye başlayan şövalyeyi Thor dehşetle izliyordu. Erec son anda yuvarlanarak kurtuldu. Kaya da demin adamın kafasının olduğu yere tüm ağırlığıyla saplandı. Erec’in çevikliği Thor’u şaşkına çevirmişti. Şövalye çoktan doğrulmuş, belden aşağı dövüşen adamın karşısına dikilmişti.

Kralların ikisi de, “Kısa kılıçlar!” diye bağırdı.

Gözleri dehşetle açık olan Feithgol, Thor’a dönerek bağırdı, “Çabuk kılıcı bana ver!”

Panik içindeki Thor, umutsuzca Erec’in silahlarını karıştırmaya başladı. Önündeki ayaklıkta insanın kafasını

karıştıracak kadar çok silah duruyordu. Bulduğunu sanıp kılıçlardan birini yerinden çıkardı ve Feithgold'a uzattı.

"Salak çocuk! Bu orta boy bir kılıç!" diye bağırdı.

Tüm krallığın şu an onu izliyor olduğunu düşünen Thor'un beti benzi atmıştı. Yaşadığı endişe görüşünü bulanıklaştırmıştı ve paniği arttıkça, konsantre olması iyice güçleşiyor ve seçmesi gereken silah konusunda kafası hepten karışıyordu.

İleri fırlayan Feithgold, Thor'u iterek kılıcı yerinden aldı ve sahanın içine girdi. Kendini çok kötü hisseden Thor, işe yaramaz biri olduğunu düşünüyordu. Koşarak sahaya girenin

kendisi olduğunu hayal ettiğinde ise bayılacak gibi oldu.

Diğer şövalyenin silahtarı daha hızlıydı. Silahsız olan Erec, adamın kendine savurduğu kılıçtan zor da olsa kaçmayı başardı. Nihayet Feithgold kılıcı Erec'e ulaştırabildi. Saldırıya geçen diğer şövalye iyice ona yaklaşana kadar bekleyen Erec, çarpışmaya ramak kala kenara doğru fırladı.

Ancak McCloud'ların şövalyesi saldırısını kesmedi. Demin Erec'in olduğu hizada duran Feithgold'u gören şövalye, Erec'i kaçırmanın verdiği öfkeyle çocuğu yerinden kaldırdı ve suratının tam ortasına kafa attı. Kırılan kemik sesinin ardından Feithgold'un burnundan kan püskürmeye başladı.

Feithgold hareketsiz şekilde yere devrildi.

Ağzı şaşkınlıkla açılan Thor bu yaşananın gerçek olduğuna inanamıyordu. Onun gibi düşünen seyirciler durumu yuhalamaya başladılar. Kılıcını savuran Erec diğer şövalyeyi kılpayı ıskaladı. İkili tekrar karşı karşıya kalmıştı.

Thor'a birden dank etti; artık Erec'in tek silahtarı oydu. Yutkundu. Ne yapması gerekiyordu? Böyle bir durum için hazırlıklı değildi. Ve tüm krallık buradaydı.

İki şövalye amansızca dövüşmeye devam ediyorlardı. Her darbeyi bir başkası takip ediyordu. McCloud'ların şövalyesi daha güçlü, Erec ise daha hızlı

ve yetenekliydi. Kılıçlar savruldu, darbeler indi, fakat iki taraf da birbirine karşı üstünlük sağlayamıyordu.

Sabrı taşan MacGil ayağa kalktı ve "Uzun mızraklar!" diye bağırdı.

Thor'un kalbi yerinden fırlayacak gibiydi; kendisine ihtiyaç duyuluyordu. Silahların bulunduğu ayaklığı inceleyen Thor, duruma en uygun olduğunu düşündüğü bir tanesini seçti. Silahın deri gövdesini tuttuğu zaman, doğru olanı seçmiş olması için dualar ediyordu. Hızla sahanın içine fırladı. Binlerce insanın gözünü üzerinde hissedebiliyordu. Tüm gücüyle koşarak, Erec'e silahı uzattı. Mızrağı ilk getiren silahtar olduğunu anlayınca kendiyle gurur duydu.

Onurlu bir dövüşçü olan Erec, saldırmak için rakibinin de silahlanmasını beklendi. Feithgold'un hatasını tekrarlamak istemeyen Thor, hızla kenara çekilmeye başlamadan önce diğer silahtarın vücudunu sahanın kenarına sürükledi.

Thor birden yanlış giden bir şeyler olduğunu sezdi. Mızrağını alan şövalye onu yukarı kaldırdıktan sonra garip bir hareketle silahı indirmeye başlamıştı. Tam o anda Thor kendini hiç olmadığı kadar odaklanmış hissetti. Yanlış giden bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Gözleri şövalyenin mızrağının ucuna takıldı. Dikkatle bakınca mızrağın ucunun gevşek olduğunu ve şövalyenin

bunu bir bıçak gibi fırlatmak niyetin olduğunu anladı.

Aşağı doğru inen mızrağın ucundan fırlayan sivri uç, Erec'in tam kalbine doğru ilerliyordu. Erec öldürülmek üzereydi ve Thor'un buna engel olmasına hiçbir yol yoktu.

Ancak Thor vücudunda garip bir sıcaklık hissetmeye başladı. Tıpkı Karanlık Orman'da Sybold'la karşılaşmadan önce yaşadığı karıncalanma duygusuna benziyordu. Etrafındaki her şey yavaşladı. Ağır çekimde dönen sivri ucu hissedebiliyor ve daha önce varlığını hiç bilmediği bir enerji Thor'un içinde yükseliyordu.

Sanki istese sivri ucu kontrol edebilecekmiş gibi hissediyordu.

Kafasının içinde onu durduğunu düşünüyor, etkisiz hale gelmesi için kendini zorluyordu. Erec'in acı çekmesi, istediği son şeydi. Hele ki bu acıya böyle aşağılık bir hareket neden olacaksa.

"HAYIR!" diye haykırdı.

Avucunu mızrağın sivri ucunun olduğu tarafa doğru kaldırarak, ileri atıldı. Cisim anında hızını keserek, tam Erec'in kalbine saplanmak üzereyken havada asılı kaldı ve sonra kimseye zarar veremeden, yere düştü.

Önce iki şövalye, ardından ise iki kral Thor'a baktı. Tabii onlarla beraber binlerce izleyen de. Sanki tüm dünya kendisini izliyormuş gibi hisseden Thor, az önce gerçekleştirdiği şeyin herkes

tarafından görüldüğünü anladı. İnsanlar artık onun normal olmadığını, içinde bir çeşit güç olduğunu ve oyunları etkileyerek, Erec'in ölmesini engellediğini ve böylece krallığın geleceğini değiştirdiğini biliyorlardı.

Yerinden kıpırdayamayan Thor az önce yaşananları idrak etmeye çalışıyordu. Artık herhangi biri olmadığının farkındaydı. O da, bu insanlar da bunu biliyordu.

Peki o zaman gerçek Thor kimdi?

9

Kendinden geçmiş haldeki Thor, Kral'ın en küçük oğlu ve yeni idman partneri olan Reece tarafından kalabalığın içinden geçiriliyordu. Demin yaşananlardan sonra gerçekleşen şeyleri hayal meyal hatırlıyordu. Erec'i son anda kurtarmak için kullandığı bu güç her neyse, artık tüm krallık onun varlığından haberdardı. İki kral anlaşıp maçı durdurmuş, geçici bir ateşkes ilan edilmişti. Dövüşçüler kendi taraflarına

çekilmiş, kalabalığı bir tedirginlik sarmıştı.

Koluna giren Reece'in etrafını derhal soylulardan oluşan bir grup sarmış ve ikisinin kalabalığın içinden geçişini kolaylaştırmışlardı. Thor'un vücudu halen titriyordu. Yaptığı şeyin ne olduğunu halen bilmiyor, sebep olacağı sonuçlardan emin olamıyordu. O sadece Kraliyet Lejyonu'ndaki herhangi bir savaşçı olabilmeyi istemiş, herkesin ilgi odağı haline gelmeyi aklından bile geçirmemişti.

İşin kötü yanı Reece'in onu nereye götürdüğünü bile bilmiyordu. Belki müsabakaya müdahale ettiği için onu cezalandıracaklardı. Şüphesiz Erec'in hayatını kurtarmıştı, ama bir silahtar

olarak iki şövalyenin müsabakasına da karışmıştı ki bu ciddi bir suçtu. Onu bekleyenin ödül mü yoksa ceza mı olduğunu bilmiyordu.

"Bunu nasıl başardın?" diye sordu Reece. Bir yandan Thor'u çekiştiriyordu. Kalabalığın tuhaf bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Benim bir çeşit ucube olduğumu düşünüyor olmalılar, dedi kendi kendine.

Thor, "Bilmiyorum." derken dürüsttü. "Sadece ona yardım etmek istemiştim... ve o şey oldu." dedi.

Kafasını sallayan Reece, "Erec'in hayatını kurtardın. Bunun farkındasın değil mi? O bizim en ünlü şövalyemizdir. Ve sen onu kurtardın."

Reece'in böyle düşündüğünü gören Thor epey rahatladı. Zaten onu tanıştıkları andan itibaren sevmişti; insanı rahatlatmayı bilen bu çocuk, her zaman doğru cümleleri kuruyordu. Thor, *belki de ceza almayacağım*, diye düşündü. Hatta belki onu küçük çaplı bir kahraman olarak bile görebilirlerdi.

"Özellikle yaptığım bir şey yoktu." dedi Thor. "Sadece Erec'in hayatta kalmasını istedim. O an yapabileceğim en doğal şey buymuş gibi geldi. O yüzden abartmaya gerek yok."

Şaşıran Reece, "Abartmaya gerek yok mu?" diye sordu. "Ben bunu yapamazdım. Hatta içimizden kimse yapamazdı."

Biraz daha ilerledikten sonra karşılarına Kral'ın gökyüzüne doğru uzanan kalesi tüm heybetiyle karşılarına çıktı. Yaşanacak herhangi bir taşkınlığa karşı hazırlıklı olan askerler, kalenin içine uzanan köprüyü koruyorlar ve kalabalığı uzakta tutuyorlardı. Reece ve Thor'u görünce kenarar çekilerek, geçmelerine izin verdiler.

Sağlam demir menteşelerle tutulan yüksek kemerli kapıya doğru ilerliyorlardı. Kapıyı açan dört asker derhal kenara çekilip, esas duruşlarına geri döndüler. Gördüğü muameleye şaşıran Thor, kendini kraliyet ailesinden biri gibi hissediyordu. Kaleden içeri girer girmez kalenin kapısı arkalarından kapandı. Thor gördüğü manzara

karşısında epey etkilenmişti; içerisi devasa boyutlardaydı, kalın duvarlarla örülü mekanın tavanı çok yüksekteydi ve her yerde geniş odalar vardı. Saray'ın yüzlerce çalışanı heyecanlı bir tartışmanın içindeydiler. İçeri girmesiyle tüm gözlerin ona çevrildiği Thor, bu heyecanlı atmosferi sezebiliyordu. Bunca ilgi onu rahatsız etmişti.

Apar topar yanlarına yaklaşan kalabalık, Reece ve kendisini şaşkınlıkla izliyordu. Bu kadar şık giyinen onlarca insanı daha önce hiç bir arada görmemişti. Farklı yaşlardan hoş giyimli kızlar kol kola girmiş kendi aralarında fısıldaşıyorlardı ve Thor'u işaret edip kıkırdıyorlardı. Utanmıştı. Ondan hoşlanıyorlar mı yoksa alay mı

geçiyorlar, anlayamıyordu. Kraliyet Sarayı bir yana, şu ana kadar hiçbir yerde ilginin odağı olmamıştı ve bu yüzden nasıl davranması gerektiğini kestiremiyordu.

"Bana neden gülüyorlar?" diye Reece'e sordu.

Kıkırdayan Reece, "Sana güldükleri yok." dedi. "Senden hoşlandılar, çünkü ünlüsün."

"Ünlü mü?" diye sordu. Şaşırmıştı. "Bu nasıl olabilir ki? Daha içeri yeni girdik."

Gülümseyen Reece, Thor'un sırtına bir şaplak attı. Thor'un dedikleri onu eğlendirmiş gibiydi. "Sarayda haberler hayal edebileceğinden daha hızlı

yayılırlar. Hele insan bir de senin gibi bir giriş yaptıysa!”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Thor. Reece’in kafasında belli bir yer olduğunu anlamıştı.

Başka bir koridora dönerlerken Reece, “Babam seninle tanışmak istiyor” dedi.

Thor yutkundu. “Baban mı? Yani Kral’ın ta kendisi?” Birden endişelenmeye başladı. “Niye benimle tanışmak istesin ki? Bundan emin misin?”

Reece tekrar güldü. “Oldukça eminim. Endişelenmeyi kes. Alt tarafı babam.”

Duyduklarına inanamayan Thor, “Alt tarafı baban mı?” dedi. “Fakat senin

baban Kral!”

“Çok da kötü biri değildir. Görüşmenizin iyi geçeceğinden eminim. Ne de olsa Erec’in hayatını kurtardın.”

Avuç içleri heyecandan ter içinde kalan Thor, Reece’in önderliğinde büyük bir salona girdi. Yüksek ve kemerli tavandan çok etkilenen Thor, vitraylara hayranlıkla baktıktan sonra karşısında yer alan kalabalığa inanamadı. En az bin kişi kadar olan kalabalık, odanın her yerine sızmıştı. Uzun ve şık masalarda oturan bu insanlar yemek yiyorlardı. Masaların arasından geçen kırmızı halıyla örtülü koridor ise doğrudan Kral’ın tahtına uzanıyordu. İnsanlar kenara çekilerek, Reece ve Thor’un geçmesine müsaade ettiler.

“Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?” dedi kulağa düşmanca gelen bir ses.

Yaşça Thor’dan fazla büyük görünmeyen biri, karşılarına dikilmiş, çatık kaşlarıyla onlara bakıyordu. Üzerindeki kraliyet cübbesini gören Thor, onun bir prens olduğunu anladı.

Sinirlenen Reece, “Babamın emirleri böyle” dedi. “Eğer onlara karşı çıkmak istemiyorsan, yolumdan çekilsen iyi olur.”

Yerinden kıpırdamayan prens, iğrenen gözlerle Thor’u inceledi. Thor da onu sevmemişti; bu adamda güvenilmez bir şeyler vardı, bakışları insanı rahatsız ediyordu.

“Bu salon sıradan insanlar için değildir” dedi prens. “Bu köylüyü geldiği yere geri göndermelisin.”

Thor bu sözlere bozulmuştu. Bu adamın kendisinden bariz şekilde nefret ettiğini görebiliyordu ama nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Bu söylediklerini babama da iletmemi ister misin?” diye cevap veren Reece’in geri adım atmaya niyeti yok gibiydi. Sinirle onlara arkasını dönen prens, kalabalığın içinde kayboldu.

Thor, “O da kimdi?” diye sordu.

“Sen onu aldırma” dedi Reece. “Ağabeylerimden biri. Adı Gareth. En büyüğümüz. Aslında tam öyle de değil. Babamın meşru çocukları arasında en büyüğü desek daha doğru olur. Asıl en

büyüğümüz arenada tanışmış olduğun Kendrick'tir."

"Gareth neden benden nefret ediyor? Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Endişelenme. O herkesten nefret eder. Aileye yaklaşan herhangi birini tehdit olarak görür. Onu asla ciddiye alma. Onun gibi o kadar çok insan var ki."

Thor'un Reece'e olan minnettarlığı gittikçe artıyordu. Onunla gerçek birer dost olacaklarını anlamaya başlamıştı. Meraklanan Thor, "Neden ona karşı beni savundun?" diye sordu.

Reece omuz silkti. "Seni babama götürmem emredildi. Hem ayrıca idman partnerimsin de. Hem de buralara

yaşıtım olan ve konuşmaya değer insanlar çok nadir gelir.”

“Fakat beni bu kadar değerli yapan ne?” diye Thor sordu.

“Sende bir savaşçının ruhu var. Herkes buna sahip değildir.”

Bunu her ne kadar garip bulsa da, Thor sanki bu çocuğu daha önceden tanıyormuş gibi hissediyordu. Onu kardeşini gibi görmeye başlayan Thor, öz ağabeylerine karşı bile böyle hissetmemişti.

“Merak etme, diğer kardeşlerim onun gibi değildirler.” dedi Reece. Etraftaki kalabalığın içinde Thor’u seçmekte zorlanıyordu. “Aralarında en iyisi Kendrick’dir. Üvey kardeşim olsa bile onu Gareth’tan daha üstün tutarım..

Kendrick benim için adeta ikinci bir baba gibidir. Eminim sana da aynı şekilde davranacaktır. Benim veya başka birinin iyiliği için yapmayacağı şey yoktur. Ailemiz içinde halk tarafından en çok sevilen de, gene Kendrick'dir. Onun Kral seçilemeyecek olması çok üzücü."

"Başka bir kardeşin daha olduğunu söyledin. O kim?" diye sordu Thor.

Derin bir nefes alan Reece, "Evet, bir tane daha var. O kadar yakın sayılmaz. Adı Godfrey. Ne yazık ki günlerini sıradan insanlarla meyhanelerde harcıyor. Bizim gibi savaşçı değil. Ne savaş ne de herhangi bir şeye karşı ilgisi var. Tabii içki ve kadınlar hariç."

Karşılarına çıkan genç bir kız ilerleyişlerini aniden kesti. Thor büyülenmişti. Kızın mavi, badem gözleri onlara çevrilmişti. Harika tenini örten beyaz, saten elbisesinin omuzlarına uzun ve alev renkli saçları dökülmüştü. Parlayan gözlerinden neşe ve hınzırlık akıyordu. Thor adeta bu gözlerin esiri olduğunu hissetti. İstese bile yerinden kıpırdayamazdı. Bu kız hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Sanki onun aklını başından almak için bu kadar yetmemiş gibi bir de gülerek, bembeyaz dişlerini gösteren kızın bu hareketi Thor'un kalbindeki ateşin yakan kıvılcım oldu. Kendini hiç olmadığı kadar hayatta hissediyordu.

Thor ağzını açıp da, tek bir laf bile edemiyordu. Soluğu kesilmişti. Hayatında ilk defa böyle bir şey hissediyordu.

Kız, Reece'e, "Bizi tanıştırmayı düşünmüyor musun?" diye sordu. Thor, *sesi görünüşünden bile daha tatlıymış*, diye düşündü.

İç geçiren Reece, "Ve tabii bir de kız kardeşlerim var" dedi gülümseyerek. "Gwen, bu Thor. Thor, Gwen."

Gwen dizini bükerek reverans yaptı.

Gülümseyen kız, "Nasılsın?" diye sordu.

Ağzını açamayan Thor'un hali kızı güldürdü.

"Bu kadar çok konuşmana gerek yok" dedi gülümseyerek.

Suratı kızaran Thor yutkunduktan sonra, “Be...Ben.. üzgün..üm” dedi. “Adım Thor.”

Gwen gülümsüyordu.

“Onu zaten biliyorum.” dedi. Kardeşine döndü, “Tanrım, Reece, arkadaşının ağzı bayağı bir laf yapıyormuş.”

“Babam onunla tanışmak istiyor” dedi, sabırsızlanmaya başlayan Reece. “Geç kalıyoruz.”

Thor, kıza, ne kadar güzel olduğunu, onunla tanışmaktan ne kadar mutlu olduğunu, ona vakit ayırdığı için minnetta olduğunu söylemek istiyordu. Ancak dili tamamen bağlanmıştı. Hayatında bu kadar heyecanlandığı başka bir an

hatırlamıyordu. Ağzından çıka çıka şu çıktı, “Teşekkür ederim”.

Kahkahalar atan Gwen, “Teşekkür mi Fakat ne için?” diye sordu. Gözlerinden neşe saçan kızın, bu muhabbetten epey hoşnut kaldığını anlamak zor değildi.

Thor tekrar kızardığını hissetti. Geveleyerek, “Bilmiyorum, öylesine.” dedi.

Kahkahalara boğulan Gwen’in karşısında Thor yerin dibine batıyordu. Reece eliyle bir işaret yapınca, ikili ilerleyişlerine devam etti. Birkaç adım ilerledikten sonra omuzunun üzerinden geriye bakan Thor, kızın halen bıraktığı yerde, arkasından bakıyor olduğu gördü.

Nefesi kesilmiş haldeki Thor, kızla konuşmak ve onunla ilgili her şeyi

öğrenmek istiyordu. Söyleyecek kelime bulamamak onu utandırmıştı. Ancak böylesine bir güzel kızla karşılaşmak bir yana, köyündeki kızlarla hiçbir zaman samimiyet kurmamıştı. Nasıl davranması veya konuşması gerektiğini ona öğreten kimse olmamıştı.

"Çenesi düşüktür." dedi Reece. Kral' yaklaşmak üzereydiler. "Kafana takma sen."

Thor, "Adı ne?" diye sordu.

Saçma bir şey söylemiş gibi ona baka Reece, "Söyledi ya!" dedi gülerek.

Utanan Thor, "Üzgünüm...Unut..tum da." cevabını verdi.

"Gwendolyn. Ancak herkes ona kısac Gwen der."

Gwendolyn. Thor bu ismi kafasına iyice kazımaya çalıştı. Gwendolyn. *Gwen* Bir daha unutmak istemiyordu. Bu isim he kafasının bir yerinde olsun istiyordu. Acaba onu bir daha görebilecek miyim, diye içinden geçirdi. Büyük ihtimalle göremeyeceğini sanıyordu. Ne de olsa sıradan biriydi. Bunu düşünmek bile acı vericiydi.

Kral'a yaklaşmış olduklarını fark ede Thor, kalabalığın sessizleşmeye başladığını gördü. Sırtında mor pelerini, kafasında tacı ile tahtında oturan Kral Macgil'in insanı ürküten bir duruşu vardı

Artık tüm salon susmuştu. Önce Reec ardından Thor diz çökerek kralı selamladılar. Salon tamamen sessizliğe bürünmüştü.

Konuşmaya başlayan Kral'ın gür sesi tüm salona yayıldı, "Batı Krallığı'na ait Güney Eyaleti'nin Alçak Topraklar kısmından gelen Thorgrin." diye sözüne başladı. "Bugün bizzat Kral'ın düzenledi bir mızrak müsabakasına müdahale ettiğinin farkında mısın?"

Thor korkmaya başlamıştı. Nasıl cev vermesi gerektiğini bilmiyordu; ilk karşılaşmalarının böyle olması kötü olmuştu. Kendisine bir ceza verileceğini düşünmeye başladı.

"Üzgünüm lordum." dedi. "Niyetim b değildi."

Öne eğilen MacGil tek kaşını kaldırd "Niyetin bu değil miydi? Yani Erec'in hayatını istemeden mi kurtardın?"

Thor her şeyi eline yüzüne bulaştırdığını düşündü. Tek yaptığı durun daha kötü hale getirmekti. “Hayır lordum Niyetim—”

“O zaman müdahale ettiğini kabul ediyorsun?”

Ne diyeceğini bilemeyen Thor heyecandan bayılmak üzereydi. “Üzgünü lordum. Sanırım tek istediğim yardım etmekti.”

“*Yardım* etmek mi?” diye gürledi MacGil. Ardından tahtına yaslanıp kahkahalar atmaya başladı. “Demek yardı etmek istedin ha! Erec’e, öyle mi? Hani ş en ünlü, en büyük şövalyemiz olan Erec’e?”

Tüm salon kahkahaya boğuldu. Thor’ ise kim bilir kaçıncı kere suratı

kızarıyordu. Aynı gün için bu kadarı da fazlaydı. Bu insanların karşısında doğru yapabileceği tek bir şey bile yok muydu?

Kral emrederek, "Yanıma yaklaş evla dedi.

Kral'ın ona gülümsediğini gören Tho şaşırdı. O, Kral'a yaklaşırken, adam onu dikkatle inceliyordu.

"Suratında asaletin izlerini görebiliyorum. Sen sıradan bir çocuk değilsin. Hayır, hem de hiç değilsin..." dedi. "Erec herkesçe sevilen bir şövalyemizdir. Bugün harika bir iş başardın. Hem de hepimizin adına. Buna ödül olarak, seni, bugünden itibaren ailemin bir parçası yapıyorum. Oğullarımın gördüğü hürmet ve şerefe se

de sahip olacaksın.” Geriye yaslanan Kra
gürledi, “Bunu herkes böyle bilsin!”

Salondaki herkesten coşkulu bağırışla
yükseldi.

Etrafına bakarak neler olduğunu anlamaya çalışan Thor’un kafası fena hal karışmıştı. Kraliyet ailesinin bir parçası olmak mı? En uçuk rüyalarının bile ötesinde bir şeydi bu. O sadece Lejyon’a seçilebilmek istemişti halbuki. Şimdi ise yaşadığı tüm bu sevinç ve minnettarlık, onun için çok fazlaydı.

O daha bir cevap veremeden tüm salo çoktan şarkılar söyleyip, dans etmeye başlamıştı bile. Herkes çılgınca bir kutlamaya kendini kaptırmıştı. Kral’a bakan Thor adamın gözlerindeki sevgiyi, takdiri ve memnuniyeti görünce, bunu hak

etmek için ne yaptığını düşünmeye başlad
Baba sevgisi nedir, hiçbir zaman
öğrenememişti. Fakat artık onu seven
herhangi bir adam değil, Kral'ın ta
kendisiydi. Bir gecede tüm hayatı
değişmişti. Tüm bunların bir hayalden
ibaret olmaması için dua ediyordu.

*

Kalabalığı yararak hızla ilerleyen
Gwendolyn, saraydan çıkarılmadan önce
çocuğu bir kez daha görebilmek istiyordu
Thor. Onu düşünmek bile kızın kalbini
hızlandırıyor, çocuğun ismi kafasının
içinde yankılanıp duruyordu.
Karşılaşmalarından beri onu aklında
çıkaramamıştı. Çocuk ondan en fazla bir
veya iki yaş küçük olmalıydı. Ancak çocu
da, onu diğer yaşıtlarından daha olgun ve

bilge gösteren bir hava vardı. Kendini sanki onu daha önceden de tanıyormuş gi hissediyordu. Onunla tanıştıkları ilk anı düşününce, gülümsedi. Çocuğun aklı nası da başından gitmişti ama. Çocuğun bakışlarından, onun da kendisi için aynı şeyleri düşündüğünü anlamıştı.

Gerçi çocuğun kim olduğunu bile bilmiyordu. Fakat mızrak müsabakası esnasında yaptığı şeyi görmüş ve erkek kardeşiyle epey iyi anlaşıklarını fark etmişti. O andan beri çocuğu izliyor, çocukta, onu diğerlerinden farklı kılan bi şey olduğunu hissediyordu. Onunla tanıştı an ise bu hisleri doğrulanmıştı. Onda insanı canlandıran, kendine has bir şeyler vardı. Halbuki o sarayın dışında geliyord ve halktan biriydi. Ancak şaşırtıcı derece

asalet dolu bir çehresi vardı. Sıradan bir
olamayacak kadar gururlu görünüyordu.

Üst balkonun ucuna ulaşan Gwen, sarkarak aşağı baktı. Çocuğu kardeşi ile dışarı çıkmadan önce kısa da olsa görebilmeyi başardı. Diğer oğlanlarla çalışmak için kışlaya gittiklerinden emin Şimdiden onu tekrar görebilmek için planlar yapmaya başlamıştı. Kesinlikle o daha iyi tanımalıydı. Bir şekilde öğrenmeliydi. Bunun için herkes hakkındaki her şeyi bilen ve kraliyette ondan habersiz kuşun bile uçamadığı birisiyle konuşması gerekiyordu; annesiy

Tekrar kalabalığın arasında dönen Gwen, sarayın ezbere bildiği koridorlarında hızla yola koyuldu. Epey yorucu bir gün olmuştu. Önce babası ve

kardeşleriyle yaptığı görüşme. Ardından krallığı yöneteceğini öğrendiği zaman yaşadığı şok. Milyon yıl geçse böyle bir şeyin gerçekleşeceğini ummazdı. Halen d aklı almıyordu. Koca bir krallığı yönetme mi? O günün hiçbir zaman gelmeyeceğini umarak bu düşünceyi bir yana itti. Ne de olsa babasının gücü kuvveti halen yerindeydi. Onun hayatta kalmasını her şeyden çok istiyordu. Hep burada yanında ve mutlu olmasını.

Ancak yapılan o görüşmeyi kafasında çıkaramıyordu. Artık günü geldiğinde, tahta çıkacak bir sonraki kişinin kendisi olduğu fikri, kafasının içinden dolaşıp duruyordu. Kardeşleri değil, kendisi olacaktı tahta çıkan. Düşünmesi bile onu ürpertiyordu; fakat bir yandan da kendini

önemli biri gibi hissettiriyor ve kendisine olan güvenini pekiştiriyordu. Babası taht için en uygun ismin kendisi olduğunu söylemişti. Gwen hem bunun, hem de babasının kendisini diğerlerinden daha bilge buluyor olmasının nedenini merak etti.

Fakat biraz huzursuzluk da hissediyordu. Kendisinin, yani bir kızın, taht için seçilmesinin çok fazla yaygara v kıskançlığa neden olacağını tahmin ediyordu. Gareth'ın kıskançlığını çoktan hissedebiliyor ve bundan korkuyordu. Çünkü o bir şeyi elde etmek istediğinde, kimsenin onu durduramayacağını biliyor bundan korkuyordu. Ağabeyi her zaman kendi çıkarlarının peşinde olurdu ve kimsenin göz yaşına bakmazdı. Gwen ona

görünmek bile istemiyordu. Toplantıdan sonra onunla konuşmaya başlamış, fakat Gareth kızın suratına bile bakmamıştı.

Gwen'in ayakkabılarından çıkan sesl sarmal merdivenlerde yankılanıyordu. Bi koridoru dönüp, küçük bir şapelin yanından geçtikten sonra muhafızların koruduğu kapıya ulaşıp, kalenin ailesine ayrılan kesimine girdi. Annesi burada dinleniyor olmalıydı, çünkü onu şölender ayrılırken görmüştü. Annesinin artık bu ti uzun süren kutlamalara pek tahammülü yoktu. Onun kimseye belli etmeden sık sı buraya gelip dinlenmeyi sevdiğini biliyordu.

Birkaç muhafızın daha yanından geçe Gwen, annesinin soyunma odasına ulaştı. Tam açmak üzereyken durdu. Hafif aralık

kapının ardından gelen kısık sesli konuşmalar, ona ters giden bir şeylerin olduğunu söylüyordu. Annesi birisiyle tartışıyor gibiydi. Biraz daha dikkatli dinleyince bu sesin babasına ait olduğunu anladı. Bir şey için kavga ediyorlardı am ne için?

Yaptığının yanlış olduğunu bilen Gwe yine de kendini alamıyordu. Ağır meşe kapının kulpundan tutarak onu hafifçe bira daha araladı. Aralıktan içeriyi dinlemeye başladı.

"O benim evimde kalamaz." diye bağırıyordu annesi. Kadın epey sinirlenm gibiydi.

"Çok çabuk hüküm veriyorsun. Halbu hikayenin tümünü bile bilmiyorsun."

“Biliyorum” dedi kadın. “Yeteri kada
duydum.”

Annesinin sesindeki öfkeyi gören Gw
epey şaşırdı. Ailesinin böyle kavga ettiği
zamanlar oldukça nadirdi. Annesini daha
önceden hiç böyle öfkeli gördüğünü
hatırlamıyordu. Nedenini merak etti.

“Diğer oğlanlarla beraber kışlada
kalacak. Onu çatımın altında istemiyorum
Beni anlıyor musun?” diye bağırdı kadın.

Sinirlenmeye başlayan Kral, “Burası
büyük bir kale.” dedi. “Onun varlığını bi
hissetmeyeceksin.”

“Hissedip hissetmemem umurumda bi
değil. Burada olmasını istemiyorum. Bu
senin sorunun. Onu buraya getirmeye kara
veren sendin.”

Kral sert bir sesle, “Sen de o kadar masum sayılmazsın.” dedi

Babasının odanın içinde dolaşan ayak seslerini işitti. Odanın içindeki diğer kapıdan çıkan Kral, kapıyı öyle bir çarpt ki Gwen olduğu yerde titrediğini sandı. Odanın ortasında tek başına kalan annesi ise ağlamaya başladı.

Gwen perişan olmuştu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. En iyisi ortadan t olmakmış gibi gelse de, annesini böyle bırakmaya gönlü elvermiyordu. Ayrıca ne hakkında kavga ettiklerine dair hiçbir fik yoktu. Thor’un hakkında olabileceğini düşündü. Fakat niçin? Annesine neydi ki? Bu kalede onlarla beraber yaşayan hali hazırda onlarca insan zaten vardı.

Gwen kapının önünden ayrılamıyordu
Kadını teselli etmesi gerektiğini
düşünerek, nazikçe kapıyı açmaya başlad
Ancak çatırdayan kapının sesi içerdeki
kadını irkiltti. Annesi kaşlarını çatarak or
baktı. "Kapı çalmayı bilmez misin?" diye
çıkıştı. Kadının hiç keyfinin olmadığını
göre Gwen kendini çok kötü hissetti.

"Sorun ne anne?" diye sordu Gwen.
Yavaşça ona yaklaşıyordu. "Burnunu
sokuyormuş gibi görünmem istemem ama
babamla tartıştığınızı duydum."

Kadın, "Haklısın; burnunu sokmaman
en iyisi." diye kesip attı.

Gwen şaşırmıştı; genelde ele avuca
sığmaz bir kadın olan annesi, nadiren bu
halde olurdu. Kadının öfkesinden çekiner

Gwen, annesine yaklaşmayı kesip, ne yapacağını bilemeden kalakaldı.

"Tüm bunlar şu yeni çocukla ilgili miydi? Thor?" diye sordu.

Gözünden yaşları silen annesi dönüp, Gwen'e baktı.

Gwen öğrenmek için can atıyordu. "Anlayamıyorum. Onun burada kalıp kalmamasını neden umursuyorsun ki?"

Konuyu kapatmak istediği belli olan kadın, "Benimle ilgili şeyler seni hiç ilgilendirmez." diye soğuk bir sesle yanıtladı. "Ne istiyorsun? Neden buradasın?"

Gwen gerildi. Annesinden ona, Thor ile alakalı her şeyi anlatmasını istemek iç daha kötü bir zaman seçemezdi. Kararsızlık içindeydi. "Aslında onunla

ilgili neler bildiğini öğrenmek için gelmiştim. Herhangi bir fikrin var mı?"

Şüphelenen annesi kısık gözleriyle or baktı ve "Neden?" diye sordu inanılmaz bir ciddiyetle. Annesinin onu dikkatle incelemeye başladığını gören Gwen, kadının o esrarengiz algılama gücüyle Gwen'in bu çocuktan hoşlanıyor olduğun çoktan anlamış olduğunu görebiliyordu. Duygularını saklamaya çalışsa bile çabasının boşuna olduğunu biliyordu.

Hiç de ikna edici olmayan bir sesle, "Sadece merak ettim." dedi.

Birden yerinden fırlayan Kraliçe, kız kolundan tutup doğrudan gözlerinin içine baktı. "Dinle beni" dedi fısıldayarak. "Bunu bir kere söyleyeceğim. O çocuktan uzak dur. Anlıyor musun? Ne olursa olsun

seni o çocuğun yakınında görmek istemiyorum.”

Gwen dehşete düşmüştü. “Fakat niçin O bir kahraman.”

“Çünkü bizden biri değil.” diye cevapladı annesi. “Baban aksini düşünse dahi. Ondan uzak durmanı istiyorum. Ben anlıyor musun? Yemin et. Şu an bana yem et.”

Kolunu annesinden kurtaran Gwen, “Yemin falan etmeyeceğim.” dedi.

“O halktan biri, sense bir Prensessin. diye bağırdı annesi. “Bir *Prenses*. Anlıyo musun? Eğer ona yaklaştığını duyarsam, o çocuğu buradan sürgün ederim. Anladın mı?”

Annesini daha önce hiç böyle görmemiş olan Gwen ne diyeceğini

bilmiyordu. En sonunda, “Bana ne yapacağımı söyleme anne.” dedi.

Sesini elinden geldiği kadar cesurca çıkarmaya çalışmış olsa da, aslında içten içe titriyordu. Buraya her şeyi öğrenme umuduyla gelmişti ama, şu an dehşete düşmüş durumdaydı. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

“Dilediğin gibi davran o zaman.” ded annesi. “Ama unutma, onun kaderi artık senin ellerinde.” dedikten sonra hızla odadan çıkarak kapıyı çarptı. Tüm neşesi mahvolan Gwen, sessiz odanın içinde bir başına kalmıştı. Annesi ve babasını bu hallere getiren şeyin ne olduğunu çok merak ediyordu.

Kimdi bu Thor?

10

Ziyafetin verildiği salonda oturan MacGil insanlarını izliyordu. Masanın bi ucunda o, diğer ucunda McCloud oturuyo aralarında ise iki klandan yüzlerce kişi y alıyordu. Saatler devam eden şenlikler, e sonunda sabah mızrak müsabakasında yaşanan gerilimi dindirebilmişti. Tıpkı MacGil'in de düşündüğü gibi, erkeklerin aralarındaki farklılıkları unutması için gereken tek şey, şarap, et ve kadındı. Şim kırk yıllık silah arkadaşlarıymış gibi uyu içinde oturuyorlardı. Hatta MacGil artık

kimin hangi klandan olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Esas planının işlediğini gören MacGi en sonunda haklı çıktığını hissediyordu. İ klan daha şimdiden yakınlaşmıştı bile. Kendinden önceki atalarının başaramadığ şeyi, o başarıyordu; halkanın iki tarafını birleştirerek iki krallığı, belki dost olmasalar bile, en azından huzur içinde geçinen iki komşu haline getirebilmek. Yeni kocası McCloud Prensi ile kol kola girmiş olan kızı Luanda mutlu gibiydi. Bu duyduğu suçluluk duygusunu biraz azalttı. Belki kızını feda etmiş olabilirdi, fakat en azından Luanda bir gün kraliçe olabilecekti.

MacGil bugüne ulaşmalarını sağlayan plan aşamalarını ve danışmanlarıyla

yaptığı saatler süren tartışmaları düşündü
O, asla bu birlikteliğe karşı çıkan
danışmanları gibi düşünmemişti. Bu barış
devam ettirmenin kolay olmayacağını
biliyordu. Elbet bir gün McCloud'lar,
Yüksek Topraklar'daki evlerine
yerleşecek, bu düğün unutulacak ve
aralarındaki huzursuzluk tekrar gün yüzün
çıkacaktı. MacGil saf biri değildi. Fakat
artık iki klan arasında bir kan bağı
kurulmuştu ki, yeni çiftin bir de çocukları
olduğu zaman bu bağı göz ardı etmek öyle
çok kolay olmayacaktı. O çocuk bir gün
büyür de, tahtına başına geçerse, Halka'n
iki yanından doğmuş biri olarak belki onu
sonsuza dek birleştiren kişi olacaktı. İşte
gün Yüksek Topraklar artık tüm bu
kavganın kaynağı olmaktan çıkacak ve tek

bir kralın altında her yer refaha kavuşacaktı. Bu MacGil'in kendisi için değil, torunları için düşlediği bir hayaldi Ne de olsa Halka her daim güçlü kalmalıydı ki, kendini Kanyon'un ötesind gelen vahşilere karşı koruyabilsin. İki klanın birbirinden ayrı olması dünyanın geri kalanı için bir güçsüzlük belirtisiydi

Ayağa kalkan MacGil bağırarak, "Kadeh kaldırmak istiyorum." dedi.

Kral'a kulak kesilmiş yüzlerce kişi ayağa kalkarak kadehlerini kaldırdı.

"En büyük çocuğumun evliliğine! MacGil ve McCloud'ların birleşmesine! Ve Halka'nın her yanında barışın hüküm sürmesine!"

Masadakiler, "BU LAFLARA KULA VERİN!" diye bağırdıktan sonra hep

beraber içkilerini kafalara diktiler. Salon tekrar kahkaha ve ziyafetin gürültüleri hakim oldu.

Odayı inceleyen MacGil diğer çocuklarını görmeye çalıştı. Tabii ki ilk gördüğü Godfrey oldu. Kucağında iki tan kadın, elinde koca bir bardak ve etrafını saran tekinsiz arkadaşlarıyla oturuyordu. Ardından sevgilisi Firth'e gereğinden faz yakın oturmuş olan Gareth vardı. Firth'ün kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kral, Gareth'ın gözlerindeki ifadeden, onun bir şeyler planladığını hissetti. Bunun ne olabileceğini düşünmek bile istemeyen Kral kafasını başka yöne çevirdi. Odanın en uzak köşesinde ise en küçük oğlu Reec yanında yeni çocuk Thor ile beraber silahtarlara ayrılan masada yemek

yiyorlardı. Thor'u çoktan oğluymuş gibi görmeye başlayan Kral, Reece'in onunla iyi anlaştığı görünce mutlu oldu.

Küçük kızı Gwendolyn'i ise kenardal masalardan birinde hizmetçileriyle kıkırdarken gördü. Kızın bakışlarını takip edince Thor'a ulaştı. Gwen'i bir süre inceleyen Kral, onun Thor'a abayı yakmı olduğunu anladı. Bunun olacağını tahmin edememişti ve şimdi buna nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Bu başın ağrıtabilecek bir durumdu, hele ki karısır haberi olursa.

"Her şey göründüğü gibi değildir." dedi bir ses. Sesin sahibi olan Argon, hemen Kral'ın yanına oturmuş ve beraberce yemek yiyen iki klanı izliyordu

“Sen bu durumdan ne çıkarıyorsun?” diye sordu MacGil. “Krallıklarda barış yakın mı?”

“Barışlar asla sabit değildir.” dedi Argon. “Her zaman iniş ve çıkışlar olur. Senin burada gördüğün şey, barışın tamamlanmamış, kaba bir hali. Onun yüzlerinden sadece biri. Atalarından beri süregelen bir düşmanlığa zorla barışı dayatmak istiyorsun. Fakat ortada yüzlerce yıllık bir kan davası var. Ruhlar intikam çığlıkları atıyor. Ve sen tüm bunların üstünü basit bir düğünle örtemezsin.”

Argon’un yanında her zaman olduğu gibi gerildiğini hisseden Kral, şarabından bir yudum daha aldıktan

sonra, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Yüzünü Kral’a dönen Argon’un bakışları o kadar şiddetliydi ki, MacGil’in içi endişeyle doldu. “Savaş olacak. İlk saldıran McCloud’lar olacak. Buna göre kendini hazırla. Şu an burada gördüğün insanların çoğu, kısa bir süre sonra aileni öldürmek için canla başla uğraşıyor olacaklar.”

Yutkunan MacGil, “Kızımı onlardan biriyle evlendirmekle yanlış mı yaptım yani?” diye sordu.

Bir süre sessiz kalan Argon, “Pek sayılmaz.” dedi. Lafını bitirdikten sonra kafasını çeviren Argon’un bu hareketini Kral çok iyi biliyordu; konu kapanmıştır. Kral hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü

daha sormak istediği milyonlarca soru vardı; ancak büyücünün bunların hiçbirini cevaplamayacağını çok iyi biliyordu. O zaman Kral da Argon'un gözlerine bakmaya başladı. Büyücü, kızı Gwendolyn'i izliyordu. Kendisi de kızı izlemeye başlayan Kral, Gwen'in Thor'u takip ediyor olduğunu gördü.

Birden meraklanan MacGil, "Onlar için bir beraberlik görüyor musun?" diye sordu.

"Belki." dedi Argon. "Henüz belirlenmeyen çok fazla şey var."

"Bulmaca gibi konuşuyorsun."

Omuz silken Argon kafasını başka tarafa çevirdi. MacGil daha fazla cevap alamayacağını anladı. "Bugün olanları gördün mü? Çocuğun yaptığı şu şeyi?"

“Yaşanmadan önce biliyordum.” diye yanıtladı Argon.

“Sence bunun anlamı nedir? Bu çocuk güçlerini nereden alıyor? Senin bir benzerin mi?”

Argon’un ona çevirdiği bakışlardan korkan MacGil neredeyse kafasını başka yöne çevirecekti. “O, benden çok daha güçlü.” dedi.

MacGil şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi. Argon’un böyle bir şey dediğini daha önce hiç duymamıştı. “Senden daha mı güçlü? Sen benim büyücümsün ve tüm diyarlarda senin yanına yaklaşabilecek başka biri yoktur.”

Argon tekrar omuzlarını silkti. “Gücün tek bir çeşidi yoktur. Bu

çocuğun güçleri senin hayal edebileceğinin çok daha ötesinde. Çocuk bile bunların farkında değil. Kim olduğuna ya da nereden geldiğine dair hiçbir fikri yok.” dedikten sonra bakışlarını MacGil’e çevirdi ve “Fakat senin bir fikrin var.” dedi.

Meraklanan MacGil, “Öyle mi? Lütfen söyle. Bilmem lazım.” dedi

Argon kafasını olumsuz anlamda salladı. “Hislerini takip et. Bunun doğru olduğunu göreceksin.”

“Çocuğu ilerde neler bekliyor?” diye sordu MacGil.

“Harika bir lider olacak, tabii müthiş bir savaşçı da. Kendi krallığına sahip olacak. Seninkinden çok daha

büyük olanlara. Ve senden çok daha büyük bir kral olacak. Bu onun kaderi.”

Bir an için MacGil’in içi kıskançlıkla doldu. Reece ile beraber bir şeylere gülen çocuğa baktı. Silahtarlara ayrılan masada oturan, sıradan, güçsüz ve salondaki en genç şu çocuğa. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olacağını anlayamıyordu. Lejyon’a bile ucu ucuna katılabiliyordu. Bir an Argon’un yanılıyor olma ihtimalini gözden geçirdi.

Fakat Argon bugüne kadar asla yanılmamıştı ve bu tür önemli şeyler hakkında asla öylesine laflar da etmemişti. “Bana bunları neden anlatıyorsun?” diye sordu Argon’a.

Argon ona baktı, “Çünkü hazırlanma zamanın geldi. Çocuğun eğitilmesi gerek. Ona elindeki tüm imkanları sağla. O artık senin sorumluluğunda.”

“Benim mi? Peki ya babası?”

“Ne olmuş babasına?”

11

Gözlerini aralayan Thor'un başı dönüyordu ve nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Üzerinde yattığı saman yığınından suratını kaldırıp, ağzının kenarındaki salyaları sildiği an kafasında, tam gözlerinin ardına müthiş bir acı saplandı. Yaşadığı en kötü baş ağrısıydı. Dün geceyi, Kral'ın verdiği ziyafeti ve hayatında ilk kez ağzına içki koyuşunu hatırladı. Oda dönüyor gibiydi. Boğazı kupkuruydu. Bir daha asla içki içmeyeceğim, diye yemin etti.

Nerede olduğunu iyice idrak edebilmek için basık tavanlı yapıda göz gezdirmeye başladı. Samanların üzerinde sızmış halde yatan bir çok başka beden vardı ve hepsi horluyordu; arkasını döndüğünde birkaç adım ilerisinde horlayan Reece'i gördü. O an nerede olduğu Thor'a dank etti; sızdığı bu yer kışlanın ta kendisiydi. Lejyon'un kışlası. Etrafındaki on beş oğlanın çoğu aşağı yukarı onun yaşlarındaydı.

Thor, Reece'in sabahın erken saatlerinde onu buraya getirişini ve samanların üzerine yıkılışını hayal meyal hatırlıyor gibiydi. Sabahın ilk ışıkları açık pencerelerden içeri sızıyordu. Thor tek uyananın kendisi olduğunu fark etti. Kıyafetlerini

çıkarmadan yatmıştı ve saçları yağlı gibiydi. Banyo yapmak için her şeyini verirdi, ancak bunun için nereye gitmesi gerektiğini hiç bilmiyordu. Bir damla su için de yapmayacağı şey yoktu. Ve tabii karnı da gurulduyordu, acıkmıştı.

Tüm bunlar Thor için çok yeniydi. Barakaların bile nerede olduğunu tam olarak bilmemesi bir yana, hayatta onu nelerin beklediğine veya Lejyon'da gündelik hayatın nasıl olduğuna dair ise tek bir fikri dahi yoktu. Ancak mutluydu. İnsanın başına döndüren dün gece, hayatının en güzel gecesiydi. Kendine Reece gibi bir arkadaş edinmiş ve Gwen'i arada bir onu keserken yakalamıştı. Kızla konuşmaya çalışmış, fakat ona ne zaman yaklaşmaya

niyetlense buna cesaret edememişti. Bunu düşünmek ona acı veriyordu. Etrafta çok fazla insan vardı. Belki sadece ikisi olsaydı, o zaman cesaretini toplayabilirdi. Tabii onu bir daha görebilecek miydi, bilmiyordu.

Thor daha düşüncesini tamamlayamadan kışla kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Tüm oda ışıkla doldu.

"Silahtarlar, ayağa kalkın!" diye bağırıyordu birileri.

Gümüşler'in çok sayıda üyesi üzerlerinde sallanan zincirli zırhları ile içeri girerek, ellerindeki metal sopaları tahta duvarlara vurmaya başladılar. Kulakları sağır eden sesin gürültüsünü duyan bütün çocuklar uyanmaya başladı.

Grubun başında Thor'un dün arenadan hatırladığı sert görünümlü asker yer alıyordu. Reece bu geniş omuzlu tıknaz adamın adının Kolk olduğunu söylemişti. Kel kafasının altında kısa bir sakal ve burnunun üzerinden geçen bir yara izi vardı. Çattığı kaşlarla doğrudan Thor'a bakıyordu gibiydi. Parmağını ona doğru kaldırıp, "Sen evlat!" diye bağırdı. "Ayağa kalmanızı söyledim!"

Thor'un kafası karışmıştı. "Fakat zaten ayaktayım efendim." diye cevapladı.

İleri fırlayan Kolk elinin tersiyle Thor'a vurdu. Thor'un canı darbeden çok, böyle bir şey yaşadığı için acımıştı. Tüm bakışlar üzerine çevrildi.

Kolk, “Bir daha üstlerine cevap verme!” diye bağırdı.

Thor bir cevap veremeden Kolk odanın içinde bağıra çağıra dolaşmaya başlamıştı bile. Kimini çekerek kenara fırlatıyor, kalkmakta olan bazılarının ise kaburgalarına tekme savuruyordu.

Teselli edici bir ses, “Endişelenme.” dedi. Kafasını çeviren Thor karşısında Reece’i gördü. Reece, “Sana özel bir durum değil. Yöntemleri böyle. Bizi yıldırmak istiyorlar.” dedi.

“Ancak sana bir şey yapmadılar.”

“Tabii, babam yüzünden. Ancak nazik davrandıkları da söylenemez. Her zaman tetikte olmamızı istiyorlar. Böylece daha güçlü olacağımızı

düşünüyorlar. Onları fazla ciddiye alma.”

Thor ve Reece de kışladan dışarı çıkarılan çocukların arasında katıldı. Dışarı çıktıklarında suratlarına çarpan güneş ışıkları yüzünden Thor elini kaldırıp, gözlerini kıstı. Aniden midesi bulanan Thor yanına doğru dönüp kusmaya başladı.

Diğer çocukların kıs kıs güldüğünü işitebiliyordu. Arkasından bir muhafızın itmesiyle tekrar sıraya giren Thor, kolunun tersiyle ağzını sildi. Kendini hiç bu kadar kötü hissettiği olmamıştı.

Arkasından gelen Reece gülümsedi. “Zor bir geceydi, öyle değil mi?” diye sordu. Thor’u kaburgalarından

dürtükleyerek, "İkinci bardaktan sonra durmanı söylemiştim." dedi sırıtarak.

Gözlerine saplanan ışık Thor'u rahatsız ediyordu; güneş hiç bugünkü kadar rahatsız edici gelmemişti. Hava şimdiden çok sıcaktı ve deri zırhının altında şimdiden terler birikmeye başlamıştı. Thor, Reece'in dün gece onu uyardığı anı hatırlamaya çalıştı ama, buna imkan yoktu. "Ben böyle bir şey dediğini hatırlamıyorum." dedi.

Sırıtışı iyice genişleyen Reece, "Çok normal. Çünkü beni dinlemedin." dedikten sonra güldü. "Ha, bir de kız kardeşimle konuşmak için yaptığın şu beceriksizce girişimler." tekrar güldü. "Hayatımda bir kızla konuşmaktan bu

kadar çok korkan başka biri daha görmemişimdir.”

Hatırlamaya çalışan Thor’un suratı kızardı. Fakat hatırlayamıyordu. Her şey bulanıktı. “Umarım seni sinirlendirmemişimdir.” dedi. “Kız kardeşin konusunda.”

“Beni sinirlendiremezsin. Eğer seni seçerse, bu beni sevindirir.”

Bir tepeye çıkmaya başlayan grup hızlandı. Attıkları her adımla güneş daha da kavurucu hale geliyor gibiydi.

“Fakat seni uyarmalıyım; kraliyetteki herkes onun peşinde. Onun seni tercih etme ihtimali ise... Zor diyelim.”

Kraliyet Sarayı’nın yeşil tepelerinden hızla geçerlerken Thor’un içi rahatladı. Reece onu her şeyiyle

kabul etmişti. Bu ona halen çok şaşırtıcı geliyor olsa bile sanki Reece onun için tıpkı bir kardeş gibiydi. Bu arada Thor gerçek kardeşlerini de fark etmişti. Az ilerisinde yürüyorlardı. Bir tanesi dönerek Thor'a öfkeli bir bakış attı ve yanındakine Thor'u işaret etti, o da Thor'a alaycı bir gülümseme ile baktı. Şimdiye kadar ağızlarından Thor ile ilgili tek bir güzel laf çıkmamıştı. Fakat Thor'un tek isteği de her zaman buydu.

"Lejyon, sıraya gir! Derhal!"

Etraflarını saran Gümüşler, elli kişilik gruplarını ikişerli tek sıraya sokmaya çalışıyorlardı. Elinde bambu bir sopa tutan asker Thor'un önündeki çocuğun sırtına sert bir darbe indirdi; haykıran çocuk hızla sırasına girdi. Kısa

süre içinde sıraya giren grup, arazide düzgün adım yürümeye koyuldu.

Kolk, "Bir savaş meydanında, tüm ordu tek bir yumruktur" diye bağırdı. "Burası annenizin arka bahçesi değil. Şu an savaşa gidiyorsunuz!"

Nereye götürüldüklerini merak Thor yanındaki Reece ile beraber terden sırılsıklam haldeydiler. Halen midesi bulanıyor, ne zaman kahvaltı edip, bir şeyler içebileceğini merak ediyordu. Dün gece o kadar çok içtiği için kendine gene kızdı.

Tepeden aşağı inip, kemerli taş bir geçitten geçtikten sonra kolezyum benzeri bir yapıya ulaştılar. Buranın Lejyon'un idmanlarını yaptığı yer olduğu aşikardı. Karşılarında mızrak fırlatmak,

ok atmak, taş sallamak ve kılıçla vurmak için her türden hedef tahtası vardı. Bu görüntü Thor'u heyecanlandırdı. Bir an önce içeri girip silahları kullanmak, antrenman yapmak istiyordu.

Thor iyice heyecanlanmıştı ki arkasından gelen bir dirsek kaburgalarına indi. Thor ve onun yaşlarındaki altı çocuk daha ana gruptan ayrılıyordu.

Kolezyumdan uzaklaşmaya başladılar. Kolk, "Antrenman yapacağını mı sanıyorsun?" dedi alayla. "Bugün senin işin atlarla ilgilenmek."

İleriye doğru bakan Thor nereye götürüldükleri kavradı; arazinin diğer ucundaki atlar. Kolk şeytani bir şekilde gülümsedi.

“Diğerleri mızrakları fırlatıp kılıçlarını savururken, siz atlarla ilgilenecek ve onların dışkılarını temizleyeceksiniz. Herkes bir yerden başlamalı. Lejyon’a hoş geldiniz.”

Thor yıkılmıştı. İşlerin böyle ilerleyeceğini hiç tahmin edemezdi.

Suratını ona yaklaştıran Kolk, “Özel olduğunu mu sanıyordun evlat?” diye sordu. Thor adamın onu pes ettirmek için böyle yaptığını biliyordu. “Sırf Kral ve oğlu seni sevdi diye benim de mi seveceğim mi sandın? Artık *benim* emrimdesin. Anlıyor musun? O mızrak karşılaşması esnasında çektiğin numara umurumda bile değil. Küçük bir

çocuktan başka bir şey değilsin. Beni anlıyor musun?”

Önünde epey uzun ve zor bir çalışma dönemi olduğunu anlayan Thor, yutkundu.

Kolk başka bir çocuğa eziyet etmek için yanından ayrılırken işleri daha da kötü hale getiren bir olay yaşandı. Thor’un önündeki kısa boylu iri çocuk, yassı burunlu yüzünü ona doğru dönerek, “Sen buraya ait değilsin.” dedi. “Hile yaparak aramıza dahil oldun. Bizim gibi seçilmedin. Bizden değilsin. Hiçbirimiz senden hoşlanmıyoruz.”

Onun yanındaki başka bir çocuk Thor’a dudak bükerek bakıyordu. “Defolup gitmen için elimizden geleni

yapacağız.” dedi. “Lejyon’a katılmak kolay, önemli olan burada kalabilmek.”

Çocukların ona karşı duyduğu nefret Thor’u ürküttü. Şimdiden düşman edinmiş olduğuna inanamıyor, bunu hak etmek için ne yapmış olabileceğini anlayamıyordu. O sadece Lejyon’a katılabilmek istemişti.

“Neden kendi işinize bakmıyorsun?” dedi biri.

Thor sesin sahibine baktı. Uzun boylu, zayıf, kızıl saçlı bu çocuk yeşil gözlere ve çilli bir surata sahipti. “İkiniz de buradaki diğerleri gibi at dışkısı kürekliyorsunuz. Siz de pek özel sayılmazsınız. Gidin başkasına bulaşın.”

“Çok konuşma yalaka.” dedi çocuklardan bir tanesi ve devam etti,

“yoksa senin de peşine takılırız.”

Kızıl saçlı, “Denesenize.” diye çıkıştı.

Kolk, “Ben size söz vermeden konuşmayacaksınız.” dedikten sonra çocuklardan birinin kafasına sertçe vurdu. Thor’a laf atan iki çocuk bunu görür görmez susup önlerine döndüler.

Thor ne diyeceğini bilmiyordu; kızıl saçlıya müteşekkirdi. “Teşekkürler.” dedi.

Kızıl saçlı ona dönerek gülümsedi. “Adım O’Connor. Elini sıkardım ama bunu yaparsam büyük ihtimalle şaplağı yerim. O yüzden bunu görünmez bir el sıkışma olarak kabul et.” dedikten sonra gülümsedi. Thor bu çocuğu şimdiden sevmişti. “Onlara aldırma. Hepimiz gibi

korkmuş haldeler. Lejyon'a katılırken bizi neyin beklediğini hiçbirimiz bilmiyorduk."

Kolk, "Dizginleri tutun." diye emretti. "Sıkı tutun ve atları yorulana kadar dolaştırın. Çabuk olun!"

Atın dizginlerini tutan Thor'a hayvanın tepkisi şaha kalkarak, ön bacaklarını üzerine doğru indirmek oldu. Son anda kaçmayı başaran Thor'a gruptaki diğer çocuklar gülmeye başladı. Ardından bir de Kolk'un kafasına vurması üzerine iyice sinirlenen Thor, arkasını dönerek adama bir tane yumruk sallamak istedi.

"Artık Lejyon mensubusun evlat. Asla geri çekilmeyeceksin. Karşındaki

kim olursa olsun. İster hayvan, ister insan. Şimdi o dizginleri tut.”

Cesaretini toplayan Thor ileri atıldı ve yerinde duramayan atı dizginlerinden yakaladı. Atın ondan kurtulmak için gösterdiği tüm çabalara rağmen dizginlere sıkıca asılan Thor, hayvanı çamurlu araziden diğerlerinin yanına doğru çekmeye başladı. At ona direnerek, sürüklemeye çalışıyordu ancak, Thor buna izin vermiyor, kolayca pes etmeyeceğini hayvana gösteriyordu.

“Duyduğum göre daha sonraları işler biraz düzeliyormuş.”

Sesin geldiği yöne bakan Thor, O’Connor’ın gülerek kendisine yaklaştığını gördü. “Pes etmemizi istiyorlar, farkındasın değil mi?”

Thor'un atı bir anda durdu. İstediği kadar dizginleri çeksin, hayvan yerinden kıpırdamıyordu. Ardından Thor hayvanın durma sebebini gördü; daha fazla dışkı. Bir şeyden bu kadar çok dışkı çıkabileceğini asla düşünmemişti.

Sırıtan Kolk, Thor'un avucunu kısa bir kürek yerleştirdi. "Temizle!"

12

Öğlen güneşinin altında kalabalık pazaryerinde pelerininin başlığı kafasına çekilmiş halde duran Gareth tanınmamak için uğraşıyordu. Kraliyet Sarayı'nın halk kokan bu kalabalık sokaklarından her zaman uzak durmaya çalışırdı. Etrafı bağıran, alışveriş yapan, birbirini kazıklamaya çalışan insanlarla doluydu. Köşede bir tezgahın önünde, sanki satıcının meyveleriyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Hemen birkaç adım ötesindeki Firth, karanlık bir sokağın

girişinde duruyor, buraya gelme amaçlarını yerine getiriyordu.

Gareth arkası dönük halde konuşmalara kulak kabartıyordu. Firth ona zehir satabilecek bir paralı askerden bahsetmişti. Gareth zehrin güçlü ve işini görecek bir şey olmasını istiyordu. İşi şansa bırakmaya niyeti yoktu. Ne de olsa kendi hayatını tehlikeye atıyor olacaktı.

Yerel eczanelerden isteyebileceği bir şey değildi bu. Bu görevi Firth'e vermiş, Firth de karaborsayı araştırmıştı. Başkalarının yönlendirmesi sonucu Firth, sinsice konuşan bu tekinsiz tipe ulaşmıştı. Alışverişin yapılacağı bu son görüşme için Gareth gelmekte ısrar etmiş, kendisine işine yaramayacak bir iksir verilmemesinden ve her şeyin

pürüzsüz gittiğinden emin olmak istemişti. Ayrıca Firth'ün bu işin altından kalkıp kalkamayacağından de emin olamamıştı. Konu bu tür önemli şeyler oldu mu, kendisinden başka kimseye güvenmezdi.

Adamın neredeyse yarım saat beklemişlerdi. Bekleyiş sırasında pazaryerinde bol bol itilip kakılan Gareth, tanınmamak için dua etmişti. Gerçi sırtı karanlık sokağa dönük olduğu sürece tanınsa bile hemen oradan uzaklaşarak, olayla olan bağlantısını koparabilirdi.

Hemen birkaç metre ötesindeki Firth şapşal görünümlü adama, "İksir nerede?" diye sordu.

Hafifçe kafasını çeviren Gareth, pelerin başlığının ucundan baktı. Adi görünümlü adam fazla zayıftı ve büyük siyah gözleri ile yanakları içine çökmüş bir tipti. İnsandan çok bir fareye benziyordu. Gözlerini kırpmadan dimdik Firth'e baktı. "Para nerede?" dedi.

Gareth, Firth'ün bu işin altından kalkacağını umuyordu; çünkü genelde işleri eline yüzüne bulaştırırdı. Firth, "Sen iksiri verdiğin zaman, ben de parayı vereceğim." dedi.

Güzel, diye düşündü Gareth, etkilenmişti.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Paranın yarısını şimdi verirsen sana iksirin yerini söylerim." dedi adam.

“İksir nerede dedim.” diyen Firth’ün sesi şaşırtıcı derece yüksek çıkmıştı. “Vereceğini söylemiştin.”

“Evet, öyle demiştim. Ama getireceğim demememiştim. Sen beni salak mı sandın? Her taraf casus kaynıyor. O iksirle ne yapmak niyetindesin bilmiyorum ama iş olsun diye istemediğin ortada. Yoksa niye zehir almak isteyesin ki?”

Gareth sesi çıkmayan Firt’ün savunmasız yakalandığını anlamıştı.

Gareth sikkelerin hemen kendini belli eden o sesini duydu. Hafifçe o tarafa doğru baktığında kraliyet amblemli altınların Firth’ün kesesinden, adamın avucuna aktığını gördü. Gareth huzursuzlanmaya başlamıştı. Geçen her

bir saniye, sanki dolandırılacaklarmış hissini kuvvetlendiriyordu.

"Uğursuz Orman'a gideceksiniz." dedi adam en sonunda. "İçeri doğru beş kilometre girdikten sonra tepeye çıkan yola sapacaksınız. Tepeye ulaşınca bu sefer de sola döneceksiniz. Gördüğünüz en karanlık ağaçlık alandan geçtikten sonra küçük bir açıklığa ulaşacaksınız. Cadı'nın kulübesi. İçerde seni bu kadar çok arzuladığın iksirle bekliyor olacak."

Firth tam oradan ayrılmaya hazırlanıyordu ki adam birden onun kıyafetine yapıştı. Hırıldayarak, "Para" dedi. "Çok az."

Gareth, Firth'ün suratına yayılan korkuyu görebiliyordu. Bu işle onun ilgilenmesini istediği için o an pişman

oldu. Bu tipsiz herif Firth'ün korktuğunu görmüş olmalı ki onun bu durumundan faydalanmaya niyetindeydi. Böyle işler Firth'ün doğasında yoktu.

"Ne istediysen verdim ya işte." diye itiraz etti Firth. Fazla yükseltiği sesi kulağa efemine geliyordu. Bu, diğer adamı hepten cesaretlendirdi. Herif artık pis bir şekilde sırıtıyordu.

"Fakat şimdi daha fazlasını istiyorum."

Firth'ün gözleri dehşetle açıldı ve panik içinde kafasını Gareth'a çevirdi.

Gareth hemen kafasını çevirdi. Tespit edilmediğini umuyordu. Firth nasıl bu kadar salak olabilirdi? *Umarım beni ele verecek bir şey söylemez*, diye düşündü.

Gareth iyice heyecanlanmıştı. Tedirginlikle önündeki meyvelerle oynamaya başladı. Sırtını çevirdiği sessizlik sanki sonsuza dek sürecekmiş gibiydi. Aklından bin bir tane kötü şey geçiyordu.

Lütfen bu tarafa doğru gelmesin, diye dua ediyordu Gareth. *Lütfen. Her şeyi yaparım. Bu suikast fikrinden bile vazgeçmeye hazırım.*

Sırtına hızla bir el indi. Arkasına döndü. Adi herif iri siyah ve ruhsuz gözleriyle doğrudan Gareth'ınkilerin için bakıyordu. "Ortağınla geldiğini söylememiştin." dedi. "Yoksa sen bir casus musun?"

Gareth bir şey yapamadan, adam onun başlığını indirdi. Gareth'ın suratını

görür görmez şaşkına döndü. “Asil Prens”, adam kekeliyordu. “Fakat burada işiniz ne?”

Fakat gözlerini kısarak sırıtan adamın suratına bir saniye içinde tüm olan biteni anladığını gösteren bir ifade yerleşti. Gareth’ın umduğundan daha zeki çıkmıştı.

“Anlıyorum.” dedi adam. “İksir sizin için, değil mi? Birilerini zehirleyeceksiniz ama kimi? Evet, asıl soru bu...”

Gareth paniğe kapıldı. Bu adam fazla çabuk kavrıyordu. Tüm planları alt üst olmak üzereydi. Firth her şeyi mahvetmişti. Eğer bu adam Gareth’ı şikayet ederse, kendisine idam cezası vereceklerini biliyordu.

“Babanız belki de?” diyen adamın gözlerinin içi parlıyordu. “Evet, öyle olmalı, değil mi? Taht sırasında es geçildiniz. Niyetiniz babanızı öldürmek.”

Gareth için bu kadarı fazlaydı. Bir an daha düşünmeden ileriye doğru bir adım attı ve çıkardığı küçük bir hançeri adamın göğsüne sapladı. Adamın nefesi kesildi. Gareth yoldan geçen birinin bu olayını tanıklık etmesini istemiyordu. O yüzden adamı kıyafetinden tutarak, adamı iğrenç nefesini alabileceği bir mesafeye kadar çekti. Boştaki elini adamın ağzına koydu. Adamın sıcak kanı Gareth’ın avucuna akıyor, parmaklarının arasından kayıyordu.

Arkadan yaklaşan Firth görüntü karşısında dehşetle inledi. Gareth adamın ölmesini beklerken onu en az altı saniye bu şekilde tuttu. Ardından hareketsiz bedeni yere doğru bıraktı.

Endişeyle gören birileri var mı diye etrafı kontrol etti; şansına pazaryerinden bu karanlık sokağa çevrilmiş hiçbir kafa yoktu. Pelerinini çıkararak artık ölmüş olan adamın üzerine örttü.

"Çok, çok ama çok üzgünüm" diyordu Firth sürekli. Tıpkı küçük bir kız gibi kendini kaybetmişçesine ağlıyor ve Gareth'a yaklaşırken titriyordu. "Sen, sen iyi misin?" dedi.

Gareth elinin tersiyle adama vurdu. "Kes sesini ve defol git."

Firth hızla oradan uzaklaştı.

Gareth oradan ayrılmak üzereydi ki, durup geri döndü. Yapacak son bir şeyi kalmıştı; eğilip, ölü adamın avucundaki paraları aldı ve kendi kesesine koydu. Ne de olsa artık bunlara ihtiyacı olmayacaktı.

13

Gareth arkasından gelen Firth ile beraber hızla ormanda ilerliyordu. Firth olmasını en son istediği şeyin başına geldiğine inanmakta zorlanıyordu. Artık olaya bir ölüm karışmış, yani onlara ulaşacak bir ipucu oluşmuştu. Kim bilir o adam başka hangi insanlara bu alışverişten bahsetmişti. Firth iksiri onlara satacak olan adamla yaptığı konuşmalarda daha dikkatli davranmış olması gerektiğini biliyordu. Yaptığı bu hata Gareth'ı ele verebilirdi.

“Çok üzgünüm” dedi Gareth’a. Bir yandan da onun hızına yetişmeye çalışıyordu.

Oralı olmayan Gareth hızını daha da arttırdı. “Yaptığın şey zayıf ve aptalcaydı. Ne olursa olsun benden yana bakmamalıydın.” dedi.

“Bakmak istememiştim. Ancak daha fazla para istediği zaman ne yapacağımı bilemedim.”

Firth haklıydı; zor bir durumda kalmıştı. Bencil ve açgözlü bir domuz olan satıcı, oyunun kurallarını son dakikada değiştirerek ölmeyi hak etmişti. Gareth adam için üzüldüğü falan yoktu. Tek umduğu cinayeti kimsenin görmemiş olmasıydı. İsteyeceği son şey ardında bir iz bırakmaktı. Babasının

suikasti halinde her şey zaten tüm ayrıntılarıyla araştırılacağı için, Gareth'ın planında yapılacak en küçük bir hataya bile yer yoktu.

En azından ormana gelebilmişlerdi. Yaz güneşine rağmen yüksek okaliptüs ağaçları her yeri karartıyordu. Bu orman Gareth'ın ruh haliyle uyum içindeydi. Gareth buradan nefret etmişti. Adamın tarif ettiği dolambaçlı yolları takip ediyordu. Adamın onlara yalan söyleyip saçma sapan bir yere yönlendirmemiş olduğunu umuyordu. Çünkü adam yalan söylemiş olabilirdi. Belki de onları bir tuzağa yönlendirmişti ve birileri onun ve Firth'ün parasını çalmak için hazır bekliyordu.

Gareth kendine kızdı. Firth'e haddinden fazla güvenmişti. Bu işi en başında kendisinin halletmesi gerekirdi, tıpkı diğer tüm işlerini yaptığı gibi.

"Dua et ki bu iz bizi cadıya ulaştırsın." dedi Gareth. Firth'e göz dağı veriyordu, "Ve o cadının da bir zehri olsun." dedi.

En sonunda tıpkı adamın demiş olduğu gibi bir yol ağzına geldiler. Sağa dönüp bir tepeye çıktıktan sonra onları bir dönüş daha bekliyordu. Adamın söyledikleri doğru çıkmıştı, karşılarındaki yer ormanın en karanlık kesimi gibiydi. Ağaçlar inanılmaz sıklıkta ve içe içeydiler.

Gareth bu ağaçların arasına girer girmez tüyleri diken diken oldu. Havada kötücül bir şeylerin varlığını

sezebiliyordu. Vaktin gündüz olduğuna inanamıyordu.

Korkudan geri dönmeyi düşünmeye başladığı an, adamın dediği gibi bir açıklığa ulaştı. Ağaçların arasındaki küçük bir açıklık burayı aydınlatıyordu. Tam ortasında ise taştan bir kulübe vardı. Cadının evi.

Gareth heyecanlandı. Açıklığa girince kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Bunun bir tuzak olmadığından emin olmalıydı.

"Bak, adam doğruyu söylüyormuş" dedi Firth heyecanla.

Gareth, "Bunun bir anlamı yok." diyerek onu azarladı. "Dışarda kal ve etrafı gözle. Eğer birini görürsen kapıyı çalarsın. Ayrıca sesini de kes."

Gareth kulübenin küçük kapısını çalmakla uğraşmadı. Kapının demir kulpundan tuttuğu gibi fazla kalın olmayan kapıyı açıverdi ve kafasını eğerek içeri girdikten sonra kapıyı kapadı.

Karanlık olan iç mekanı aydınlatan tek şey etrafa yayılmış tek tük mumlardı. Burası tek odalı bir yapıydı ve içerde hiçbir pencere bulunmuyordu. Bir gücün etrafını sardığı hissetmeye başlamıştı. Çıt çıkmayan odada karşılaşacağı her şey için kendini hazırlıyordu. Burada kötü bir şeyler olduğundan emindi. Tüyleri ürpermişti.

Karanlığın içinde önce bir hareket, ardından ise bir ses geldi. Buruşuk tenli yaşlı bir kadın kambur vücuduyla ona

doğru aksayarak ilerliyordu. Kadın elindeki mumu kaldırdığında kırışıklık ve siğillerle dolu suratı meydana çıktı. Kadın en az kulübenin etrafını saran eğri büğrü ağaçlar kadar yaşlı görünüyordu.

"Bu karanlıkta bile başlığını indirmiyorsun." dedi kadın. Suratında şeytani bir gülümseme vardı, sesi ise çatırdayan ağaçlarınkine benziyordu. "Buraya gelme amacın hiç masumane değil."

Cesur ve kendinden emin görünmeye çalışan Gareth hızla, "İksir için geldim." dedi. Ancak sesindeki tedirginliği bastırması mümkün değildi. "Sende hanımördeği kökünün bulunacağını söylediler."

Uzun süren sessizliği bozan ürkütücü ses, küçük odanın içinde yankılandı.

"Asıl soru ben de olup olmaması değil, senin onu neden istiyor olduğun."

Uygun bir cevap bulmaya çalışan Gareth'ı heyecan sardı. "Senin neden umurunda olsun ki?" diye sordu.

"Kimi öldüreceğini bilmek beni neşelendirir" diye yanıtladı cadı.

"Bu seni ilgilendirmez. Sana parayı getirdim."

Kemerine uzanan Gareth altının olduğu keseyi ve ölü adamdan aldığı parayı odadaki küçük bir masanın üzerine bıraktı. Sikkelerin sesi odada çınladı.

Bu paraların kadını susturacağını umuyordu. İstediğini alıp, buradan tek

parça halinde ayrılabilmek için dua etti.

Parmağını uzatan cadı, tırnağını altın kesesine takıp onu inceledi. Nefesini tutan Gareth, kadının konuyu daha fazla uzatmayacağını umuyordu.

"Sanırım bu kadarı ağzımı açmamam için yeter" dedi kadın.

Arkasını dönüp karanlığa daldı. Kadın kendi kendine bir şeyler homurdanıyor ve Gareth'ın görebildiği kadarıyla küçük, cam bir şişenin içine bir şeyler karıştırıyordu. Karışımdan kabarcıklar çıktı ve kadının şişenin üzerine bir tıpa yerleştirdi. Gareth artık sabırsızlanmaya başlıyordu. Kafası milyon tane endişeyle dolup taşmıştı; ya tam şimdi, şu an birileri onun yerini tespit etmişse? Ya kadın ona başka bir

iksir verirse? Ya kadın birilerine konuşursa. Belki de kadın onu tanımıştı. Emin olamıyordu.

Gareth yaptığı planlar konusunda şüpheler duymaya başlamıştı. Birine suikast yapmanın bu kadar zor olacağını tahmin edememişti. Gareth'a hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sessizliğin ardından kadın, avucunun içinde kaybolacak kadar küçük cam şişeyi ona uzattı.

"Bu kadar küçük mü?" dedi. "İşime yarayacak mı?"

Cadı sırıttı. "Bir adamı öldürmek için ne kadar azına ihtiyaç duyacağını bilsen şaşırırdın."

Gareth arkasını dönüp kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ki omuzunda soğuk

bir el hissetti. Kadının odanın diğer ucuna nasıl bu kadar hızla gelebildiğini anlayamadı. Korkudan donmuş bir halde kadına baktı.

Gareth'ın hemen dibinde biten kadın gülümsüyordu. İğrenç kokan vücudunu ona doğru iyice yaklaştırıp ani bir hareketle adamı yanaklarından tutarak kendine çekti ve öptü. Pörsümüş dudaklarını Garet'ınkilere iyice bastırmıştı.

Gareth'ın midesi kalktı. Hayatı boyunca başına gelen en iğrenç şeydi bu. Kadının dudakları bir kertenkeleye, diline değen dili ise bir yılana ait gibiydi. Gareth kurtulmaya çalışıyordu fakat, kadın suratını sıkıca tutup iyice

bastırıyor ve dudaklarını ona yapıştırıyordu.

En sonunda kendini kurtarmayı başardı. Elinin tersiyle dudaklarını sildi. Onu izleyen cadı kıkırdıyordu.

“Öldürdüğün ilk kişi her zaman en zorudur.” dedi. “Bir dahaki sefere çok daha kolay gelecektir.”

*

Gareth hızla kulübeden dışarı fırlayarak açık alana çıktı. Firth onu bekliyordu. “Sorun ne? İçerde neler oldu?” dedi endişeli bir sesle. “Sanki biri seni bıçaklamış gibi görünüyorsun. Canını yakacak bir şey mi yaptı yoksa?”

Soluklanmaya çalışan Gareth ağzını tekrar sildi. Firth’e ne diyeceğini

bilmiyordu. “Buradan uzaklaşalım. Derhal!” dedi.

Açıklıktan çıkarak tekrar ormanın içine girmek üzere hareket ettiklerinde üzerlerindeki gökyüzü birden kapkara bulutlarla kaplandı. Güneşi gökyüzü birden ortadan yok oluvermişti. Daha önce böyle bir şeyin bu kadar hızlı gerçekleştiğini hiç görmemiş olan Gareth, bunun normal olmadığının farkındaydı. Cadının güçlerinin nereye kadar uzandığını merak ederken birden ensesine doğru buz gibi bir rüzgar esmeye başladı. Yaşlı kadının öpücüğü tarafından lanetlendiğinden şüphelenmeye başladı.

Israr eden Firth, “İçerde ne oldu?” diye sordu.

“Bundan bahsetmek istemiyorum.” dedi Gareth. “Hem de hiçbir zaman.”

Geldikleri yoldan geri dönmeye başlayan ikili kısa süre sonra Kraliyet Sarayı’na uzanan yola girdiler. Gareth tam rahatlamaya başlamış ve yaşananları kafasının derinlerine gömmeye hazırlanıyordu ki arkalarından yaklaşan bot sesleri işitti. Arkalarından yaklaşanları görünce inanamadı.

Bu kardeşi Godfrey’di. Yanındaki aşağılık Harry ve ondan aşağı kalmayan diğer iki arkadaşıyla beraber kahkahalar atarak yürüyorlardı. Onca yer varken karşısına burada çıkmışlardı. Koca ormanın içinde, bu ıssız yerde. Gareth tüm planlarının suya düşebileceğinden korktu.

Gareth onlara sırtını dönerek başlığını kafasına indirdi ve iki kat daha hızlı ilerlemeye başladı. Godfrey'in onu görmediğini umuyordu.

"Gareth?" diye arkasından seslenildi. Artık başka bir şansı kalmamıştı. Adımlarını durdurdu, kapüşonunu indirdi ve kardeşine döndü. Godfrey neşeyle ona doğru yaklaşmaya başladı. "Ne işin var burada?"

Gareth ağzını araladı ama aklına söyleyebilecek hiçbir mazeret gelmiyordu. Onun kurtarmak için öne çıkan Firth, "Yürüyüşe çıkmıştık." dedi.

Godfrey'in arkadaşlarından biri kadınsı bir sesle, "Ooo...demek yürüyüşe çıktınız, ha?" diye alay etti. Diğerleri güldüler. Gareth, Godfrey ve

arkadaşlarının onun cinsel tercihini küçümsediklerini biliyordu ama şu an bu umrunda bile değildi. Önemli olan konuyu değiştirebilmekti. Burada oluşlarının asıl sebebini merak etmeye başlamalarını istemiyordu.

"*Siz* burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

"Buralarda yeni bir taverna açılmış." dedi Godfrey. "Oradan yeni çıktık. Tüm krallıktaki en iyi bira resmen. Biraz ister misin?", elindeki şişeyi Gareth'a uzattı.

Gareth hayır anlamında kafasını salladı. Onun dikkatini bir şekilde dağıtması gerektiğini biliyordu. Onu azarlamaya karar verdi. "Babam gündüz vakti içiyor olduğunu duyarsa çok

öfkelenir.” dedi. “Elindekini bırakıp saraya dönsen iyi olur.”

İşe yaradı. Godfrey sinirlenmişti ve artık Gareth’ı umursamadığı belliydi. Babasıyla olan ilişkisini düşünüyordu.

“Babamın duygularını ne zamandan beri düşünür oldun?” diye karşılık verdi.

Gareth artık sıkılmıştı. Bir sarhoşa ayıracak vakti yoktu. Godfrey’in dikkatini dağıtmayı başarmıştı ve artık buradan gitmeyi istiyordu. Arkasını onlara döndükten sonra yoldan aşağı ilerlemeye başladı. Adamların alaycı gülüşlerini duyabiliyordu. Fakat bunlar umurunda değildi. Yakında son gülen kendisi olacaktı.

14

Tahta bir masanın başında oturan Thor, parçalar halinde önünde duran ok ve yayla uğraşıyordu. Yanında ise Reece ve Lejyon'dan birkaç kişi daha vardı. Hepsi silahlarının üzerine eğilmiş, kimisi tahtadan yaylar oyuyor kimisi ise yayların iplerini gerginleştiriyordu.

"Bir savaşçı kendi okunun yayını takabilmelidir." dedi Kolk. Oğlanların yanından yürüyor, eğilerek tek tek hepsinin neler yaptığını inceliyordu. "Gerginlik doğru oranda olmalı. Az

olursa, okunuz hedefe ulaşmaz. Fazla olursa, ok yönünü değiştirir. Silahlar savaşlarda veya seferler esnasında kırılabilirler. Yolculuk esnasında onları tamir edebilmeyi öğrenmelisiniz. Mükemmel savaşçı aynı zamanda bir demirci, marangoz ve tamircidir de. Ve kendi silahınızı tamir edene dek, onu gerçekten kullanmayı öğrenemezsiniz."

Kolk hemen Thor'un arkasından durarak çocuğun omzuna doğru eğildi ve elindeki oku o kadar hızlıca çekti ki, yaylar Thor'un canını acıttı. "Yaylar iyi olmamış. Fazla eğriler. Savaş esnasında böyle bir şey kullanmaya kalkarsan seni kesin öldürürler. Ve tabii yanındaki silah arkadaşlarını da."

Kolk oku masanın üzerine fırlatıp devam etti; çocuklardan birkaçı bu duruma kıs kıs güldüler. Kızaran Thor yayı tekrar tutarak çekebildiği kadar çekti ve okun üzerindeki çentiğe oturttu. Gün boyunca yaptığı bir sürü ağır ve lüzumsuz işin üzerine bir de saatlerdir bununla uğraşıyordu.

Diğerlerinin çoğu dışarda antrenman yapıyor, birbirleriyle çalışıyor ve kılıç kullanıyorlardı. Camdan dışarı baktığında uzaktaki ağabeylerini gördü; tahta kılıçlarıyla idman yaparlarken kahkahalar atıyorlardı. Thor, *her zaman olduğu gibi işin en eğlenceli tarafı onlara kaldı*, diye düşündü. Yine onların gölgesindeydi. Thor bunun adil olmadığını düşünüyordu. Burada

istenmediğine dair olan inancı gittikçe büyüyor, kendini Lejyon'un gerçek bir üyesi değilmiş gibi görüyordu.

"Endişelenme, yakında işin inceliğini çözersin." dedi yanında oturan O'Connor.

Yayla uğraştığı için avuç içleri yara dolmuştu; son bir kez yayı tüm gücüyle gerdi ve en sonunda şansı yaver gitti. Yay, okun üzerindeki çentiğe tam oturdu. Müthiş bir tatmin duydu.

Güneş iyice yükselmişti. Elinin tersiyle alnını süren Thor, bu işin daha ne kadar süreceğini merak etti. Bir savaşçı olmanın ne demek olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kafasındaki imge bundan çok daha farklıydı. O sürekli antrenman yapacağını düşünmüştü.

Ancak sanırım bu da bir tür antrenman sayılabilir, diye içinden geçirdi.

"Lejyon'a bunun için katılmamıştım." dedi O'Connor. Sanki kafasından geçenleri okumuştu. Ona bakan Thor çocuğun sürekli suratında olan o gülümsemeyi görünce rahatladı.

"Kuzey Eyaletinden geliyorum." diye sözlerine devam etti. "Ben de tüm hayatım boyunca Lejyon'a katılmayı hayal ettim. Kafamda sürekli idman yapıp, savaşacağımızı canlandırırdım. Bu can sıkıcı işlerle uğraşmayı değil. Ancak düzelecektir. Yeni olduğumuz için bunlarla uğraşıyoruz. Bir çeşit kabul aşaması gibi bir şey. Burada bir hiyerarşi var. Ayrıca yaşı en küçük olanlar biziz. On dokuz yaşındakilerden

herhangi birinin böyle bir şeyle uğraştığını görmedim. Bu durum sonsuza dek sürmeyecektir. Ayrıca şu an öğrendiğimiz işe yarar bir yetenek bence."

Bir boru öttü. Dışarı bakan Thor tüm Lejyon'un toplanmakta olduğunu gördü. Sahanın ortasındaki taştan dev duvarına önüne yerleşiyorlardı. Duvarların tepesinden beşer metre aralıklarla ipler bırakıldı. Duvar en az yirmi metre uzunluğundaydı ve hemen dibine saman yığınları yerleştirilmişti.

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı Kolk. "HAREKET EDİN!"

Gümüşler etraflarını sarıp bağırmaya başladılar ve Thor ne olup bittiğini anlayamadan diğerleriyle

beraber masadan kalkarak duvara doğru koşmaya başladı.

İplerin yanına gelmişlerdi. Hepsi heyecanlanmıştı. Thor sonunda diğerlerinin arasında dahil edilmekten mutluluk duyuyordu. Hemen Reece'in yanında yerini aldı. O'Connor da onun yanına geldi.

Çocuklarının suratlarını inceleyen Kolk, "Savaşa girdiğiniz şehirlerin çoğunun surlarla çevrili olduğunu göreceksiniz." diyordu. "Bu surları aşmak bir askerin görevidir. Tipik bir kuşatmada, ip ve kancalar kullanılır, tıpkı bu duvarın üzerine yerleştirdiklerimiz gibi. Ve onları kullanmak bir savaş esnasında başınıza gelebilecek en tehlikeli işlerden biridir.

Bunun kadar açık bir hedef haline geleceğiniz başka bir durum çok nadirdir. Düşman üzerinize erimiş kurşun dökecek, oklar atacak ve kayalar bırakacaktır. Doğru an gelene kadar tırmanmayı aklınızdan bile geçirmeyin. Tırmanmaya başladığınız zaman ise çok dikkatli olun, yoksa ölürsünüz."

Derin bir nefes alan Kolk bağırdı, "BAŞLAYIN!"

Oğlanların hepsi hızla iplere atıldılar. Thor tam bir tanesini kapacaktı ki başka biri ondan önce davrandı. Hemen yakınındaki başka bir tanesini kaptı ve tırmanışına başladı.

Thor'un taşın üzerindeki ayağı devamlı kayıyordu. Yine de epey hızlıydı ve çocukların birçoğunu geride

bırakmıştı. Bu hızla giderse en öne geçeceğini anladığı zaman en sonunda biraz iyi hissetmeye ve kendiyle gurur duymaya başladı.

Birden sırtına sert bir şey çarptı. Duvarın tepesinde duran Gümüşler, aşağıya taşlar, çubuklar ve birçok çerçöp atıyorlardı. Thor'un yanındaki ipe tırmanan çocuk suratını korumak için elini kaldırınca dengesini kaybederek aşağı, samanların içine düştü.

Thor'un tutuşu da gevşemişti ama yine de dayanıyordu. Sırtına inen bir sopa az kalsın onu aşağı uçuracaktı. Temposunu düşürmezse duvarın üstüne ilk çıkan olacaktı. Ancak birden kaburgasına biri tekme attı. Ne olduğunu anlayamadan ikinci bir tekme daha yedi

ve kafasını o tarafa çevirdiği zaman yanındaki çocuğu gördü. Thor tepki veremeden bir tekme daha savuran çocuk Thor'u aşağıya yolladı. Samanların içine gömülen Thor'un düşüşü neyse ki canını yakmadı.

Soluklanmaya çalışan Thor üstünü başını temizledi. Tırmananların hepsi teker teker aşağı düşüyordu. Düşmeyenlerin ise Gümüşler tarafından ipleri kesildi. Tek bir tanesi bile yukarı çıkmayı başaramamıştı.

"Ayağa kalkın!" diye bağırdı Kolk. Thor da diğerleriyle beraber doğruldu.

"KILIÇLAR!"

Çocukların hepsi tahta kılıçların olduğu geniş bir ayaklığa doğru koştu. Thor da hemen bir tane aldı ve ne kadar

ağır olduğunu görünce şaşırdı. Şimdiye dek kaldırdığı herhangi bir silahtan en az iki kat daha ağırdı. Taşımakta zorlanıyordu.

"Ağır kılıçlar, başlayın!" diye bağırdı biri.

Thor ilerde Lejyon'a ilk geldiği zaman ona saldıran budala Elden'ı gördü. Suratındaki yaralar halen acıyordu. Elden kılıcını yukarı kaldırmış, öfkeli bir suratla ona doğru geliyordu.

Thor son anda kılıcını kaldırarak Elden'ın darbesini engelledi ama kılıç o kadar ağırdı ki onu engellemekte zorlanıyordu. Daha iri ve güçlü olan Elden bunu fırsat bilip Thor'un kaburgalarına bir tekme attı.

Thor acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. Elden suratına doğru kılıcını tekrar savurdu ve Thor güç bela bu darbeyi de engellemeyi başardı. Elden hızla bir hareketle bu sefer kılıcını Thor'un bacaklarına yönlendirdi. Ayakları yerden kesilen Thor yere yuvarlandı.

Etraflarına toplanan küçük bir kalabalık hemen tezahürata başladı. Kavga yavaş yavaş herkesin ilgisini çekmeye başlamıştı. Oğlanların hepsi Elden'a destek çıkıyor gibiydiler.

Elden kılıcını tekrar indirdi. Thor yana doğru yuvarlandı. Bir an için eline fırsat geçen Thor bundan yararlandı ve kılıcını hızla Elden'ın dizinin arkasına

savurdu. Nazik bir noktaya yapılan bu vuruş Elden'ı yere devirdi.

Thor hemen ayakları üzerine doğruldu. Elden da kalktı. Hiç olmadığı kadar öfkeli görünüyordu. Karşı karşıya geldiler.

Thor hiçbir şey yapmadan öylece duramayacağını biliyordu; Elden'ın üstüne ilerleyerek bir hamle yaptı. Ancak çok ağır olan tahta kılıç, darbesini yavaşlatıp, Elden'ın kolaylıkla bloke etmesine yol açtı. Bunu fırsat bilen Elden hemen kılıcının ucuyla Thor'un kaburgalarına vurdu.

Thor elinden kılıcını düşürerek yere çöktü. Tükenmişti.

Diğer oğlanlar neşe içinde bağırıyorlardı. Dizlerinin üzerinde duran

Thor'un boğazına Elden kılıcının ucunu dayadı ve buyurgan bir sesle, "Teslim ol!" dedi.

Elden'a düşmanca bir bakış atan Thor, dudağındaki tuzlu kanın tadını alabiliyordu. "Asla." diye mırıldandı meydan okurcasına.

Yüzünü buruşturan Elden kılıcını kaldırdı ve indirmek için hazırlanmaya başladı. Thor'un yapabileceği hiçbir şey yoktu. Büyük bir darbenin onu beklediğini çok iyi biliyordu.

Kılıç inmeye başladığında gözlerini kapatan Thor, odaklanmaya çalıştı. Dünya yavaşlamış ve sanki kendisi başka bir aleme gönderilmişti. Üzerine inmekte olan kılıcı, onun yaptığı hareketi

hissedebilmeyi başladı ve evrenden bu kılıcı engellemesini arzu etti.

Vücudunun ısınmaya ve karıncalanmaya başlamıştı. O odaklandıkça, sanki bir şeyler değişiyordu. Sanki tepesindeki kılıç artık onun kontrolündeydi.

Birden duran kılıç havada asılı kaldı. Thor gücünü kullanarak bir şekilde onu durdurmayı başarmıştı. Kafası karışan Elden bir kılıca bir Thor'a baktı. Tekrar zihin gücünü kullanan Thor, kafasında Elden'ın bileğini sıkıca tutup, sıkmaya başladı. Birkaç saniye geçmeden acılar içinde bağıran Elden kılıcı elinden düşürdü.

Diğer oğlanların tümü oldukları yerde donup kalmışlardı. Gözleri

dehşetle açılmış ve şaşkınlık içinde Thor'a bakıyorlardı.

"O bir iblis!" diye bağırdı bir tanesi.

"Bir büyücü!" diye haykırdı başka biri.

Thor'un kendisi de şaşkındı. Az önce yaptığı şeyi nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Ancak bunun normal bir şey olmadığını biliyordu. Kendiyle gurur duyuyor, ama bir yandan utanıyordu da. Cesareti yerine gelmiş, fakat korkmuştu.

Kolk, Thor ve Elden'ın arasına girdi. Azarlayan bir sesle, "Burası büyü yapılacak yer değil evlat, ya da her neysen." dedi. "Burası dövüşülecek bir yer. Sen bizim kurallarımızı çiğnedin. Bu yaptığını iyice düşüneceksin. Seni,

gerçek tehlikelerin olduğu bir yere yollayacağım ve işte o zaman büyülerinin seni ne kadar iyi koruyacağını göreceğiz. Kanyon'da devriye gezen muhafızlara katılacaksın."

Lejyon'da herkes nefeslerini tuttu. Ortama bir sessizlik çökmüştü. Thor kendisinden istenenin tam olarak ne olduğunu anlamadı ama kulağa pek iyi gelmediği kesindi.

Reece, "Onu Kanyon'a yollayamazsın!" diye itiraz etti. "Bunun için fazla yeni. Başına kötü bir şey gelebilir."

Reece'e ters bir bakış atan Kolk, "Ne istersem onu yaparım evlat." dedi. "Babacığın seni korumak için burada değil. Veya onu. Ve bu Lejyon benden

sorulur. Ağzından çıkanlara dikkat etsen iyi olur, çünkü sırf kraliyet ailesinden olduğun için istediğin her şeyi söyleyebileceğini sanma."

"Pekala." dedi Reece. "O zaman ben de onunla giderim."

"Tıpkı benim de gideceğim gibi." dedi O'Connor ileri çıkarak.

Kolk onlara baktı ve yavaşça kafasını salladı. "Şapşallar. Seçim sizin. İstiyorsanız ona katılabilirsiniz." dedi ve ardından Elden'a döndü, "Bu kavgayı sen başlattın ve bedelini ödeyen de sen olmalısın. Bu geceki devriyeye sen de katılacaksın."

Elden'ın gözleri korkuyla dolmuştu, "Fakat efendim, beni Kanyon'a yollayamazsınız!" diye itiraz etti. Thor

ilk defa onun bir şeyden korktuğunu görüyordu.

Kolk, Elden'a doğru yaklaştı ve "Yollayamaz mıyım?" dedi. "Eğer böyle konuşmaya devam edersen yollamak bir yana, seni bu krallığın en ücra noktasına yollarım."

Cevap veremeyecek kadar yıkılmış haldeki Elden başını eğdi.

Kalabalığa seslenen Kolk, "Başka katılmak isteyen var mı?" dedi.

Daha büyük, iri veya güçlü olan oğlanların hepsi korku içinde başka taraflara baktılar. Tedirgin suratları gören Thor yutkundu ve Kanyon'un ne kadar kötü olabileceğini merak etmeye başladı.

15

Thor yanında Reece, O'Connor ve Elden ile birlikte sık kullanılan toprak bir yolda ilerliyordu. Halen şaşkın bir haldeydiler ve ağızlarını bıçak açmıyordu. Thor'un artık Reece ve O'Connor için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Kendisi için hayatlarını böyle tehlikeye atmaları karşısında diyecek bir şey bulamıyordu. Onlar sanki kardeşiymişler gibi seviyordu. Onların Kanyon'da neyin beklediğini bilmiyordu, ama yanında bu ikisi olduğu sürece her şeyle karşılaşmaya hazırdı.

Elden'a ise bakmak bile istemiyordu. Taşları tekmeliyor, öfkeyle dolup taşıyor ve yaptığı her harekette bu devriye görevinde olmaktan nasıl nefret ettiğini gösteriyordu. Fakat Thor ona acımıyordu. Kolk'un da dediği gibi her şeyi o başlatmıştı. Şimdi de hak ettiğini bulmuştu.

Bu dört kişilik ilginç grup onlara verilen talimatları takip ederek, yolda ilerliyordu. Vakit akşamüstüydü ve saatlerdir yürüyorlardı. Thor iyice halsiz düşmek üzereydi ve karnı çok acıkmıştı. Onlara yola çıkmadan önce sadece bir kase arpa verilmişti. Thor gittikleri yerde yiyecek bir şeyler bulabileceğini umut ediyordu.

Ancak şu an daha büyük sorunlarla karşı karşıyaydılar. Yeni zırhını şöyle bir inceleyen Thor, önemli bir sebebi olmasa bunun onlara asla verilmeyeceğini biliyordu. Yeni silahtar zırhları deridendi ve açık yerlerini metal zincirler kapatıyordu. Kalitesiz metalden yapılan kısa kılıçlar da ellerine tutuşturulmuştu. Belki bir şövalye kılıcı değildi ama hiç yoktan da iyiydi. En sonunda işe yarar bir silah taşıyabilmek hoştu, tabii hiçbir zaman yanından ayırmadığı sapanı da beline asılıydı. Gerçi bu gece başlarına bir bela gelirse, bu ekipmanlar pek işlerine yaramayabilirdi. Lejyon'un kullandığı diğer üstün zırh ve silahlardan birkaçına sahip olmayı isterdi; en iyi metalden

yapılma orta ve uzun kılıçlar, kısa mızraklar, gürzler, hançerler ve baltalı kargılar. Fakat bu tür şeyler şan ve şöhret sahibi zengin ailelerin çocuklarında bulunurdu. Basit bir çobanın çocuğu olan Thor için ulaşılması imkansız şeylerdi.

Bitmek bilmeyen yolda ikinci güneşte batıyordu. Kraliyet Sarayı'nın herkesi kucaklayan kapılarından, Kanyon'un uzaklardaki uçurumlarına uzanan bu yol için Thor kendini suçlamaya başlamıştı. Nedense Lejyon'un diğer üyeleri onu sevmemiş, sanki varlığından rahatsız olmuşlardı. Bu durum onu çok üzüyordu. Aralarına hile yaparak girmiş gibi hissediyor ve

onlar tarafından asla kabul görmeyeceğinden endişeleniyordu.

Tüm bunların üstüne birde Kanyon'a yollanıyordu. Bu hiç adil değildi. Elden ile olan kavgayı o başlatmamış ve güçlerini isteği dışında, farkında olmaksızın kullanmıştı. Güçlerinin kaynağını veya nasıl kullanıldıklarına dair halen hiçbir fikri yoktu. O yüzden böyle bir sebepten cezalandırılmayı doğru bulmuyordu.

Kanyon'da yer alacağı bu görevin neye benzediğini bilmiyordu. Ancak diğerlerinin suratlarına bakınca, bunun pek hoş bir şey olmadığını anlamak mümkündü. *Acaba beni ölümüme mi yolluyorlar*, diye düşündü. Belki de istenmeyenleri Lejyon'dan

uzaklaştırmanın bir yoluydu bu. Ancak onun pes etmeye niyeti yoktu.

Sessizliği bozan O'Connor oldu, "Kanyon'a daha ne kadar kalmıştır?"

"Çok değil." dedi Elden. "Eğer Thor olmasaydı şimdi bu durumda olmazdık."

Reece müdahale etti, "Kavgayı başlatan sendin, unuttun mu?" dedi.

"Ancak onun aksine ben temiz dövüştüm" diye karşı çıktı Elden. "Hem ayrıca, bunu hak etmişti."

"Niye?" diye sordu Thor. Bir süredir bunun cevabını bilmek için yanıp tutuşuyordu, "Niye hak ettim?" diye sordu.

"Çünkü sen buraya ait değilsin. Lejyon'daki yerini hileyle aldın.

Diğerlerimiz ise seçildi. Sen ise kavga ve dövüşle aramıza katıldın.”

“Fakat Lejyon’da bu demek değil mi zaten? Dövüşmek?” dedi Reece. “Thor’un konumunu hepimizden daha çok hak ettiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Biz çaba sarf etmeden seçildik. Thor ise ona tanınmayan bir hakkı alnının teriyle elde etti.”

Etkilenmişe benzemeyen Elden omuz silkti. “Kurallar kuraldır. O seçilmedi. O yüzden burada olmamalı. Onunla dövüşme sebebim buydu.”

“Ne yaparsan yap, bir yere gittiğim yok” diye cevapladı titreyen sesiyle Thor. Kabul görmeyi o kadar çok istiyordu ki.

Elden kötücül bir sesle mırıldandı, “Göreceğiz.” dedi.

“Ne yapmayı düşünüyorsun tam olarak?” diye sordu O’Connor.

Ancak Elden artık cevap vermiyordu; sessiz yürüyüşüne devam etti. Thor gerilmişti. Fazla düşman edindiğini düşünüyor ve sebebini anlamıyordu. Bu durum hoşuna gitmiyordu.

“Ona kulak asma.” dedi Reece. Elden’ı duyabileceği şekilde söylemişti özellikle. “Sen yanlış bir şey yapmadın. Sendeki potansiyeli gördükleri için bu göreve yollandın. Deneyim kazanmanı istiyorlar. Yoksa uğraşmazlardı bile. Ayrıca babamın sana olan ilgisini

bildikleri için, farklı bir muamele görüyorsun. Olay bundan ibaret.”

“Fakat Kanyon görevi nedir?” diye sordu Thor.

Boğazını temizleyen Reece endişeli görünüyordu.

“Bu benim için de bir ilk. Fakat bazı hikayeler duymuştum. Daha büyük çocuklardan ve ağabeylerimden. Bu bir devriye görevi. Fakat Kanyon’un diğer tarafında yapılan bir devriye.”

“Diğer taraf mı?” diye sordu O’Connor. Dehşete düşmüş gibiydi.

“Diğer taraf derken ne demek istiyorsun?” diye sordu Thor. Anlamamıştı.

Reece ona şöyle bir baktı. “Daha önce hiç Kanyon’da bulunmuş muydun?”

Thor diğerlerinin bakışlarının hissedebiliyordu. İstem dışı olarak kafasını hayır anlamında salladı.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Elden.

“Ciddi misin?” dedi O’Connor. “Bir kere bile mi?”

Thor tekrar kafasını salladı. Utanmıştı. “Babam bizi asla bir yere götürmezdi. Sadece duydum.”

“Köyünden dışarı hiç çıkmadın değil mi çocuk?” diye sordu Elden.

Thor omuz silkti. Bu kadar çok belli oluyor muydu?

“Çıkmamış.” dedi Elden. “İnanılmaz.”

“Kes sesini” dedi Reece, Elden’a. “Onu rahat bırak. Sen çıktın diye ondan

iyi biri olduğunu mu sanıyorsun?”

Reece’e küçümseyen bir bakış atan Elden elini kılıcının kınına götürdü, ama hemen çekti. Reece’den büyük olsa bile Kral’ın oğlunun üstüne fazla gitmek istemiyordu.

“Kanyon, Halka krallığını güvende tutan tek şeydir.” diye açıklamaya başladı Reece. “Bizimle, dünyanın geri kalanı arasında başka hiçbir engel yok. Eğer vahşiler bir gün onu aşmayı başarırsa, bu hepimizin sonu anlamına gelir. Tüm Halka bize, yani Kral’ın adamlarına muhtaç. Kanyon’un bu tarafını her zaman, diğer tarafını ise kimi zaman devriye gezen askerler var. Geçişi sağlayan sadece tek bir köprü

bulunuyor. Gümüşler'in en deneyimlileri bu köprüyü devamlı olarak koruyorlar.

Thor hayatı boyunca Kanyon ile ilgili hikayeleri dinlemişti. Onun diğer tarafındaki şeytani güçler, vahşilerin imparatorluğu ve krallıkta yaşayan herkesin aslında nasıl bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu anlatan hikayeler. Lejyon'a katılmasının isteme sebeplerinden biri de buydu aslında; ailesini ve krallığını bu vahşilerden koruyabilmek. Krallığın kollarında güven içinde yaşarken, başka adamların onu korumak için kendilerini tehlikeye atıyor olmasını kabul edememişti. Kendi üzerine düşeni yapıp, bu kötü niyetli vahşilerle olan kavgaya yardımcı olmak istiyordu. Bu köprüyü koruyan

adamlardan daha cesurunu ise düşünemiyordu.

"Kanyon yaklaşık bir buçuk kilometre genişliğinde ve tüm Halka'yı çevreliyor." dedi Reece. "Aşması kolay bir şey değil. Tabii bizim adamlarımız vahşileri geride tutan tek şey değil. O yaratıklardan Kanyon'un ötesinde milyonlarcası bulunuyor ve eğer hepsi bir anda saldırıya geçecek olsa, onları durdurmamız imkansız olurdu. Kuvvetlerimizin tek yaptığı Kanyon'u saran enerji kalkanına destek olmak. Vahşileri hizada tutan asıl güç Kılıç'ın ta kendisi."

"Kılıç mı?" diye sordu Thor.

Reece ona baktı. "Hanedan Kılıcı. Efsaneyi duymuş muydun?"

“Bu köylü büyük ihtimalle onu da duymamıştı.” dedi dalga geçen Elden.

“Tabii ki biliyordum.” dedi Thor öfkeyle. Hatta bilmek bir yana, bu efsane üzerine devamlı kafa yorardı. Onu her zaman görmek istemişti. Gücüyle Halka’yı koruyan enerji kalkanını ayakta tutan destansı Hanedan Kılıcı.

“Kılıç Kraliyet Sarayı’nda mı?”

Reece kafasıyla onayladı. “Asırlardır kraliyet ailesinin yanında. O olmaksızın, krallığın ayakta kalmasına imkan olmazdı. Vahşiler, Halka’yı çoktan istila ederdi.”

“Madem korunuyoruz, o zaman Kanyon’da devriye gezmenin manası ne?” diye sordu Thor.

“Kılıç sadece belli başlı tehlikeleri önleyebilir.” dedi Reece. “Küçük ve dikkat çekmeyen bir kötülük rahatça içeriye sızabilir. Bu yüzden bize ihtiyaçları var. Böyle bir yaratık, hatta bir grup yaratık, rahatlıkla Kanyon’un diğer tarafından aşağı inip, bu tarafından yukarı çıkabilir. İşte bizim görevimiz bunları engellemek. Bu yaratıklardan bir tanesi bile çok ciddi zararlara yola açabilir. Yıllar önce bunlardan birisi Kanyon’u aşmayı başarmış, durdurulana kadar ise bir köydeki çocukların neredeyse yarısını öldürmüştü. İşin çoğunu Kılıç üstlense bile, biz olmadan bu savunmanın ayakta durmasına imkan yok.”

Thor bu anlatılanları düşünmeye başladı. Kanyon büyük, görevleri önemliydi. Böylesi yüce bir amacın parçası olduğuna inanamıyordu.

"Yine de her şeyi çok iyi anlatamadım." dedi Reece. "Kanyon'da bundan çok daha fazlası var." dedikten sonra birden sessizleşti.

Ona bakan Thor gözlerinde korku ya da endişeye benzeyen

bir ifade gördü.

"Nasıl açıklayabilirim ki?" dedi Reece. Zorlandığı açıktı. Boğazını temizledi. "Kanyon hepimizden daha önemli. Kanyon..."

"Kanyon cesurların yeridir." dedi bir ses.

Hepsi sese doğru döndü. Karşılarında kocaman bir at, üzerinde baştan aşağı zırhlarını giymiş ve uzun, parlak silahlarıyla donanmış Erec duruyordu. Onlara gülümserken bakışları Thor'un üzerindeydi. Thor şaşkına dönmüştü.

"Burası seni erkek yapacak olan yerdir." diye devam etti Erec. "Tabii halen bir erkek olamamışsan."

Mızrak müsabakasından beri onu görmemişti. Kanyon'a doğru giderlerken yanlarında Erec gibi bir şövalyenin olması Thor'u rahatlatmıştı. Erece onların yanında olduğu sürece hiçbir şeyden zarar göremeyeceklerini düşünüyordu. Yol boyunca onlarla olması için dua etti.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu Thor. “Bize eşlik mi edeceksiniz?”, sesinin fazla hevesli çıkmadığını umdu.

Erec güldü. “Endişelenme, genç.” dedi. “Sizinle geliyorum.”

“Ciddi misiniz?” diye sordu Reece.

“Gümüşler’den birinin ilk kez devriye görevine çıkan Lejyon üyelerine eşlik etmesi adettendir. Ben de gönüllü oldum.” Erec bakışlarını Thor’a çevirdi, “Ne de olsa dün de sen bana yardım ettin.” dedi.

Erec’in varlığı Thor’un içini ısıttı. Ayrıca arkadaşlarının gözünde değerinin arttığını hissediyordu. İşte, büyük şövalye Erec onlara katılmış, beraberce

Kanyon'a gidiyorlardı. Artık hiçbir şeyden korkusu yoktu.

"Tabii, sizinle devriye gezecek değilim." diye ekledi Erec. "Ancak köprüyü geçip, kamp yerinize kadar sizinle geleceğim. O noktadan sonra devriye görevinizde bir başınasınız."

"Bu bizim için bir onurdur, efendim." dedi Reece.

O'Connor ve Elden aynı anda, "Teşekkürler." dedi.

Erec, Thor'a gülümsedi. "Ne de olsa artık ilk silahtarım sensin. Pat diye ölmene izin veremem."

"İlk mi?" diye sordu heyecanlanan Thor.

"Feithgold'un müsabakada bacağı kırıldı. En az sekiz hafta ortalıkta

olmayacak. Artık esas silahtarım sensin. O yüzden eğitimimize bir an önce başlasak iyi olur, değil mi?"

"Tabii ki efendim." diye yanıtladı Thor. Thor'u kafası düşüncelerle dolup taşıyordu. Uzun süreden beri ilk defa şansının yaver gittiğini düşünüyordu. Gelmiş geçmiş en büyük şövalyenin silahtarıydı ve hayatına aniden sıkı dostlar girmişti.

Beşi birlikte batan güneşe doğru batıya yol aldılar. Atının üzerindeki Erec arkalarından yavaşça takip ediyordu.

"Zannediyorum ki siz daha önceden Kanyon'da bulundunuz, efendim?" diye sordu Thor.

“Defalarca.” dedi Erec. “İlk devriyeme çıktığım zaman senin yaşlarındaydım aslında.”

“Nasıl bir deneyim olmuştu?” diye sordu Reece.

Dikkat kesilen dört çocuğun kafası da arkalarına çevrilmişti. Erec bir süre cevap vermeden, sadece ileriye doğru baktı. “Kanyon’a ilk devriyeni asla unutmazsın. Açıklaması zordur. Yabancı, garip ve mistik bir yerdir orası. Güzeldir de ama. Diğer tarafında akla gelmeyecek tehlikeler bekler insanı. Devriye istediği kadar kalabalık olsun, gene de kendini yalnız hissedersin. Bir insanın doğayla en çok içe içe olabileceği yerdir. O kadar büyüktür ki, bunun altında ezilirsin. Adamlarımız

orayı yüzlerce yıldır devriye geziyor. Bu bir çeşit ergenlik ayini gibidir. Eğer oranın karşına çıkardığı tehlikeleri anlayamazsan, asla gerçek bir şövalye olamazsın."

Tekrar suskunluğa büründü. Kafası karışan oğlanlar birbirine baktı.

"Karşı tarafta çatışmaya girme ihtimalimiz var mı?" diye sordu Thor.

"Bir kere o tarafa geçildi mi, her şey mümkündür. Düşük ama olası bir ihtimal." dedi Erec ve ardından Thor'a bakarak, "Harika bir silahtar ve günü geldiğinde de büyük bir şövalye olmak istiyor musun?" diye sordu.

Thor heyecanlandı. "Evet efendim, hem her şeyden daha çok."

“O zaman öğrenmen gereken bazı şeyler var.” dedi Erec. “Güç tek başına yeterli değildir, çeviklikte öyle veya büyük bir savaşçı olmak da. Bunların hepsinden çok daha önemli bir şey var.”

Erec tekrar sessizleşti. Thor meraktan çatlamak üzereydi. “Nedir?” diye sordu. “Önemli olan şey ne?”

“Yüreğin cesur olmalı.” dedi Erec. “Asla korkmamalısın. En karanlık ormana girebilmeli, en tehlikeli savaşları dövüşmeli ve ağırbaşlılığını korumalısın. Gittiğin her yere sükunetini taşımalısın. Asla korkmadan, daima tetikte. Aylaklık yapmadan, hep çalışmalısın. Artık başkalarından seni korumalarını beklemek gibi bir lükse sahip değilsin. Sıradan bir vatandaş

değilsin artık. Kral'ın adamlarındansın. Büyük bir dövüşçünün en önemli nitelikleri cesareti ve ağırbaşlılığıdır. Tehlikeden korkma. Ona hazır ol. Fakat onu arama."

"İçinde yaşadığımız bu Halka, bizim krallığımızdır." dedi Erec, "Sanki onu dışardan gelecek vahşilere karşı koruyormuş gibi görünüyoruz. Ama bu doğru değil. Bizi koruyan tek şu Kanyon ve onun sahip olduğu büyü. Biz büyücünün halkası içinde yaşıyoruz aslında. Bunu sakın unutmayın. Büyüyle yaşıyor, büyüyle ölüyoruz. Güvende olmak diye bir şey yok evlat, ne burada ne de Kanyon'un diğer tarafında. Sihri al, büyüyü kaldır ve o zaman elimizde ne kalıyor gör."

Bir süre sessizlik içinde ilerlediler. Thor, Erec'in sözlerini düşünüyordu. Tekrar ve tekrar. Sanki Erec ona gizli bir mesaj vermek istemişti; Thor'un bu güçleri her neyse, onları nasıl kullanıyorsa kullansın, bunda utanılacak bir şey yoktu. Utanmak bir yana, bundan gurur duymalıydı, çünkü krallığın tümü gücünü buradan alıyordu. Thor kendini biraz daha iyi hissetmeye başladı. Çünkü en başta Kanyon'a yollanma sebebinin, büyüsünü kullandığı için bir çeşit ceza olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi bu güçlerinin, bir gurur kaynağı olabileceğini fark ediyordu.

Diğer çocuklar ilerlemişlerdi. Thor ise Erec ile beraber yürüyordu. Erec ona baktı.

“Saray’da şimdiden çok güçlü düşmanlar kazanmayı başardın.” derken suratında alaycı bir gülümseme vardı. “Fakat bir o kadar da dost kazanmış gibisin.”

Thor utandı. “Nasıl oldu bilmiyorum, efendim. Öyle bir niyetim yoktu.”

“Düşman edinmenin niyetlerle bir alakası yoktur. Onları doğuran kıskançlıklardır. Ve sen çok fazla kıskançlık uyandırdın. Bu illa ki kötü bir şey değildir. Herkesin dedikodularının asıl konusu sensin.”

Kafasını kaşıyan Thor, anlamaya çalışıyordu. “Nedenini gerçekten bilmiyorum.” dedi.

Erec alaycı gülümsemesini düşürmemişti. “Kraliçe’nin kendisi senin bir numaralı düşmanın. Bir şekilde onun sinirlerini bozmayı başarmışın.”

“Annem mi?” diye sordu Reece. “Niçin?”

“Ben de bunun cevabını merak ediyorum.” dedi Erec.

Thor çok kötü hissediyordu. Kraliçe mi? Düşman mı? Ona ne yapmış olabilirdi ki? Anlayamıyordu. Onun öfkesini çekecek kadar dikkat çekici ne yapmıştı ki? Fakat birden dank etti.

“Kanyon’a yollanma sebebim Kraliçe mi?” diye sordu.

Ciddileşen Erec kafasını ileri doğru çevirdi. “Olabilir.” dedi dalgınca. “Belki de.”

Thor edindiği düşmanların ne kadar yüksek konumlardaki kişiler olduğunu anladı. Hakkında hiçbir şey bilmediği saray hayatına birden girivermişti. Onun tek isteği bunun bir parçası olmaktı. O sadece hayallerini takip etmiş ve onları elde etmek için elinden geleni yapmıştı. Bunun için çabalarken başkalarının öfkelerini ve kıskançlığını üzerine çekebileceğini hiç düşünmemişti. Çözemediği bir bulmaca gibi bu durumu uzun uzadıya düşünse de, içinden çıkamıyordu.

Thor'un kafası bunlarla meşgulken küçük bir tepenin üstüne çıktıklarında karşılaştıkları görüntü, kafasındaki her şeyi sildi. Thor'un nefesi kesilmişti.

Karşılarında gözün alabildiğine Kanyon uzanıyordu. Thor'un ilk defa gördüğü bu manzara onu o kadar şoke etti ki, yerinden bile kıpırdayamıyordu. Bu koca uçurumun sanki bir sonu yok gibiydi. Tüm bunların ortasında ise askerlerin koruduğu tek bir köprü yer alıyordu. Köprünün kendisi de sanki sonsuzluğa uzanan bir geçitti.

Batan ikinci güneşin yeşil ve mavi ışıkları Kanyon'u hafifçe aydınlatıyordu. Kendini biraz toparlamayı başaran Thor, diğerleriyle beraber köprüye doğru ilerlerken, bir yandan Kanyon'un yamaçlarını inceliyordu. *Dünyanın midesine uzanıyorlar sanki*, diye düşündü Thor. Thor, Kanyon'un dibini göremiyordu. Acaba dibi olmadığı için

mi, yoksa sisten dolayı mı, bunu bilemiyordu. Yamaçlardaki milyonlarca yıllık kayalara şekillerini rüzgarlar vermişti. Burası Thor'un şimdiye dek bulunduğu en eski yerdi. Yaşadığı gezegenin bu kadar büyük, heyecan verici ve yaşam dolu olduğunu şimdiye dek bilmiyordu. Sanki yaratılışın beşiğini gelmiş gibiydi.

Arkadaşlarının da nefesleri kesilmiş gibiydi. Dördünün burayı devriye gezecek olması gülünecek bir durumdu. Sırf bu görüntü bile başlı başına onları önemsiz kılıyordu. Onlar köprüye yaklaşınca, askerler kendilerine çekidüzen verip, yeni devriyeye yol açtılar. Thor heyecanlanmıştı.

“Dördümüz nasıl olur da bunu devriye gezebiliriz ki?” diye sordu O’Connor.

Kıs kıs gülen Elden, “Bizden başka onlarca devriye daha var. Biz makinada bir dişliyiz sadece.” dedi.

Onlar köprüye ilerlerken duyulan tek ses sertçe esen rüzgarın, botlarının ve Erec’in atının sesiydi. Atın nallarının çıkardığı sesler, bu gerçek üstü yerde Thor’a güven veriyordu. Erec’i görünce kendilerini toparlayan askerlerin hiçbirinden ses çıkmıyordu. Yüzlercesinin yanından geçmişlerdi.

Thor etraftaki kazıkları fark etti. Neredeyse adım başı dikili olan kazıkların tepesinde barbarların kafası geçirilmişti. Kimileri çoktan çürümeye

başlamış, kimisinden ise halen kanlar damlıyordu.

Thor kafasını başka yöne çevirdi. Bu kadar da gerçek fazla gelmişti. Böyle bir şeye hazır olup olmadığından emin değildi. Bu başların kazıklara geçirilmesine neden olan tüm o çatışmaları düşündü ve diğer tarafta onları neyin bekliyor olabileceğine dair bir fikir edindi. İlk defa, diğer taraftan canlı kurtulmayı başarabilecek miyim, diye düşünüyordu. Bu yolculuğun amacı bu muydu yoksa? Onun öldürülmesi?

Uçurumdan aşağı, bitmeyen yamaca baktı ve uzaklardan gelen bir kuş sesi duydu; bu ses daha önce hiç karşılaşmadığı bir kuşa ait olmalıydı.

Kim bilir diğer tarafta onları daha ne tuhaf yaratıklar bekliyordu?

Ancak esas olarak onu rahatsız eden ne bu yaratıklar, ne de kazığa oturtulmuş kellelerdi. Onu rahatsız eden Kanyon'un ta kendisiydi. Bunun sebebi sis mi, uğuldayan rüzgar mı, sonsuz gökyüzü mü yoksa batan güneşi renkleri mi, bilmiyordu. Fakat bu mekanda gerçek üstü bir şeyler vardı ve bu Thor'u sanki başka yerlere alıp götürüyor gibiydi. Bu his o kadar baskındı ki, onu sarmalıyordu. Her şeyin üstüne sanki ağır bir büyüsel enerji çökmüştü. Bu Kılıç mı, yoksa başka bir kadim güç mü, diye merak etti. Sanki köprüyü kullanarak başka bir toprak parçasına

değil de, bambaşka bir boyuta geçeceklerdi.

Hayatında ilk bu geceyi korumasız bir halde, Kanyon'un diğer tarafında geçirecek olduğuna bir türlü inanamıyordu.

16

Gökyüzünden kaybolan güneşin yerini, koyu kızılla karışık mavi bir ton alırken, Thor, Reece, O'Connor ve Elden, tekinsiz ormanların içine doğru inen bir yolda ilerliyorlardı. Thor hayatı boyunca hiç bu kadar diken üstünde olmamıştı. Erec kampta kalmıştı ve artık sadece dördü vardı. Aralarındaki tüm problemlere rağmen artık birbirlerine güvenmekten başka çareleri olmadığını düşünüyordu Thor. Thor, onlara yardım eden Erec olmadan, bir ekip olmayı öğrenmek istiyordu. Onlar ayrılmadan

önce Erec endişelenmemeleri gerektiğini, eğer onların bağırdığını duyarsa hemen yardıma koşacağını söylemişti. Bu Thor'un içine biraz rahatlatıyordu.

Ormana yaklaşırlarken, Thor bu tuhaf yeri inceliyor, yerde uzanan dikenlere ve garip görünümlü meyvelere bakıyordu. Yüzlerce yıllık ağaçların birbirlerine karışmış dalları o kadar yoğundu ki, neredeyse birbirlerine değiyor ve zaman zaman Thor'un kafasını eğmesini gerektiriyordu. Dallarda yapraklar yerine dikenler vardı ve her yere uzanmak istiyor gibiydiler. Sarı renkli sarmaşıklar aşağılara sarkıyordu. Thor suratına inen bir tanesini itmeye kalktığı zaman, son anda

bunun bir yılan olduğunu fark etmişti. Bağırmış ve hızla önünden kaçmıştı.

Diğerlerinin ona gülecek hali yoktu, çünkü onlar da korku içindeydiler. Her taraftan aşina olmadıkları hayvanlara ait sesler yükseliyordu. Bazıları alçak ve mideden geliyor, kimisi ise kulakları sağır edecek feryatlar olarak çıkıyordu. Bazılarının kaynağı çok uzaktan, diğerleri ise endişe verecek kadar yakındandı. Alacakaranlık umduklarından daha çabuk, onlar ormanın derinlerine yeni girmeye başlamışken çöktü. Hava karardıkça Thor arkadaşlarının bile suratını seçmekte zorlanıyordu. Kılıcının sapını o kadar sıkı kavramıştı ki, avuçları bembeyazdı. Diğer eli ise sapanındaydı.

Arkadaşlarının elleri de aynı şekilde kılıçlarındaydı.

Thor iyi bir şövalyenin olması gerektiği gibi cesur, kendinden emin ve güçlü olmaya çabalıyordu. Tıpkı Erec'in ona yapmasını söylediği gibi. *Ölümle şu an yüzleşmek*, diye düşündü, ondan korkarak yaşamaktan bin kez daha iyidir. Başını dik tutarak, cesurca ilerlemeye çalışıyor ve hatta diğerlerini birkaç metre geride bile bırakıyordu. Kalbi çok hızlı atıyor, en büyük korkularıyla yüz yüze olduğunu hissediyordu.

"Tam olarak ne için devriye geziyoruz?" diye sordu. Soru ağzından çıkar çıkmaz, kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti ve Elden'ın onunla dalga geçeceğini düşündü. Fakat cevap

olarak aldığı sessizlik, onu şaşırttı. Dönüp baktığı zaman, Elden'ın ondan bile daha çok korkuyor olduğunu fark etti. Bu Thor'a biraz da olsa güven verdi. Ondan yaşça daha küçük ve ufak tefek olmasına rağmen, korkunun kendisini ele geçirmesine izin vermemişti.

"Düşman için herhalde." dedi Reece.

"Ve düşman kim?" diye sordu Thor. "Neye benziyor?"

"Burada her çeşit düşman vardır." dedi Reece. "Artık Vahşi Topraklar'dayız. Burada barbar uluslar ve her türden kötülük ve yaratık bulunabilir."

“Fakat devriye gezmemizin anlamı ne?” diye sordu O’Connor. “Bunu yaparak neyi değiştirebiliriz ki? Bir veya iki tanesini öldürsen bile, geriye milyonlarcası kalacak. Öyle değil mi?”

“Buraya bir farklılık yaratmak için gelmedik.” dedi Reece. “Buraya Kralımız adına, onları varlığımızdan haberdar etmek için geldik. Amacımız, onları, Kanyon’un yanına bile yaklaşmamaları için uyarmak.”

“Önce onların köprüyü geçmesini bekleyip, sonra da öldürmek kulağa sanki daha mantıklı geliyor.” dedi O’Connor.

“Hayır.” dedi Reece. “Onlar bunu denemeye bile kalkmadan kışkırtmak daha iyi bir fikir. Bu devriyelerin amacı

da bu zaten. En azından Kendrick'e göre durum bu."

Ormanın derinliklerine indikçe, Thor'un heyecanı da iyice artıyordu.

"Daha ne kadar gitmemiz gerekiyor?" diye sordu titreyen sesiyle Elden. Bu ağzını ilk açışıydı.

"Kolk'un ne dediğini hatırlamıyor musun? Kırmızı sancağı almadan geri dönmek yok." dedi Reece. "Yeteri kadar ilerlediğimizi kanıtlamanın tek yolu bu."

"Benim sancak falan gördüğüm yok." dedi O'Connor. "Hatta neredeyse hiçbir şey göremiyorum. Nasıl geri döneceğiz?"

Hiçbirinin buna verebileceği bir cevap yoktu. Thor da aynı şeyi düşünüyordu. Gecenin karanlığında şu

kırmızı sancağı bulmanın imkanı yoktu. *Acaba bu Lejyon'un yeni seçilenler üzerinde oynadığı şu akıl oyunlarından biri mi*, diye düşündü Thor. Tekrar Erec'in söylediklerini, saraydaki düşmanlarını aklına getirdi. Bu devriye ile ilgili kötü hisleri vardı. Birileri onlar için bir tuzak hazırlamış olabilir miydi?

Birden hepsini dehşete düşüren bir çığlık sesi duyuldu ve hemen ardından çalıların arasında büyük bir şeyin çıkardığı hışırtılar duyuldu. Kınlarından çıkan kılıçların metal sürtünmeleri havayı doldurdu ve oğlanların hepsi kılıçları çekilmiş ve tedirgin bir halde her yöne bakmaya başladılar.

"Bu da neydi?" diye bağırdı Elden dehşetle. Sesi çatlak çıkmıştı.

Dev yaratık bir kez daha önlerinden geçti. Bu sefer neye benzediğini görmeyi başarmışlardı.

Thor rahat bir nefes aldı, çünkü hayvanı tanımıştı.

"Sadece bir geyik." dedi rahatlamış sesiyle. "Gerçi gördüğüm en garip geyikti ya, neyse."

Reece insana güven veren, yaşına göre epey olgun bir sesle güldü. *Bu geleceğin kralına ait bir ses*, diye düşündü Thor. Yanında Reece gibi bir arkadaşı olduğu için şanslıydı. O da güldü. Bir hiç için korkmuşlardı.

Elden'la dalga geçen Reece, "Korktuğun zaman sesinin böyle çatladığını hiç bilmiyordum." dedi ve tekrar güldü.

“Eğer seni görüyor olsaydım, gebertirdim.” dedi Elden.

“Ben seni gayet iyi görebiliyorum.” dedi Reece. “Hadi, gel ve dene.”

Elden öfkeyle ona baktı bir şey yapmaya cesaret edemedi. Bunun yerine o da diğerleri gibi kılıcını kınına soktu. Thor, Reece’in Elden’ın üstüne gitmesinden hoşlanıyordu. Çünkü her eline geçirdiği fırsatta başkalarıyla dalga geçen Elden, bu muameleyi hak ediyordu. Reece’in Elden’dan korkmamasını da takdir ediyordu; ne de olsa Elden onun iki katı sayılırdı.

Thor en sonunda üstündeki gerginliğin biraz kaybolduğunu hissetti. İlk karşılaşmalarını yaşamışlardı ve işte halen hayattaydılar. Korkacak bir şey

yoktu. Gülerek, halen hayatta olduğu için mutlu oldu.

"Gülmeye devam et, yabancı çocuk." dedi Elden. "En son gülenin kim olduğunu göreceğiz."

Reece gibi sana gülmüyorum, diye düşündü Thor. *Sadece hayatta olduğum için mutluyum.*

Fakat bunu Elden'a söylemekle uğraşmadı; biliyordu ki ne söylerse söylesin Elden'ın ona olan nefretini değiştiremeyecekti.

"Bakın!" diye bağırdı O'Connor. "Orada!"

Gözlerini kısan Thor bu karanlık gecede O'Connor'ın gösterdiği şeyi görmekte zorlanıyordu. Fakat en sonunda

başardı; Lejyon sancağı. Bir dala asılmıştı.

Hepsi birden ona koşmaya başladı. Elden ite kaka hepsini geçti. “Sancak benimdir.” dedi.

“Fakat ilk ben gördüm!” dedi O’Connor.

“Ama ilk alan ben olacağım. Ve tabii geri götüren de.” diye bağırdı Elden.

Thor öfkeden kabardı; Elden’ın hareketlerine inanamıyordu. Kolk onlara bayrağı getirenin ödüllendirileceğini söylemişti. Ancak bu Elden’ın hareketleri mazur göstermiyordu; çünkü bir takım gibi hareket etmeleri gerekiyordu. Elden’ın nasıl biri olduğu iyice ortaya çıkmaya başlamıştı. Sancağı hepsi görmüş, fakat hiçbiri, bir diğerini

egale etmeye çalışmamıştı. Elden hariç. Thor ondan daha çok nefret etmeye başladı.

O'Connor'a dirseğiyle vuran Elden, diğerleri bir şey yapamadan ilerlemiş ve sancağı kapmıştı. Fakat onun sancağı kapmasıyla beraber birden yerden yükselen bir ağ Elden'ı yukarı çekip, etrafını sardı. Elden kurtulmaya çalıştıkça ağ, bir sağa bir sola doğru sallanıyordu. Kapana kısılmış bir hayvan gibiydi.

"Yardım edin! Yardım edin!" diye bağırıyordu dehşetle.

Yavaşça ona yaklaşmaya başladılar; Reece kahkahayı patlattı.

"Korkak olan kimmiş?" diye bağırdı Reece dalga geçercesine.

“Seni pislik!” diye bağırdı Elden. “Buradan inince seni öldüreceğim!”

“Hadi canım, ciddi misin?” diye alay etti Reece. “Ne zaman inersin peki?”

“Beni indirin!” diye bağırıyordu Elden. Bir yandan da ağın içinde debelenmekteydi. “Size emrediyorum!”

“Demek bir de emrediyorsun, ha?” dedi Reece. Kahkahalar içinde kalmıştı. Dönüp Thor’a baktı. “Sen ne dersin?”

“Bence hepimize bir özür borçlu.” dedi O’Connor. “Özellikle Thor’a.”

“Haklısın.” dedi Reece. “Bak ne diyeceğim.” dedi Elden’a. “İçten bir şekilde özür dile. Belki o zaman seni aşağı indirmeyi düşünürüz.”

“Özür mü?” dedi Elden. Korkmuş gibiydi. “Güneşler milyon kere batsa bile olmaz.”

Reece, Thor’a döndü. “Belki bu şişkoyu gece burada bırakmalıyız. Hayvanlar için iyi bir ziyafet olacağından şüphem yok. Siz ne diyorsunuz beyler?”

Thor kocaman sırıttı.

“Bence bu harika bir fikir.” dedi O’Connor.

“Bekleyin!” diye bağırdı Elden.

O’Connor uzanarak Elden’ın parmakları arasından sancağı çekti. “Öyle görünüyor ki sancağı kapma yarışışında sonuncu oldun.”

Üçü de ona sırtlarını dönüp, yürümeye başladılar.

“Hayır, durun!” diye haykırdı Elden. “Beni burada bırakamazsınız. Bunu yapmazsınız!”

Yürümeye devam ettiler.

“Özür dilerim” dedi ağlamaya başlayan Elden. “Yalvarıyorum! Özür dilerim!”

Thor dursa da Reece ve O’Connor ilerlemeye devam ettiler. Fakat Reece de en sonunda durdu ve Thor’a, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Onu böyle bırakamayız.” dedi Thor. Elden’ı sevmese bile bunu yapmak adice olurdu.

“Niyeymiş ki?” diye sordu Reece. “Kendisi kaşındı.”

“Eğer ağdaki sen olsan,” dedi O’Connor, “seni seve seve orada

bırakırdı. Niye onu umursuyorsun ki?"

"Anlıyorum, fakat bu onun gibi davranmamız gerektiğini manasına gelmez." dedi Thor.

Ellerini beline koyan Reece derin bir iç çekişten sonra Thor'un kulağına doğru eğildi ve "Onu burada bırakmak gibi bir niyetim yoktu. En azından tüm gece boyunca. Fakat bir bakıma haklısın. Onun bunu kaldırabileceğini sanmıyorum. Büyük ihtimalle altına işer ve kalp krizi geçirirdi. Fazla naziksin. Bu ilerde sorun çıkarabilir." diye fısıldadı. Thor'un omzuna elini koydu, "Fakat seninle arkadaş olma sebeplerimden biri bu." dedi.

"Ve benim de." dedi O'Connor. O da elini Thor'un diğer omzuna koydu.

Thor ağın yanına geldi ve onu kesti. Elden düşerek, yere sertçe çarptı. Zar zor ayakları üzerine doğruldu ve delirmişçesine ağı üzerinden atmaya çalıştı.

"Kılıcım!" diyordu çılgıncasına, "Nerede o?"

Thor yere baktı ama etraf göremeyeceği kadar karanlıktı. "Yukarı çekildiğin zaman elinden fırlayıp dalların arasına gitmiş olmalı." dedi.

"Neredeyse nerede. Artık bir kılıcın yok." dedi Reece. "Onu bulamazsın."

"Anlamıyorsunuz." dedi Elden yakaran bir sesle. "Lejyon'un tek bir kuralı vardır; asla silahını geride bırakma. Onsuz dönemem. Yoksa atılırım!"

Thor tekrar etrafı araştırmaya başladı. Ağaçların yanına, her yere baktı. Ancak kılıçtan hiçbir iz yoktu. Reece ve O'Connor ise bakmaya bile tenezzül etmiyorlardı.

"Üzgünüm." dedi Thor. "Onu göremiyorum."

Elden da pes etti. "Bu *senin* suçun." dedi Thor'a. "Bizi bu pisliğin içine sen soktun!"

"Hayır ben sokmadım." dedi Thor. "Bunu sen yaptın. Sancak için koşan sensin. Hepimizi bir kenara attın. Kendinden başka bir suçlu arama!"

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Elden.

Thor'a saldırarak onu yakasından tuttu ve yere fırlattı. Elden'ın ağırlığı

Thor'u hazırlıksız yakalamıştı. Thor yerde döndü ama Elden onu tekrar yakaladı. Elden o kadar iri ve güçlüydü ki, Thor'un ona dayanması imkansızdı.

Ancak birden Thor'u bıraktı. Thor kınından çekilen bir kılıcın sesini duymuş ve kafasını o yöne çevirdiği zaman Reece'in kılıcını Elden'ın boğazına dayadığını gördü.

O'Connor eğilerek Thor'a elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Ayağa kalkan Thor iki arkadaşıyla beraber yerde yatan Elden'a bakıyordu. Reece'in kılıcının korkusundan, yerinden kıpırdayamaz haldeydi.

"Eğer arkadaşıma bir daha dokunursan," dedi Reece olanca

ciddiyetiyle, “bundan şüphen olmasın ki, seni öldürürüm.”

17

Thor, Reece, O'Connor, Elden ve Erec hep beraber kamp ateşinde etrafında oturuyorlardı. Thor havanın bir yaz gecesi bu kadar soğuk olabileceğine ilk kez tanıklık ediyordu. Bu kanyonda garip bir şeyler vardı. Soğuk ve mistik rüzgarlar bir an dahi kesilmeden esiyor, hiç bitmeyen sis ile birleşerek, her yeri nem içinde bırakıyordu. Thor ateşin üzerinde eğilip, ateşin üzerinde ellerini

ovuşturdu ama bunun hiçbir faydası yoktu.

Diğerlerinin istemediği bir parça kurutulmuş eti çiğnemeye başladı; sert ve tuzlu et yine de Thor'un hoşuna gitti. Erec, Thor'a doğru şarap tulumunu uzattı. Büyük bir yudum alan Thor, uzun sürenin ardından ilk defa içinin biraz ısındığını hissetti.

Herkes sesine çıkarmadan ateşi izliyordu. Thor halen gergindi. Kanyon'un halen diğer tarafında olduğu için sanki tedbiri elden bırakmaması gerektiğini düşünüyordu. Sanki evinin arka bahçesinde oturuyormuş gibi görünen Erec'e şaşıyordu. Tabii Thor gene de birazcık rahatlamıştı. Ne de olsa ormanın içinden çıkmışlar ve burada,

ateşin başında Erec ile oturuyordu. Ormandan yükselen en küçük çıtırtıya bile dikkat kesilen Erec, buna rağmen gayet rahat ve kendinden emine görünüyordu. Thor, eğer kötü bir şey olursa Erec'in onları koruyacağını biliyordu.

Diğerlerine de şöyle bir bakan Thor, suratsız Elden hariç hepsinin keyfinin yerinde olduğunu gördü. Sabahki tavırlarından eser kalmamıştı ve şimdi kılıcı bile olmadan öylece oturuyordu. Thor komutanların böyle bir hatayı asla affetmeyeceğini biliyor ve Elden'ın Lejyon'dan atılacağını düşünüyordu. Böyle bir durumda Elden'ın tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini, muhakkak bir

numaralar çevireceği kanaatindeydi. *Bu her neyse, kesin kötü bir şeydir*, diye düşündü Thor.

Thor, Erec'in güney ufkuna doğru bakan gözlerini takip etti. Uzaktaki silik bir parlaklık tüm ufuk boyunca yayılmış, geceyi aydınlatıyordu. Thor meraklandı. En sonunda dayanamayıp Erec'e sordu, "Devamlı baktığınız o parlaklık nedir?"

Erec bir süre cevap vermedi. En sonunda kafasını Thor'a çevirmeden, "Dağ İnsanları." dedi.

Thor ve diğerleri arasında korku dolu bakışmalar yaşandı. Thor ürperdiğini hissetti. Dağ İnsanları. Hem de bu kadar yakınlarında. Bir orman ve ardından gelen bir açıklık haricinde bu insanlarla arasında hiçbir engel yoktu.

Onları güvende tutan devasa Kanyon'da arkalarında kalmıştı. Vahşi Topraklar'da yaşayan bu cani barbarlarla ilgili hikayeleri tüm hayatı boyunca dinlemişti. Bunlara göre Dağ İnsanları'nın tek amacı bir gün Halka'ya saldırabilmekti. Bu kadar fazla olmalarına inanamıyordu. Devasa ve her an saldırıya hazır bir ordu.

"Korkmuyor musunuz?" diye sordu Erec'e. "Aramızda hiçbir engel yok."

Erec kafasını salladı. "Dağ İnsanları hep beraber hareket ederler. Orduları her gece o noktada kamp yapar. Eğer saldıracak olsalar, tüm bir ordu halinde yaparlar bunu. Fakat bunu deneyecek cesarete sahip değiller. Kılıç'ın

sağladığı kalkan etkisini aşamayacaklarını çok iyi biliyorlar.”

“O zaman niçin kamp kuruyorlar?” dedi Thor.

“Bize göz dağı vermek için. Ve tabii hazırlık da yapıyorlar. Tarih boyunca saldırdıkları çok olmuştur. Ama her zaman başarısızlığa uğradılar. Fakat son saldırıları üzerinden epey bir vakit geçti.”

Thor, sarı, mavi ve turuncu yıldızların asıl olduğu gökyüzüne baktı. Kanyon’un bu tarafında olduğuna halen inanamıyordu. Burası, o doğduğundan beri kabuslarının kaynağıydı. Kafasına gelen korkunç düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ne de olsa

artık Lejyon'un bir üyesiydi ve buna uygun davranması gerekiyordu.

"Endişelenme." dedi Erec. Sanki Thor'un düşüncelerini okumuş gibiydi. "Hanedan Kılıcı bizde olduğu sürece saldıramazlar."

"Onu hiç tuttunuz mu?" diye sordu merakla. "Kılıcı?"

"Tabii ki hayır." diye cevapladı Erec kesin bir şekilde. "Kral'ın soyundan gelenler haricinde kimsenin ona el sürmesine izin verilmez."

Kafası karışan Thor adama baktı. "Niçin?"

Boğazını temizleyen Reece, "İzninizle ben cevaplayabilir miyim?"

Erec başıyla onayladı.

“Kılıç’la ilgili bir efsane vardır. Şimdiye kadar kimse onu kaldıramadı. Ancak efsaneye göre seçilmiş kişi bir gün gelecek ve onu yerinden kaldıracak. Sadece Kral veya onun soyundan gelerek Kral seçilen birinin denemeye izni vardır. Bu şekilde yüzlerce yıldır, kimse tarafından yerinden kaldırılamadan duruyor.

“Peki ya şu anki Kral? Yani baban?” diye sordu Thor. “Onu kaldırmayı deneyemez mi?”

“Bunu bir kere denemiş. Tacı ilk taktığı zamanlar. Dediğine göre kılıç yerinden bile oynamamış. Kılıç’ın sanki onunla alay ettiğini düşünür. Bu yüzden de ondan nefret eder. Seçilmiş olan geldiği zaman Halka’yı tüm

düşmanlarından arındıracak ve hepimizi çok daha büyük bir yazgının parçası haline getirecek. Böylece tüm savaşlar sona ermiş olacak."

"Peri masalları ve saçmalıklar." diye söze karıştı Elden. "O kılıcı kimse kaldıramayacak. Bunun için fazla ağır. Kıpırdatmanın imkanı yok. Hem ayrıca 'seçilmiş olan' diye biri de yok. Boş inanışlar. Halkı hizada tutmak, hepimizin bu 'seçilmiş olan' kişiyi beklememizi sağlamak için uydurulmuş efsaneler. MacGil sülalesine olan bağlılığımızı sağlamak için uydurulmuşlar. Onların epey işine yarayan bir efsane aslına bakarsan."

Öfkelenen Erec, "Kes sesini evlat." diye bağırdı. "Kral'dan bahsederken

asla saygısızlık yapmayacaksın.”

Elden başını öne eğdi.

Thor söylenenleri düşünmeye başladı. Tüm hayatı boyunca Hanedan Kılıcı’nı görmek istemişti. Onun kusursuz şekliyle ilgili anlatılan hikayeleri dinlemişti. Kimsenin bilmediği bir maddeden yapıldığına ve büyülü olduğuna inanılırdı. Bu devasa Kanyon’u tek başına koruyor olduğuna inanamıyordu. Thor, acaba ona sahip olmasaydık ne yapardık, diye içinden geçirdi. Barbar imparatorluğu Kral’ın ordularını ezer geçer miydi? Thor tekrar ufka, upuzun yayılmış parlaklığa baktı.

Thor, Erec’e, “Hiç oralarda bulundunuz mu?” diye sordu. “O kadar

uzaklarda. Ormanın ötesinde, Vahşi Topraklar'da?"

Diğerleri de bakışlarını Erec'e çevirdi. Thor cevabı sabırsızlıkla bekliyordu. Fakat Erec hiçbir şey yapmadan önündeki ateşe o kadar uzun süre baktı ki, Thor onun bir cevap vermeyeceğini düşünmeye başladı. Thor, acaba fazla mı şey sordum, diye endişelendi. Erec'e karşı o kadar minnettar ve kendini borçlu hissediyordu ki, şövalyeyi sinirlendirecek bir şey yapmaktan çekiniyordu. Hem zaten Thor da cevabı gerçekten öğrenmek istediğinden emin değildi. Thor tam soruyu sorduğundan pişman olmak üzereydi ki Erec cevapladı:

"Evet." dedi sakince.

Ağzından çıkan bu tek kelime havada uzun süre asılı kaldı ve ondaki ağırlığı gören Thor, duymak istediği her şeyi öğrendi.

"Nasıldı peki?" diye sordu O'Connor.

Tek soru soranın kendisi olmadığını gören Thor rahatladı.

"Oralar acımasız bir imparatorluğun boyunduruğu altında." dedi Erec. "Fakat toprakları çok geniş ve içinde yaşayanlar da bir o kadar çeşitli. Vahşilerin ülkesi, kölelerin ülkesi ve canavarların ülkesi var. Akla hayale gelmeyecek canavarlar ve gözün alabildiğine uzanan çöller ile dağlar var. Bataklıkları ve büyük bir okyanusu var.

Druidler'in de kendilerine ait toprakları var. Ve tabii bir de Ejderhaların."

Bunu duyan Thor'un gözleri kocaman açıldı. "Ejderhalar mı?" dedi şaşkınlıkla. "Onların var olmadığı sanırdım."

Erec ona ciddi bir bakış attı. "Şüphen olmasın ki varlar. Orası asla gitmek istemeyeceğin bir yer. Dağ İnsanları bile oradan korkar."

Thor yutkundu. İmparatorluğun o kadar derinlerine inmenin nasıl olacağını merak ediyordu. Erec'in nasıl canlı dönmeyi başardığını öğrenmek isterdi. Bunu ona başka bir zaman sormak için kafasının bir köşesine not etti.

Bu kötü imparatorluğun neye benzediği hakkında sormak istediği o kadar çok soru vardı ki; mesela imparatorun kim olduğunu, neden saldırmak istediklerini, Erec'in ne zaman gittiğini ve nasıl döndüğünü öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Ancak kamp ateşi gittikçe sönüyor ve soğuyordu. Kafasında tüm bu sorular gezinirken göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Bu soruları başka bir zaman saklaması gerekecekti.

Kendini uykuya bıraktı. Gözlerini kapatmadan önce son düşündüğü şey, bu yabancı topraklardan evine ne zaman dönebileceğiydi.

*

Thor kafası karışık bir halde uyandı ve bir süre nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Etrafa kalın bir sis tabakası çökmüştü. Ayaklarını görmekte bile zorlanıyordu. Kanyon'un ilerisinde, evinin olduğu yerlerde şafak söküyordu. *Ben ise halen olmamam gereken taraftayım*, diye düşündü.

Köprüye bakan Thor etrafında askerler göremeyince şaşırdı. Her yer boşalmış gibiydi. Neler olduğunu anlamadı. Köprünün tahtaları birden domino taşları gibi düşmeye başladı ve ardından da köprü çökmeye başlayarak, uçurumun içinde kayboldu. Uçurum o kadar derindi ki köprünün yere çarpan parçalarının sesini duymadı bile.

Yutkunan Thor diğerlerini aramaya başladı ama kimseyi göremiyordu. Ne yapacağına dair en ufak fikri bile yoktu. Kanyon'un bu tarafında, karşı tarafa geçmek için hiçbir şansı olmadan kalakalmıştı. Herkesin nereye kaybolmuş olabileceğini anlamıyordu.

Ormandan yükselen bir sese doğru döndü. Bir şeyler hareket ediyordu. Ayağa kalkıp ona doğru ilerlemeye başladı. Biraz yaklaştığı zaman bir ağın içine hapsolmuş haldeki Elden'ı gördü. Elden'u tutan ağ sallanıyor, o sallandıkça dallar çatırdıyordu.

Elden'ın kafasına gümüşi renkle parlayan bir şahin tünedi. Alnından aşağı inen bir çizgi gözlerinin arasında

sonlanıyordu. Kafası ileri eğip, Elden'ın bir gözünü çıkardı ve Thor'a döndü.

Thor kafasını çevirmek istiyor, ama yapamıyordu. Tam Elden'ın çoktan ölmüş olduğunu fark etmişti ki, birden ormanın her yerinden Dağ İnsanları'ndan oluşan ordu akın etmeye başladı. Kaslı göğüslere sahip bu iri insanların üzerinde sadece kürkleri vardı. Üçgen suratlarında üç tane burunları ve sivrilmişti iki tane uzun dişleri vardı. İnsanın tüylerini ürperten sesler çıkararak Thor'a doğru geliyorlardı. Kılıcını almak için uzanan Thor, silahın orada olmadığını fark etti.

Thor haykırışlar içinde uyandı. Soluğu kesilmişti. Çılgınca etrafına baktı. Her yer sessizlik içindeydi. Ancak

bu sessizlik, rüyasındakinden daha inandırıcı ve gerçekti. Her şeyin bir rüya olduğuna şükretti.

Reece, O'Connor ve Erec sabahın ilk ışıkları altında yere kıvrılmış uyuyorlardı. Ateşten geriye sadece közler kalmıştı. Hemen onun yanında ise bir şahin duruyordu. Kafasını Thor'a doğru çevirdi. Büyük ve gümüş renkli hayvanın kendinden emin bir duruşu vardı. Alnından aşağı inen siyah çizginin yanlarındaki gözler doğrudan Thor'unkilerin içine bakıyordu. Birden tiz bir ses çıkaran hayvan Thor'u ürküttü. Thor buna inanamıyordu; rüyasında gördüğü şahinin ta kendisiydi.

Thor bunun kendisine yollanan bir mesaj olduğunu anladı. Ters giden bir

şeyler olmalıydı. Sırtından kollarına ufak bir titreme yayıldı. Yanlış giden şeyin ne olduğunu görebilmek umuduyla hızla ayağa kalktı ve etrafına bakmaya başladı. Köprü ve onu koruyan askerler halen oradaydı. *Ters giden şey ne olabilir,* diye düşündü.

Ve birden anladı; içlerinden biri kayıptı. Elden.

En başta belki onları özellikle terk ettiğini düşündü. Köprüyü geçmiş ve gitmiş olabilirdi. Belki de kılıcını kaybettiği için o kadar utanmıştı ki Kanyon'u hepten terk etmişti.

Thor kafasını ormana çevirdiği zaman ise sabah çiyinde yosunların arasında az önce oluşmuş ayak izlerini gördü. Bunların Elden'a ait olduğuna

şüphe yoktu. Elden onları terk etmemiş, ormana geri dönmüştü. Hem de tek başına. Belki biraz rahatlamak istemişti. Ya da, dedi Thor dehşete düşerek, kılıcını almak için geri döndü.

Böyle gitmesi çok salakça bir hareketti ve ne kadar çaresiz durumda olduğunu gösteriyordu. Thor, Elden'ın başının belada olabileceğini hissetti. Elden'ın hayatı tehlikedeydi, Thor bunu bir şekilde biliyordu.

Şahin, Thor'un endişelerini onaylarmış gibi tiz bir çığlık attı. Ardından havalanan kuş, hızla Thor'un suratına doğru dalışa geçti. Hayvanın pençelerinden son anda kurtulan Thor, uzaklaşan kuşun ardından bakakaldı.

Thor derhal harekete geçti. Ne yaptığını bile düşünmeden doğrudan ormanın içine doğru uzanan ayak izlerini takip etmeye başladı. Vahşi Topraklar'ın derinlerine inerken bir an bile korku hissetmiyordu. Eğer bir an durup yaptığı işi düşünecek olsa, büyük ihtimalle her yanını panik sarar ve donup kalırdı. Ancak o bunu düşünmemeye çalışıyordu. Bir an önce Elden'a yardım etmesi gerektiğinin farkındaydı ve o yüzden hızla ormanın derinliklerine doğru koşmaya devam etti.

"Elden!" diye haykırdı.

Nasıl olacağını açıklayamasa da Elden'ın ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Elden'ın ona yaptıkları düşünülürse belki onun başına

gelecekleri umursamaması gerekirdi, ancak buna izin veremezdi. Kendisi aynı durumda olsa, Elden ona yardım etmek için kesinlikle gelmezdi. Kendisinin ölümünden zevk alacak birisi için hayatını bu şekilde tehlikeye atmak çılgınca olabilirdi; ancak içindeki bir his, ona daha önce hiç olmadığı kadar kuvvetli bir şekilde sesleniyor ve Elden'a yardım etmesi gerektiğini söylüyordu. Thor sanki vücudu başka birisinin kontrolündeymiş gibi hissediyordu. Sanki bir çeşit mistik güçtü onu yönlendiren. Bu durum onu huzursuz ediyordu. Acaba aklını mı yitiriyordu? Yoksa abartıyor muydu? Hala rüyada mıydı? Geri dönmeli miydi?

Ancak dönmedi. Korkulara veya şüphelere taviz vermeden, bacaklarının onu gideceği yere götürmesine izin verdi. Soluğu kesilene kadar koştu.

Bir dönemeci döndüğü zaman karşılaştığı görüntü Thor'u durdurdu. Soluklanıp, karşısındaki görüntüye anlam vermeye çalıştı. Ancak bu şey en deneyimli savaşçının bile içine dehşet salacak kadar korkunçtu.

Kısa kılıcıyla karşısında duran Elden'ın önünde Thor'un daha önce hiç görmediği cinsten bir yaratık duruyordu. Bu dehşet verici şey ikisine de tepeden bakacak kadar uzundu. Boyu en az üç metre, genişliği ise aşağı yukarı dört insan kadardı. Tırnağa benzeyen üç parmaklı kırmızı kolları vardı. Bir iblise

benzeyen kafasının üstünde dört tane boynuza, uzun bir çeneye ve geniş de bir alına sahipti. Kocaman iki sarı göz ve boynuzdan farkı olmayan iki tane uzun sivri dişi ile dehşet salıyordu. Bir haykırış kopardı.

Hemen yanındaki yüzlerce yıllık kalın bir ağaç sesin kuvvetiyle ortadan ikiye yarıldı.

Korkudan hareket edemeyen Elden elinden kılıcını düşürdü ve ayaklarının altında bir ıslaklık oluşmaya başladı; Thor, *altına işiyor olmalı*, diye düşündü.

Ağzından salyalar akan yaratık Elden'a doğru bir adım attı.

Thor da Elden gibi korku içindeydi, fakat ona teslim olmamıştı. Bir şekilde

korku onu bir şeyler yapması için teşvik ediyordu. Thor'un algıları açılmıştı. Thor doğrudan yaratığa odaklanmış, onun hareketlerini ve kuvvetini tartıyordu. Ayrıca yapacağı hamleyi ve kılıcını nasıl kullanmasını gerektiğini de çok net bir şekilde hesaplayabiliyordu.

Thor korkusuzca harekete geçti. Hızla Elden'ın yanından geçerek, oğlanla yaratığın arasına girdi. Yaratık kükredi ve sıcak nefesi Thor'un üzerine vurdu. Çıkan ses Thor'un vücudundaki tüm tüyleri diken diken etmiş ve bir anlık da olsa oradan kaçması gerektiğini düşündürtmüştü. Ancak kafasında Erec'in sözleri yankılanmaya başladı. Ona cesur ve korkusuz olmasını, soğukkanlılığını koruması gerektiğini

söylüyordu. Bunları düşünen Thor yerinden kıpırdamadı.

Kılıcını kaldırıp yaratığa doğru saldırıya geçti ve silahın sivri ucunu yaratığın kaburgalarından içeri sokarak, kalbine saplamaya çalıştı. Yaratık acı içinde bir çığlık attı ve yaradan akan kan Thor'un kolunu baştan aşağı kapladı. Fakat yaratığın ölmemesi Thor'u şaşırttı. Bu şey sanki ölümsüz gibiydi.

Thor'a öyle bir sert darbe indirdi ki, ayakları yerden kesilen oğlan, kaburgalarının kırılma sesini duyabiliyordu. Bir ağaca çarparak anca durabildi. Başına şiddetli bir ağrı saplandı.

Thor'un kafası allak bullak olmuştu. Yaratık Thor'un kılıcına uzanarak, onu

kaburgalarının arasından çekti. Onun avucunun içindeyken kılıcın bir kürdandan farkı yokmuş gibi gözüküyordu. Yaratık ağaçların içine doğru onu fırlattı. Ardından tüm dikkatini Thor'a yoğunlaştırıp, üzerine doğru ilerlemeye başladı.

Halen kıpırdamadan yerinde duran Elden, yaratığın Thor'a saldırdığını görünce birden harekete geçti. Koşarak canavarın sırtına atladı. Bu, Thor'a ayağa kalkacak kadar zaman tanıdı. Öfkelenen yaratık kollarını geriye savurarak Elden'ı üstünden fırlattı. Elden bir ağaca çarptıktan sonra yere çakıldı.

Derin nefesler alan canavarın yarasından halen kanlar akıyordu.

Thor'a dönüp öfkeli bir bakış attı ve dişlerini iyice dışarı doğru çıkardı.

Thor'un yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Kılıcı gitmişti ve yaratıkla aralarında hiçbir engel yoktu. Yaratık ona doğru atıldı ise de Thor son anda yuvarlanarak kurtulmayı başardı. Demin Thor'un sırtını verdiği ağaca o kadar büyük bir güçle çarptı ki, ağaç köklerinden söküldü.

Yaratık Thor'un üzerine doğru ayağını indirdi. Ucu ucuna kaçan Thor'un bulunduğu yerde şimdi koca bir ayak izi vardı. Thor hızla sapanına bir taş yerleştirip fırlattı. Şimdiye kadar yapmadığı güçte olan bu atış yaratığın tam alnının ortasına çarparak, onun sendelemesine yol açtı.

Thor güçlerini kullanabilmek için elinden geleni yapıyordu. Yaratığa doğru hızla koşarak, insan üstü güçlerini kullanarak onu sırtının üstüne devirebileceğini düşünüyordu. Fakat güçleri hiç oralı olmadı. O bu yaratığın karşısında kırılgan, güçsüz bir çocuktu.

Yaratık ileri doğru eğilerek Thor'u tuttuğu gibi yukarı kafasının üzerine kaldırdı. Havada çaresizce sallanan Thor'u yaratık hızla fırlattı. Ok gibi fırlayan çocuk bir ağacın gövdesine yapıştı.

Kafası ortadan ikiye yarılıyormuş gibi hisseden Thor'un sanki tüm kaburgaları kırılmış gibiydi. Yaratığın gene saldırıya geçtiğini görünce, *bu*

sefer her şey bitti, diye düşündü. Kızıl renkli, adaleli ayağını kaldıran yaratık, onu Thor'un kafasına indirmeye başladı. Thor kendini mutlak son için hazırlıyordu.

Fakat sonra birden yaratık o şekilde dondu kaldı. İnanamayan Thor gözlerini kırpıştırarak, sebebini görmeye çalışıyordu. Yaratık elini boğazına doğru götürdüğünde, Thor orada bir okun ucunu fark etti. Dizlerinin üzerine düşen yaratık, yana devrildi.

Erec, yanında Reece ve O'Connor ile beraber ağaçların arasından çıktı. Thor'un gözlerinin içine bakan Erec, ondan iyi olduğuna dair bir şeyler duymak istiyor gibiydi. Fakat istese de cevap veremeyecek durumda olan

Thor’un dünyası yavaşça karanlığa gömüldü.

18

Gözlerini aralayan Thor nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Samanların üzerinde yatıyor olduğunu görünce bir an için kışlaya geri dönmüş olabileceğini düşündü. Dirseğinin yardımıyla biraz doğrulup, etrafını inceledi.

Başka bir yerdeydi. Görünüşe göre burası özenle hazırlanmış taştan bir odaydı. Belki de bir kaleydi. Kraliyete ait bir kale. Daha nerede olduğunu tam anlayamamıştı ki odanın kapısı aralandı ve Reece içeri girdi. Thor dışardan gelen kalabalığın sesini duyabildi.

“Sonunda aramıza dönmüşsün.” dedi Reece gülümseyerek. Thor’u elinden yakalayıp, kalkmasına yardım etti. Thor birden başlayan baş ağrısını engellemesi umuduyla elini kafasına götürdü.

Thor’u çekiştiren Reece, “Hadi gidelim. Herkes seni bekliyor.” dedi sabırsızca.

“Lütfen biraz dur.” dedi Thor. Halen kendini toparlamaya çalışıyordu. “Neredeyim ben? Neler oldu?”

“Kraliyet Sarayı’ndayız ve sen günün kahramanı olarak kutlanmak üzeresin!” dedi neşeyle Reece.

“Kahraman mı? Ne demek istiyorsun? Hem ben buraya nasıl geldim?” diye sordu. Hatırlamak için uğraşıyordu.

“O yaratık seni yere yıktı. Bir süredir bu şekilde baygındın. Kanyon’daki köprüden seni sırtımızda taşıyarak geçirdik. Epey heyecanlıydı. Diğer tarafa bu şekilde döneceğin aklıma bile gelmezdi!” diyen Reece güldü.

Kalenin koridorlarında ilerlemeye başladılar. Kadın, erkek, silahtar, muhafız veya şövalye, herkes Thor’a bakıyordu. Hepsinin gözlerinde sanki bir saygı ifadesi vardı. Thor ilk defa böyle bir şeye rastlıyordu. Şu ana kadar herkes ona farklı bir gözle bakmıştı; sanki bir fazlalıkmış gibi. Ancak artık onlardan biriymiş gibi bakıyorlardı.

“Tam olarak ne oldu?” diye sordu Thor. Kendini zorluyor, hatırlamaya

çalışıyordu.

"Hiç mi hatırlamıyorsun?" dedi Reece.

Thor kendini zorladı. "Ormanın içine koşuşumu hatırlıyorum. Sonra o yaratıkla olan dövüşümü. Fakat ardından..." Thor çok uğraşsa bile gerisini hatırlayamıyordu.

"Elden'ın hayatını kurtardın." dedi Reece. "Tek başına, cesurca ormanın içine koştun. Onun hayatını kurtarmak için neden uğraştın bilmiyorum ya, neyse. Ancak hayatını sana borçlu. Kral bu davranışından aşırı derecede memnun kaldı. Elden'ı umursadığından değil, cesareti umursadığından. Bu tür şeyleri kutlamayı çok sever. Diğerlerine ilham vermesi için bu tür kutlamaları asla

kaçırmaz. Hem ayrıca bu tür şeyler Kral'ın ve Lejyon'un itibarını da arttırıyor. Buradasın, çünkü babam seni ödüllendirecek."

"Ödül mü?" dedi şaşıran Thor. "Fakat ben bir şey yapmadım ki!"

"Elden'ın hayatını kurtardın."

"Sadece müdahale ettim. İçimden geldiği gibi davrandım."

Thor utandığını hissediyordu. Eylemlerinin bir ödülü hak ettiğinden emin değildi. Ne de olsa Erec yardımına gelmese şu an ölmüş olacaktı. Thor bunu hatırlayınca, Erec'e karşı bir kere daha minnet duydu. Bir gün ona borcunu ödeyebilmek istiyordu.

"Peki ya devriye görevine ne oldu?" diye sordu Thor. "Henüz

tamamlamamıştık.”

Reece onu rahatlatmak için elini omuzuna koydu. “Dostum, sen birinin hayatını kurtardın. Lejyon’dan birinin hem de. Bu devriyemizden çok daha önemli.” dedi Reece ve güldü. “Olaysız ilk devriye buraya kadarmış!”

İki muhafızın onlar için açtığı bir kapıdan girdiler. Thor kendini geniş bir mekanda buldu. Odada en az yüz kadar şövalye vardı. Yüksek tavanlı odanın duvarlarında vitraylar yer alıyor, her yerde zırhlar ve silahlar asılı duruyordu. Silahlar Salonu. Burası bütün büyük savaşçıların ve Gümüş’ün üyelerinin buluşma yeriydi. Duvarlardaki ünlü silahları, efsanevi şövalyelere ait zırhları inceleyen Thor heyecanlandı.

Burayı bir gün görebilmek en büyük hayallerinden biriydi. Burada olduğuna inanamıyordu. Normal şartlarda buraya bir silahtarın girmesine asla izin verilmediğini biliyordu.

Onu daha çok şaşırtan şey ise, odaya girmesiyle beraber tüm şövalyelerin bakışlarını ona çevirmesi olmuştu. Bu bakışların hepsi takdirle bezenmişti. Thor kendini bir rüyada gibi hissediyordu. Biraz önce uyanmış olduğu için, *belki de öyledir*, diye düşündü.

Reece, Thor'un suratındaki aptal ifadeyi fark etmiş olmalıydı ki "Gümüş'ün ileri gelenleri seni onurlandırmak için burada toplandı." dedi.

Kendiyle gururlanan Thor, bir yandan bu duruma inanamıyordu da. "Onurlandırmak mı? Ama ben bir şey yapmadım ki."

"Yanlış düşünüyorsun." dedi birisi. Sese dönen Thor omuzunda güçlü bir el hissetti. Bu, gülümseyen yüzüyle Erec'ti. "Cesur, onurlu ve yiğitçe, kimsenin senden talep etmeyeceği bir şeyi yaptın. Kendi ekibinden birini kurtartmak için neredeyse hayatını kaybediyordun. Bizim Lejyon'da aradığımız da budur. Ve tabii Gümüşler'de aradığımız da."

"Siz de benim hayatımı kurtardınız." dedi Thor. "Eğer siz olmasaydınız, o yaratık beni öldürmüştü. Borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Sırıtan Erec, “Çoktan ettin bile. Mızrak müsabakasını hatırlamıyor musun yoksa? Artık ödeştik.” dedi.

Thor bir yanında Erec, diğer yanında Reece ile birlikte MacGil’in salonun diğer tarafında yer alan tahtına doğru ilerlemeye devam etti. Yüzlerce göz onun üzerindeydi.

Kral’ın yanında danışmanları ve en büyük oğlu Kendrick duruyordu. Thor, Macgil’e yaklaştıkça, kendiyle hepten gurur duyuyordu. Kral’ın bu kadar kısa bir süre içinde kendisini ikinci kere kabul ediyor olmasına inanamıyordu. Hem de bu kadar önemli bir izleyici kitlesi varken.

Tahta yaklaştıkları zaman MacGil ayağa kalktı ve salondaki diğer tüm

sesler kesildi. MacGil'in ifadesiz suratında yavaşça bir gülümseme belirmeye başladı ve Thor'a doğru yaklaşarak, çocuğu da şaşırtacak bir şekilde, onu kucakladı.

Odanın içinden neşeli bağırışlar yükseldi.

Thor'u omuzlarından nazikçe tutup geriye itti ve ona gülümsedi. "Lejyon'a iyi hizmet ettin." dedi.

Hizmetçilerden biri Kral'a bir kadeh uzattı. Kadehi kaldıran Kral şöyle bir etrafına baktıktan sonra yüksek bir sesle, "YİĞİTLİĞE!" diye bağırdı.

"YİĞİTLİĞE!" diye cevap verdi odadaki yüzlerce adam. Ardından aralarında heyecanlı bir şeyler

mırıldandıktan sonra tekrar sessizliğe büründüler.

"Başarılarının şerefine, sana büyük bir ödül sunuyorum." dedi Kral. Eliyle bir hareket yaptı ve kolunun üzerindeki zırhlı eldivende olağanüstü bir şahini taşıyan görevli belirdi. Pençelerini eldivenin üzerine yaymış olan şahin, bakışlarını Thor'a çevirip, sanki onu tanıyormuş gibi gözlerinin içine baktı.

Şahin, Thor'un nefesini kesmişti. Bunun rüyasındaki şahinin tıpatıp aynısı oluşuna inanamıyordu. Rengi gene gümüşiydi ve alnındaki siyah çizgi de oradaydı.

"Şahin, krallığımızın ve hanedanın sembolüdür." diye gürledi MacGil. "O bir avcıdır ve şeref ile onuru temsil

eder. Fakat aynı zamanda beceriklidir de. Sadık ama acımasız olan bu kuş, diğer hayvanlara hep üstten bakar. Aynı zamanda kutsal bir yaratıktır da. Derler ki, kişi bir şahine sahip olduğu zaman, şahin de o kişiye sahip olur. Belki bazen seni terk edebilir, fakat her zaman geri döner. Artık onun sahibi sensin.”

Şahinci Thor’a yaklaşarak, çocuğun kolunu ve bileğini saran ağır zırhlı bir eldiveni taktı ve kuşu kaldırarak, Thor’un koluna yerleştirdi. Thor’un tüyleri diken diken oldu. Hayvanın ağırlığı karşısında şaşıran Thor, kolunu bu şekilde havada tutmakta epey zorlandığını fark etti. Hayvanın pençelerini batırıyordu, ama zırh sayesinde Thor’un hissettiği tek şey

sadece kolunda oluşan baskıydı. Kuş ona bakıp bir bağırış attı. Thor hayvan ile aralarında sanki mistik bir bağ varmış gibi hissediyordu. Artık hiçbir zaman ayrılmayacaklarını anlamıştı.

"Adını ne koyacaksın?" diye sordu Kral. Konuşması sessiz odada yankılandı.

Thor şaşkınlıktan durmuş olan kafasını çalıştırmayı denedi. Hızla bir şeyler düşünmeye çalışıyordu. Kraliyetin tüm meşhur savaşçılarının adını aklına getirmeye çalıştı. Gözlerini duvarlarda gezdirdi ve tüm savaşların yazılı olduğu plaketlere baktı. Gözü bir tanesine takıldı. Daha önce hiç gitmediği bu yerle ilgili duyduğu şeyler, oranın mistik güçlerle dolu olduğunu

yönündeydi. Bu isim aklına yattı. “Onu Estopheles diye çağıracağım.” dedi.

“Estopheles!” diye bağırdı kalabalık. Thor’un seçiminden memnun gibiydiler.

Şahin de kendisine verilen ismi onaylıyormuş gibi bir çığlık attı ve birden yüksek tavana doğru havalanıp, açık pencerelerin birinden dışarı uçtu.

“Endişelenme.” dedi şahinci. “Her zaman sana geri dönecektir.”

Thor bakışlarını Kral’a çevirdi. Thor hayatı boyunca ilk defa bir hediye almıştı. Ne diyeceğini bilemiyor, Kral’a nasıl teşekkür edebileceğini düşünüyordu. Aklı başından gitmişti.

“Efendim.” dedi başını öne eğerek. “Size nasıl teşekkür edeceğimi

bilemiyorum.”

“Çoktan ettin bile.” dedi MacGil.

Kalabalık coşkuyla bağırdı ve adamların arasında neşeli bir muhabbet başladı. Thor’a doğru o kadar çok şövalye yaklaşıyordu ki, önce hangisiyle konuşacağını bilemedi.

“Bu Doğu Eyaleti’nden Algod.” dedi Reece. “Ve bu da Aşağı Bataklıklar’dan Kamera. Bu ise Kuzey Kaleleri’nden Basikold.”

Bir süre sonra Thor isimleri söylendiği gibi unutmaya başladı. Bu şövalyelerin onunla tanışmak istemesine inanamıyordu. Hayatında bu kadar çok kabul gördüğü başka bir gün daha olmamıştı ve böylesinin bir daha yaşanamayacağını düşünüyordu.

Hayatında ilk defa kendini değerli hissediyordu.

Ve Estopheles aklından çıkmıyordu.

Thor anlamadığı isimler eşliğinde diğer şövalyelerle tanışmaya devam ederken, kalabalığın arasından sıyrılan birisi Thor'un avucuna bir parşömen bıraktı. Kağıdı açıp, içindeki kusursuz el yazısını okudu. Kimden olabileceğini anlamamıştı. Hayatında ilk defa biri ona mesaj yolluyordu:

Benimle kapının arkasındaki avluda buluş.

Pembe parşömenden hoş bir koku yükseliyordu. Thor bunun kim olabileceğini çözmeye çalışırken kafası epey karışmıştı. Parşömende imza bile yoktu.

Thor'un omzunun üzerinden parşömeni okuyan Reece, güldü. "Görünen o ki kız kardeşim seninle ilgileniyor." dedi gülerek. "Yerinde olsam giderdim. Bekletilmekten nefret eder."

Thor'un yanakları kızardı.

"Yan avlı şu kapıların hemen arkasında. Çabuk ol. Fikrini çabuk değiştirmesiyle ünlüdür." dedi Reece ve güldü, "Ayrıca ailemden biri olmanı çok isterim."

19

Thor kalabalık kalenin içinde Reece'in tarif ettiği yeri bulmaya çalıştı ama bu hiç kolay değildi. Kalenin yolları bunun için fazla karmaşıktı. Atladığı koridorlar, görmediği kapılar ve çıkmaz sonlarla doluydu içerisi.

Bir koridoru daha dönüp karşısına çıkan basamakları çıktığında, karşısında nihayet kırmızı kolu olan küçük bir kapı buldu. Bu Reece'in bahsettiği kapı olmalı, diye düşünerek onu açtı.

Thor dışarı çıkınca yaz güneşi gözlerini aldı. Kalabalık kaleden kurtulup, tekrar temiz havaya kavuştuğu için sevindi. Güneşe alışana kadar gözlerini kıstı ve etrafına bakındı; gözün alabildiğine uzanan iyi kesilmiş çimlerin arasında istiridye kabuklarıyla döşenmiş yollar vardı. Taze mevsim meyveleriyle dolu bostanlar, fiskiyeler ve Thor'un cinsini bilmediği her renkten birçok bitkinin olduğu bu avluda yürümenin, bir tablonun içine girmekten hiçbir fark olmadığını, düşündü Thor.

Kalbi heyecandan hızla atan Thor etrafta Gwendolyn'i aramaya başladı. Etrafta kimseler yoktu. Thor burayı halkın gözlerinden uzak tutan yüksek duvarları sebebiyle, bu avlunun sadece

kraliyet ailesine ayrılmış olduğunu tahmin ediyordu. Ancak gene de kız ortalarda değil gibiydi.

Acaba bu bir kandırmaca mıydı, diye düşündü. Büyük ihtimalle öyleydi. Kız onunla, yani köylü şapşalla dalga geçerek, kendini eğlendiriyordu. Ne de olsa kralın kızı kendisi gibi biriyle neden ilgilensindi ki?

Thor parşömeni tekrar okuduktan sonra onu utançla katladı. Kendisiyle dalga geçilmişti. Umutlanarak ne kadar büyük bir aptallık yaptım, diye içinden geçirdi. Kalbi kırılmıştı. Tam kaleye geri dönmeye karar vermişti ki birisi ona seslendi.

"Nereye gidiyorsun?" diyordu bu neşe dolu ses. Sanki şarkı söyleyen bir

kuşa aitti.

Hayal gördüğünü sanan Thor arkasını dönüp etrafını inceledi. Ve işte kız orada, en güzel kıyafetlerinin içinde duvar dibindeki bir gölgenin içinde oturuyordu. Ona gülümseyen kız, şimdi Thor'a daha önce gördüğünden daha bile güzel görünüyordu.

Evet, bu oydu. Gwendolyn. Tanıştıkları andan beri aklından çıkartamadığı mavi gözlü, alev rengi saçları olan kız attığı bir gülümsemeyle Thor'un içini ısıttı. Kızı güneşten koruyan pembe renkli şapkasının altındaki gözler parlıyordu. Bu gözlerinin kendisine bakıyor olduğuna inanamayan Thor, kızın arkasındaki

birine bakıyor olabileceğini düşünüp, geriye bakmaya niyetlendi bir an için.

"Ee..." dedi Thor. "Şey...yani...işte...bilmem ki. İçeri... giriyordum."

Kızın yanında bir kez daha bocalıyordu. O karşısındayken düşüncelerini toparlayabilmek zordu. Kız ona güldü. Bu Thor'un hayatında duyduğu en güzel sesti.

"Niye gidiyorsun ki?" diye sordu oyuncu bir havayla. "Daha yeni geldin."

Thor ağzını açamıyordu. "Seni...göremedim de." dedi utanarak.

Kız tekrar güldü. "Buradayım ya işte. Yanıma gelmeyecek misin?" dedi ve Thor'a doğru elini uzattı. Yerinden fırlayan Thor, kızı elinden tutuğu an tüm

vücuduna bir titreme yayıldı. Gwen'in pürüzsüz ve yumuşaktı eli, kendi elinin içine tam oturuyordu. Kız ayağa kalkmadan bir süre elini Thor'un avucunda tuttu ve sonra yavaşça kalktı. Kızın, kendi avucuna değen parmak uçlarından inanılmaz hoşlanan Thor, onları hiç çekmemesi için dua etti.

Kız elini çekti, ama kolunu Thor'un koluna geçirdi ve beraberce çimlerin arasındaki dolambaçlı yollarda yürümeye başladılar. Biraz ilerledikten sonra uzun çimlerin etrafını kapattığı bir labirente girdiler.

Thor biraz gergindi. Kral'ın kızıyla beraber yürümenin, halktan gelen biri için tehlike oluşturabileceğini düşünüyordu. Alnından hafifçe terler

dökülmeye başladı. Sıcaktan mı yoksa kızın dokunuşundan mı, bilmiyordu. Kızla ne konuşacağına dair hiçbir fikri yoktu.

"Epey bir tartışmaya yol açtın, değil mi?" diye sordu gülümseyerek. Kızın aralarındaki rahatsız edici sessizliği bozmasına sevinmişti.

Omuzlarını silken Thor, "Üzgünüm." dedi. "Öyle bir niyetim yoktu."

Kız güldü. "Niye öyle bir niyetin olmasın ki? Tartışılan biri olmak güzel değil mi?"

Buna nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmeyen Thor şaşırmıştı. Sanki hep yanlış şeyleri söylüyordu.

"Hem burası çok kalabalık ve sıkıcı." dedi Gwen. "Yeni gelen birini

görmek güzel. Babam seni epey sevmişe benziyor. Tıpkı erkek kardeşim gibi."

"Ee...teşekkürler." dedi Thor.

Thor içten içe kendini yiyip bitiriyordu. Bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor ve bunu da yapabilmeyi istiyordu. Ancak yine de kelimeler ağzından çıkmıyordu.

"Burayı..." dedikten sonra doğru kelimeleri bulmak için kendini olanca gücüyle zorladı ve nihayet, "seviyor musun?" diyebildi.

Kız bir kahkaha attıktan sonra, "Burayı seviyor muyum?" dedi. "Umarım seviyorumdur, çünkü burada yaşıyorum!"

Kız tekrar gülünce, Thor suratının kızardığını hissetti. Her şeyi eline

yüzüne bulaştırıyordu. Fakat hayatı boyunca kızlarla konuşmadığı için ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Ona ne sorabilirdi ki? Nereli olduğunu mu? Bunu zaten biliyordu. Kızın onunla ne diye ilgilendiğini merak etmeye başladı; acaba sırf kendini eğlendirmek için miydi bu ilgisi?

"Neden benden hoşlanıyorsun?" diye sordu.

Kız ona bakıp, kıkırdadı. "Ne kadar küstahsın sen." dedi. "Senden hoşlandığı mı kim söyledi ki?" diye gülerek sordu. Görünüşe göre Thor'un ağzından çıkan her kelime onu eğlendiriyor gibiydi.

Thor başına daha büyük bir bela açmış olabileceğini düşündü.
"Üzgünüm. Öyle demek istemedim.

Sadece merak etmiştim.
Yani...ee...şey...tabii, benden hoşlanmadığını biliyordum.”

Kız bu sefer daha fazla güldü. “Epey komiksin. Hakkını vermek gerek. Sanırım daha önce hiç kız arkadaşın olmadı?”

Kendini aşağılanmış hisseden Thor başını öne eğdi ve kafasını salladı.

Gwen ısrarla devam etti, “Kız kardeşin de mi yoktu?”

Thor tekrar kafasını salladı. “Ama üç kardeşim var.” deyiverdi birden. En azından normal bir şeyler söylemeyi başarmıştı sonunda.

“Öyle mi?” diye sordu kız. “Şimdi neredeler? Köyünüzde mi?”

“Hayır, buradalar. Benimle beraber Lejyon’dalar.”

“Bunu bilmek seni epey rahatlatıyordur.”

Thor gene kafasını salladı. “Hayır. Beni sevmezler. Burada olmamamı tercih ederlerdi.”

Kız ilk defa gülümsemesini kesti. “Seni neden sevmesinler ki?” diye sordu şaşkına bir sesle. “Öz ağabeylerin hem de?”

Omuz silken Thor, “Keşke nedenini bilseydim.” dedi.

Bir süre konuşmadan yürüdüler. Kızını neşesini bozduğu için Thor kendini suçlu hissetti.

“Fakat merak etme. Beni sevmemelerini umursamıyorum.

İlişkimiz hep böyle olmuştur. Hem burada kendime iyi arkadaşlar kazandım. Şimdiye kadar sahip olduklarımdan çok daha iyiler.”

“Kardeşim Reece gibi mi?”

Thor onayladı.

“Reece iyi biridir.” dedi. “Hatta bazı özelliklerine hayranım. Dört erkek kardeşim var bildiğin gibi. Üçü öz, biri değil. En büyük ağabeyim, babamın başka bir kadından olan oğlu. Kendrick’i tanıyorsun, değil mi?”

“Evet, tanıyorum. Ona karşı borcum büyük. Sayesinde kendime Lejyon’da bir yer bulabildim. O iyi bir insan.”

“Evet, bu doğru. Tüm krallıktaki en kaliteli insanlardan biridir. Öz ağabeyim gibi severim onu. Reece’i de en az onun

kadar severim. Fakat diğer ikisi... Aileler nasıldır bilirsin. Herkes birbiriyle anlaşacak diye bir kural yok. Bazen dördümüzün aynı insandan geliyor olmasına şaşıyorum."

Thor işte şimdi meraklanmıştı. Onlarla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyor ve kızın onlarla olan ilişkilerini, neden anlaşamadıklarını bilmek için can atıyordu. Kıza sormaya niyetlendi ama burnunu sokuyormuş gibi görünmek de istemiyordu. Hem zaten kız da bu konu konuşmaya pek hevesli değil gibiydi. Kız kötü şeylerden bahsetmeyi sevmeyen, mutlu bir insan gibi görünüyordu.

Labirentin içinden çıkarak, başka bir avluya ulaştılar. Düzgün kesilmiş

çimlerin arasına yerleştirilen tahta parçalara hayran kalan Thor, bunun bir çeşit devasa oyun tahtası olduğunu fark etti. Thor'dan daha uzun olan tahta parçaların üzerinde olduğu yer, her yöne doğru beşer metre uzuyordu.

Gwen neşeyle bağırdı. "Oynar mısın?" dedi.

"Nedir bu oyun?"

Şaşıran Gwen, ona baktı, "Kareler oyununu hiç duymadın mı?"

Utanan Thor kafasını salladı. Kendini hiç olmadığı kadar cahil hissetti.

"Gelmiş geçmiş en zevkli oyundur." diye açıkladı Gwen.

Thor'u iki eliyle tutarak, oyun alanının içine çekti. Kızı neşeli

hareketleri Thor'u gülümsetti. Her şeyden çok, bu kaleden, bu oyun sahasından daha fazla onu heyecanlandıran bir şey varsa, o da kızın tenine değen elleriydi. Onun tarafından isteniyor olmak... Kız onu *yanında* istemişti. Onunla *zaman* geçirmek istiyordu. Thor buna inanamıyordu. Niye birisi ona böyle ilgi göstersindi ki? Hala bütün bunların bir rüyadan ibaret olabileceğini düşünüyordu.

"Orada kal." dedi. "Tam oyun pulunun arkasında dur. Onu hareket ettirmen gerekiyor. Hem de sadece on saniye içinde!"

"Hareket ettirmek mi?" diye sordu Thor.

“Kendine bir yön belirle. Çabuk ol!” diye heyecanla bağırdı Gwen.

Tahtadan yapılma büyük pulu rahatlıkla kaldırabildiğini gören Thor şaşırdı. Onu birkaç adım ileriye götürüp, başka bir karenin içine bıraktı. Hemen karşılık veren Gwen, kendi pulunu iterek, onu Thor’unkinin üzerine düşürdü ve neşeyle bağırdı, “Kötü bir tercih. Onu direk karşıma koyarak kaybettin!”

Oyun pullarına bakan Thor hiçbir şey anlamamıştı. BU oyun hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Kız bu duruma güldü ve tekrar Thor’un koluna girerek, başka bir yöne doğru onları götürmeye başladı.

“Merak etme, bir ara sana öğretirim.” dedi.

Bunu duyan Thor bayılacak gibi oldu. *Bana öğretecekmiş*. Buna inanamıyordu. Yani onu tekrar görmek ve zaman geçirmek istiyordu.

“Bana burası hakkında ne düşündüğünü söylesene.” dedi kız. Tekrar bir labirente girmişlerdi. Bu seferki çiçeklerle süslüydü ve çimlerin boyu en az dört metre kadar vardı. Renkli çiçeklerin üzerinde tuhaf böcekler dolaşıyordu.

“Hayatımda gördüğüm en güzel yer.” dedi Thor içtenlikle.

“Neden Lejyon’a katılmak istiyorsun?”

“Hayalini kurduğum tek şey oydu.”

“Fakat neden?” diye sordu kız. “Babama mı hizmet istiyorsun?”

Thor neden olabileceğini düşündü. Daha önce sebebini merak etmemiş, sadece öyle istemişti.

“Hem babana,” dedi. “Hem de Halka’ya.”

“Fakat hayatın kendisi ne olacak?” dedi kız. “Bir ailen ve toprakların olsun istemez misin? Veya bir karın?”

Kız ona öyle bir baktı ki, Thor allak bullak oldu. Daha önce böyle şeyleri hiç düşünmediği için, nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Kızın üzerinde gezdirdiği gözleri parıldıyordu.

“Şey... bilmiyorum. Bunlar hakkında hiç düşünmedim.”

“Annen bunu duymuş olsa ne düşünürdü?” diye sordu kız şakayla.

Thor’un gülüşü silindi, “Annem yok.” diye cevap verdi.

Kız da hüzünlendi. “Başına bir şey mi geldi?” diye sordu.

Thor ona cevap vermeye, her şeyi anlatmaya hazırlanıyordu. Hayatında ilk defa birine annesinden bahsedecekti. İşin ilginç yanı ise bunu isteyerek yapacak olmasıydı. Bu yabancıya içinden geçen her şeyi dökmek için sabırsızlanıyordu.

Tam ağzını açmış konuşmaya hazırlanıyordu ki, onlara seslenen hınç dolu bir ses duyuldu, “Gwendolyn!”. Kraliçe yanında hizmetçileriyle beraber onlara doğru yaklaşıyordu. Kadın epey

öfkeliydi. Doğrudan kızının kolundan sertçe tutarak, onu çekti.

"Derhal içeri gir. Sana ne demiştim? Onunla tekrar konuştuğunu görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun?"

İlk önce utanan Gwen, gururundan öfkelenerek, "Çek ellerini!" diye annesine bağırdı. Ancak annesi onu bırakmıyor, kadının hizmetçileri ise etrafını sarıyordu.

"Sana ellerini çek dedim!" diye tekrar bağırdı. Suratını umutsuzlukla Thor'a çeviren Gwen, bir şeyler yapması için ona yalvarıyordu. Thor bu hissi çok iyi bilirdi. Kendisi de bu duruma defalarca düşmüştü. Kız gözlerinin önünden sürüklenirken, ona bir şeyler diyebilmek istiyordu. Sanki

tüm bir geleceği gözlerinin önünden zorla alınıyordu.

Thor kızın ardından bir süre daha orada kaldı. Ayrılmak veya bu yaşananları unutmak istemiyordu. Daha da kötüsü ise, onu bir daha göremeyecek olma ihtimalini düşünmek istemiyordu.

*

Kaleye doğru ağır adımlarla ilerleyen Thor halen Gwen'in başına gelenlerin etkisinden kendini kurtaramamıştı. Çevresinde olan biteni umursamıyor, kızı kafasından atamıyordu; Gwen'in yüzü sürekli gözlerinin önündeydi. Gwen ona göre kusursuz biriydi. Hayatında tanıştığı en

güzel, nazik, tatlı, hoş, sevgi dolu ve eğlenceli insandı. Onu bir şekilde tekrar görmesi gerekiyordu. Onun yokluğunu şimdiden hissediyordu. Ona karşı hissettikleri, Thor'u ürkütüyordu. Çünkü kızı henüz tanımış olmasına rağmen, o olmadan yaşayamayacağını düşünüyordu.

Ancak kızın annesini, Kraliçeyi düşününce, ikisini birbirinden ayıranın ne büyük bir güç olduğunu görebiliyordu. Nedenini bilmese bile, onları ayırmak için uğraşan bir güç. Bunun sebeplerini anlamak için kafa patlatırken güçlü bir el onun önünü kesti.

Onu durduran kişi kendisinden belki birkaç yaş daha büyük, uzun ve zayıf biriydi. Thor'un şimdiye kadar gördüğü

en pahalı kıyafetleri giyen bu kişi kafasına ucundan bir kuş tüyünün sarktığı epey gösterişli bir şapka takmıştı. Hayatı boyunca lüks içinde yaşamış gibi görünen bu nazik tipli çocuk Thor'a doğru küçümseyen gözlerle bakıyordu.

"Bana Alton derler. Kral'ın en büyük kuzeni Lord Alton'ın oğluyum. Yedi asırdır bu topraklarda efendilik yaparız ve bu da beni bir Dük yapar. Benim yanımda ise sen, *halksın*." dedi tükürürcesine. Kraliyet Sarayı, kraliyet ailesi içindir. Ve bir de rütbe sahipleri için. Senin gibilerin burada işi yoktur."

Thor'un bu oğlanın kim olduğu veya onu sinirlendirecek ne yaptığıyla ilgili

hiçbir fikri yoktu. “Benden ne istiyorsun?” diye sordu.

Alton kıkırdadı. “Tabii, bunu bilmene olanak yok. Zaten pek de bir şey bilmiyorsun, değil mi? Ne cüretle buraya gelir ve bizden biriymiş gibi davranabilirsin?”

Thor ne diyeceğini bilemedi. “Bir şey gibi davrandığım yok.”

“Seni buraya hangi rüzgarın attığı umurumda bile değil. Fakat seni uyarmak istiyorum; kafanda başka hayaller kurmadan önce şunu çok iyi bil, Gwendolyn benim.”

Şaşıran Thor ona baktı. *Onun mu?*

“Birlikte olacağımıza, doğduğumuz an karar verildi.” dedi Alton. “Aynı yaş ve statüdeyiz. Hazırlıklar çoktan başladı

bile. Bir an bile şansın olduğunu düşüneyim deme.”

Hayalleri yıkılan Thor’un cevap vermeye gücü yoktu. Alton ona doğru yaklaştı. “Anlıyorsun ya.” dedi nazik bir sesle. “Gwen’in bu tür flörtlerini göz yumuyorum. Sen ilk değilsin. Arada bir tıpkı sana yaptığı gibi halktan birilerine acıyacağı tutar. Hem böylece biraz eğlenmiş de oluyor. Belki senden hoşlandığını düşünmüşündür falan diye söylüyorum. Ancak Gwen için bu eğlenceden ibaret bir şey. Küçük bir kızın oyuncak bebekleriyle oynadığı gibi, o da senin gibilerle oynuyor. Zaten bir iki gün eğlendikten sonra, sıkılmaya başlar. Onun için hiçbir şey ifade

etmiyorsun. Ciddiyim. Zaten bu yılın sonuna doğru evleneceğiz. Sonsuza dek.”

Thor çocuğun suratındaki kararlılığı görebiliyordu. Acaba dedikleri doğru muydu? Gerçekten Gwen için bir anlamı yok muydu? İşte şimdi kafası karışmıştı; neye inanacağını bilmiyordu. Kız içten gibi görünüyordu. Ancak belki bir sonuca varmak için Thor fazla aceleci davranmıştı. “Yalan söylüyorsun.” dedi Alton’a.

Alayla gülümseyen Alton parmağını kaldırarak, Thor’un göğsüne bastırdı. “Eğer seni tekrar onun yanında görürsem, yetkime başvurarak kraliyet muhafızlarını çağırırım ve onlar da seni hapse atarlar!”

“Neye dayanarak?” dedi Thor.

“Dayanağa lüzum yok. Burada yetkili olan benim. Bir tane uydururum ve onlarda buna seve seve inanırlar. Tüm krallığı senin suçluluğuna rahatlıkla ikna edebileceğimden emin ol.” diyen Alton, neşeyle gülümsedi.

Thor kendini iyi hissetmiyordu. “Sende onur namına hiçbir şey yok.” dedi. Bir insanın bu kadar aşağılıkça davranabileceğini görmek onu şaşırtmıştı.

Alton tiz bir sesle güldü. “Hiçbir zaman yoktu ki.” dedi. “Onur, salaklar içindir. Ben istediğimi almaya bakarım. Onurun sana kalsın. Gwendoly’in ise bana.”

20

Kraliyet Sarayı'nın kemerli kapısından, Lejyon kışlasına uzanan toprak yola çıkan Thor ve Reece'in yanından geçtikleri bir muhafız hazır ola geçerek, onları selamladı. Thor artık buraya ait olduğunu hissediyordu. Dışardan gelmiş biri olduğunu düşüncesini kafasından atmayı başarmıştı. Bir muhafızın onu uzaklaştırmak için peşine takıldığı birkaç gün önceki olayları çoktan

unutmuş gibiydi bile. Kısa sürede o kadar çok şey değişmişti ki.

Çığlık atan bir kuşun sesini duyan Thor, kafasını yukarı kaldırdığı zaman Estopheles'i gördü. Kafasının üzerinde çemberler çizen hayvan aniden dalışa geçerek, Thor'un kolundaki zırhlı eldivene kondu. Ancak vakit kaybetmeden tekrar havalandı. Thor, bu gizemli kuşla aralarında olan bağı açıklamakta zorlanıyordu.

Sessizlik içindeki Thor ve Reece hızlı adımlarla kışlaya ilerliyorlardı. Thor diğerlerinin onu içerde bekliyor olduğunu biliyor, onlardan ne tür bir tepki göreceğini merakla bekliyordu. Kıskanacaklar mıydı? Hikayeyi anlatmasını isteyecekler miydi?

Kanyon'dan buraya baygın halde taşındığı için dalga mı geçeceklerdi? Ya da en sonunda Thor'u içlerinden biri gibi mi göreceklerdi?

Bunların arasından Thor, en sonuncusunu istiyordu. Lejyon'un geri kalanıyla mücadele etmekten sıkılmıştı ve artık kabul görmeyi istiyordu. Kışlanın görüntüsü belirince Thor başka şeyler düşünmeye başladı; Gwendolyn.

Gwen'in onun kızkardeşi olduğu düşünülürse, bu konuda hakkında Reece ile konuşup konuşamayacağından şüpheliydi. Ancak kızı bir türlü unutamıyordu. Şu tehditkar asil Alton ile olan karşılaşması da halen aklındaydı. Acaba söylediklerinin ne kadarı

doğruydu. Reece'i sinirlendirmek istemese bile

bir yanı da işin içyüzünü öğrenmek istiyordu.

"Alton kim?" diye sordu çekinerek.

"Alton mı?" dedi Reece. "Niye soruyorsun?"

Ne diyeceğini bilmeyen Thor omuzlarını silkti. Şansına Reece konuşmasına devam etti.

"Düşük seviyeden, tehditkar bir asilden başkası değil. Kral'ın üçüncü kuzeni. Neden ki? Bir şey yüzünden sana mı bulaştı?" bunu dedikten sonra gözlerini kısarak, "Gwen, değil mi? Seni uyarmalıydım." dedi.

Daha fazlasını öğrenmek isteyen Thor bakışlarını Reece'e çevirdi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hödüğün tekidir. Yürümeyi öğrendiği günden beri kız kardeşimin peşinde. İkisinin evleneceğinden çok emin. Annem de öyle düşünüyor.”

“Evlenecekler mi peki?” diye sordu Thor. Sesindeki panik onu bile şaşırttı.

Reece ona bakıp gülümsedi. “Vay, vay, vay. Bu kadar çabuk, ha? Hiç vakit kaybetmemişin.”

Thor durumu fazla belli ettiği için utandı.

“Evlenip evlenmeyeceği tamamen kız kardeşimin hislerine kalmış durumda.” dedi Reece. “Tabii onu evlenmesi için zorlarlarsa başka. Fakat babamın böyle bir şey yapacağından şüpheliyim.”

“Peki Gwen ona karşı ne hissediyor?” diye bastırdı Thor. Şansını fazla zorluyor olabileceğini düşündü. Ancak bilmek istiyordu.

Reece omuz silkti. “Sanırım bunu ona sorman gerekecek. Gwen ile bu konuyu hiç konuşmadık.”

“Fakat baban onu zorlar mı dersin?” dedi Thor. “Böyle bir şeyi gerçekten yapabilir mi?”

“Babam istediği her şeyi yapabilir. Fakat bu onunla, Gwen arasında.” diyen Reece, Thor’a baktı. “Bu soruların sebebi nedir? Onunla ne hakkında konuştunuz?”

Ne diyeceğini bilemeyen Thor, “Hiç.” dedi.

“Hiçmiş!” diye güldü Reece. “Bir hiç için fazla konuşmuşsunuz.”

Reece kahkahalar atarken Thor utanmıştı. Acaba Gwen ondan gerçekten de hoşlanmıyor olabilir miydi? Reece elini nazikçe Thor’un omzuna koydu ve, “Dinle beni eski dostum. Gwen hakkında emin olabileceğin tek bir şey varsa, o da ne istediğini bilmesidir. O her zaman böyleydi. Tıpkı babam gibi güçlü bir iradeye sahiptir. Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramaz. O yüzden endişelenme. Eğer seni seçmişse, bunu zaten belli edecektir. Anlaştık mı?” dedi.

Ne zaman Reece ile dertleşse kendini daha iyi hisseden Thor’un neşesi tekrar yerine geldi. Lejyon’un devasa kapılarına gelmişlerdi. Kapının önünde

bekleyen birkaç kişiyi görünce şaşırdı, onlarına kendisine gülümseyip, neşe içinde haykırdıklarını duyunca ise hepten şaşkına döndü. Thor'a doğru koşarak, onu omuzları alıp, içeriye taşıdılar. Thor hayretler içinde kalmıştı.

"Bize Kanyon'u anlat. Diğer tarafta olmak nasıl bir şey?" diye sordu içlerinden birisi.

Başka bir tanesi, "Yaratık nasıl bir şeydi? Hani şu öldürdüğün." dedi.

"Ben öldürmedim." diye karşı çıktı Thor. "Öldüren Erec'ti."

"Elden'ın hayatını kurtardığını duydum." dedi birisi.

"Yaratığın doğrudan üzerine saldırdığın söyleniyor. Hem de silahın olmadan."

Kalabalıktan biri, “Artık bizden birisin!” diye bağırınca, diğerleri coşkuyla bağırmaya başladı. Sanki uzun süredir kayıp olan kardeşlerini bulmuş gibi heyecanlıydılar.

Thor inanmakta zorlanıyordu. Diğerlerini dinledikçe, sözlerindeki haklılığı daha iyi görmeye başlamıştı. Belki gerçekten de cesur biriydi. Daha önce bunu hiç düşünmemişti. Uzun bir sürenin ardından kendisi iyi hissediyordu. Onu en çok mutlu eden ise, artık bu çocuklardan biri olmasıydı. Omuzlarından büyük bir yük kalkmıştı.

Kalabalık Thor’u çalışma sahasına doğru götürdü. Burada Lejyon ve Gümüşler’den birçok asker onu bekliyordu. Onlarda Thor’u görür

görmez haykırışlarına başladılar. Yanına yaklaşıp, tebrik etmeye başladılar.

Kolk'un öne çıkmasıyla beraber diğerleri sustu. Thor adamı görünce kendini en kötüsü için hazırladı. Çünkü şimdiye kadar adamın kendisine iyi davrandığı görülmemiş bir şeydi. Ancak bu sefer suratında daha farklı bir ifade vardı. Belki gülümseyemiyordu, ama en azından kaşları çatık değildi. Ve Thor adamın gözlerinde kendisini takdir eden bir şeyler olduğuna dair yemin bile edebilirdi. Kolk elindeki siyah ve küçük şahin armasını Thor'un yakasına iğneledi.

Bunun Lejyon'un arması olduğunu anlayan Thor şaşırdı. En sonunda kabul edilmişti. Artık onlardan biriydi.

“Batı Krallığı’nın Güney Bölgesi’nden gelen Thorgrin.” dedi Kolk olağanca ciddiyetiyle. “Lejyon’a hoşgeldin.”

Adam cümlesini bitirir bitirmez etraftaki herkes Thor’a koşarak, onu kutlamaya başladı. Mutluluktan kendinden geçen Thor, anın keyfine veriyordu. En sonunda kendini ait hissedebileceği bir yer bulabilmişti.

Kolk diğerlerine, “Tamam. Herkes sakinleşsin.” diye emretti. “Bugün özel bir gün. Herkes saman toplama, cilalama ve at dışkısından muaf. Artık gerçekten çalışmanın zamanı geldi. Bugün kılıçların günü olacak.”

Haykıran çocuklar Elden’ın peşine takılarak hep beraber meşe odunundan

yapılma büyük yuvarlak yapının bronz kapılarına ilerliyorlardı. Thor da heyecanlı kalabalık ile beraber içeri girdi. Reece hemen yanın başındaydı ve yanlarına gelen O'Connor da onlara katıldı.

"Seni bir daha canlı göreceğimi hiç sanmazdım." dedi O'Connor gülümseyerek. "Bir daha ki sefere, önce beni uyandır."

Thor'da ona gülümsedi. "Bu bina nedir?" diye sordu Reece'e. Yaklaştıkları yapı insanı ürkütebilecek bir yerdi.

"Silah deposu." diye yanıtladı Reece. "Silahları burada saklarlar. Bazen uzaktan içeriye şöyle bir bakmamıza, hatta nadiren de olsa onlarla

çalışmamıza bile izin verirler. Vermek istedikleri derse göre değişir bu.”

Elden’ın geldiği gören Thor gerildi. Oğlandan yine tehditler duymayı beklerken, Elden’ın suratındaki takdir ifadesi onu şaşırttı.

“Sana teşekkür etmeliyim.” dedi. Başını öne eğmişti. “Çünkü hayatımı kurtardın.”

Ondan bu lafları beklemeyen Thor şaşırdı.

“Senin hakkında yanılmışım.” diye ekledi Elden. “Arkadaş mıyız?” diye sordu ve elini uzattı.

Thor kin gütmeyi seven birisi değildi, o yüzden seve seve çocuğun elini sıktı ve “Arkadaşız.” dedi.

“Ben bu kelimeyi hafife alanlardan değilimdir.” dedi Elden. “Her zaman arkanı kollayacağım. Ayrıca sana borçluyum.” dedikten sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Her şeyin bu kadar hızlı değişiyor olması Thor’u şaşırtıyordu.

“Sanırım hepten de kötü biri değilmiş.” dedi O’Connor. “Belki iyi bir çocuktur.”

Silah deposuna varmışlardı. Büyük kapılar geriye doğru açıldı ve Thor büyülenmiş halde içeriye girdi. Yavaşça yürüyen Thor, bakışlarını deponun her noktasında dolaştırmaya başladı. Duvarlarda ilk defa gördüğü yüzlerce silah asılıydı. Heyecanlanan diğer oğlanlar silahları ellerine alıp,

incelemeye başladılar. Kendisi şeker dükkanındaki bir çocuk gibi hisseden Thor da aynısını yaptı.

Baltalı kargıyı iki eliyle ahşap gövdesinden tutarak, ağırlığına baktı. Alet kocamandı ve iyi yağlanmıştı. Silahın çentiklerle dolu olan sivri ucu aşınmıştı. Bu silahla kimsenin öldürülüp öldürülmediğini merak etti.

Onu yerine koyduktan sonra eline bir gürz aldı. Gürzün ucundan sarkan zincirlerin ucundan iki tane çivili metal top sarkıyordu. Reece bir savaş baltası kapmış, O'Connor ise uzun bir mızrağın ağırlığını kontrol ediyor ve onu hayali bir düşmana saplıyordu.

"Dinleyin!" diye bağırdı Kolk. Çocukların hepsi bakışlarını ona

çevirdi.

“Bugün düşmanınızla uzak mesafeden dövüşebilmeyi öğreneceksiniz. Bana bunun için neleri kullanabileceğinizi söyleyecek olan var mı? Yirmi metre ilerideki birini nasıl öldürürsünüz?”

“Ok ve yay ile.” dedi birisi.

“Evet. Başka?”

“Mızrak kullanarak!”

“Peki ya başka? Sırf bunlar yok. Diğerlerini de duyalım.” dedi Kolk.

“Sapan.” dedi Thor.

“Başka?”

Thor düşünmeye çalıştı ama aklına başka bir şey gelmiyordu.

“Fırlatma bıçakları.” diye bağırdı Reece.

“Daha?”

Tereddüt eden oğlanların aklına başka bir şey gelmiyordu.

“Fırlatma çekiçleri ve baltaları.” dedi Kolk. “Arbaletler. Kargılarda bazen fırlatılabilir. Tıpkı kılıçlar gibi.”

Kolk pür dikkat kesilmiş oğlanların arasında gezinmeye başladı. “Tabii hepsi bu değil. Boğa kadar iri olan bir savaş kahramanının, daha uyanık olan başka bir askerin fırlattığı kaya parçası tarafından öldürüldüğünü görmüştüm. Askerler çoğu zaman zırhlarının da silah gibi kullanılabileceğinin farkında değillerdir. Zırhınızın eldivenini çıkarıp, düşmana fırlatabilirsiniz. Bu sizden birkaç adım ötede sersemlemesine yol açabilir. Tam o anda onu

öldürebilirsiniz. Kalkanınız bile fırlatılabilir.”

Soluklanan Kolk devam etti, “Düşmana hasar vermek için onun dibine kadar girmenize gerek olmadığını öğrenmeniz çok önemli. Çoğu asker bu hataya düşerken, iyi bir asker dövüşünü uzak bir mesafeden başlatır. Anlaşıldı mı?”.

“Evet efendim!” diye hep bir ağızdan bağırıldı.

“Güzel. Bugün fırlatma yeteneklerinizi geliştireceğiz. Odayı araştırıp

fırlatılabilecek bir şeyler bulun ve otuz saniye içinde dışarda olun. Derhal!”

Thor hemen kendine bir şeyler aramaya başladı. Telaş içindeki diğer çocuklarda birbirlerini iterek, omuzlar atarak silahlara hücum ettiler. Fakat Thor gözüne çoktan almak istediği şeyi kestirmişti; küçük bir fırlatma baltası. O'Connor bir hançer, Reece ise bir kılıç aldı ve üçü beraber dışarıya koştular.

Sahanın diğer tarafına doğru Kolk'u takip ettiler. Burada yan yana dizili halde birçok kalkan vardı. Oğlanların hepsi Kolk'un başına toplandı.

"Burada duracaksınız." diye bağırdı Kolk. Toprağın üstündeki bir çizgiye gösteriyordu. "Tam bu noktadan, ilerdeki kalkanlara silahlarınızı fırlatacaksınız. Ardından kalkana doğru koşacak ve sizin olmayan bir silahı aldıktan sonra,

fırlatma çalışmanıza devam edeceksiniz. Hedefini tutturamayan herkes sahanın etrafında bir tur koşacak. Başlayın!”

Çizginin hemen arkasına omuz omuza dizilen çocuklar, silahlarını neredeyse yirmi beş metre ilerideki kalkanlara doğru fırlatmaya başladılar. Thor’un yanındaki çocuk kalkanı kıl payı ıskalayınca koşmaya başladı. Hemen arkasından gelen bir asker, çocuğa ağırlık yapması için omuzlarına zincirli bir zırh atarak, “Bununla koş evlat!” diye emretti.

Thor hedefi ıskalamak istemiyordu. Gerildi, konsantre oldu, baltayı arkaya doğru indirdi ve tüm gücüyle fırlattı. Gözlerini kapatıp, dua etmeye başladı ve silahın kalkana çarpmasını duyunca,

rahatladı. Gerçi ucu ucuna vurmuştu ama olsun. Hiç vuramamaktan daha iyiydi. Etrafındaki birçok çocuk ıskalıyor ve koşularına başlıyorlardı. Vurmayı başaranların sayısı çok azdı.

Kalkanın yanına yaklaşan Thor yerde bir hançer buldu ve tekrar sıraya geçti. Bu şekilde saatlerce çalıştılar. Thor artık kolunu kıpırdatmakta zorlanıyordu ve sahanın etrafında yaptığı birkaç koşu onu yorgun düşürmüştü. Etrafındaki diğerleri gibi o da terler içinde kalmıştı. İlginç bir idman olmuştu. Bir sürü farklı silahın ağırlığını ve tutuş hissini öğrenmişti. Ancak sıcak hava bu antrenmanı dayanılmaz kılmaya başlamıştı. Çocukların çoğu sahanın etrafında koşuyor, çok azı ise halen

fırlatmaya devam ediyordu. Bu kadar farklı silahlarla, böylesi bir sıcağın altında hedefleri defalarca vurabilmek neredeyse imkansızdı. Sahanın etrafında defalarca koşmanın verdiği yorgunluk, nişan almalarını hepten zorlaştırıyordu. Soluksuz kalan Thor daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Tam yere kapaklanmak üzereydi ki, bağıran Kolk'un sesi duyuldu. "Bu kadar yeter."

Koşularından dönen oğlanların hepsi kendini yere bıraktı. Hepsi soluk soluğa kalmıştı ve üzerlerindeki ağır zırhları atmak için uğraşıyorlardı. Terler içindeki Thor'da çimlerin üzerine uzandı ve tükenmiş haldeki kolunu tuttu. Kral'ın adamlarından birkaçı ellerinde su dolu kovalar getirerek, sahaya

koydular. Bunlardan bir tanesini kapan Reece, suyu içtikten sonra O'Connor'a, o da Thor'a uzattı. Thor kana kana içmeye başladı. Kovayı Reece'e geri uzatırken nefes nefese kalmıştı.

"Bu daha ne kadar devam edecek?" diye sordu Thor.

Reece kafasını salladı ve "Bilmiyorum." dedi.

"Bizi öldürmeye çalıştıklarına yemin edebilirim." dedi bir ses. Thor kafasını çevirdiğinde konuşanın Elden olduğunu gördü. Oğlan gelip, onun yanına oturmuştu. Onu görünce şaşıran Thor, çocuğun gerçekten arkadaş olmak istediğini anladı. Tavırlarını bir anda böyle değiştirmiş olması ilginçti.

“Çocuklar!” diye bağırdı onlara yavaşça yaklaşan Kolk. “Bir çoğunuz hedeflerinizi tutturamamaya başladı. Gördüğünüz gibi yoruldukça nişan almak zorlaşabiliyor. Bu antrenmanın amacı buydu. Savaş anında her zaman dinç olmayacaksınız. Çoğunlukla tükenme noktasına geleceksiniz. Batı çatışmalar günlerce sürebilir. Özellikle saldırdığınız yer bir kale ise. En yorgun olduğunuz zamanlar, en iyi atışınızı yapmanız gereken zamanlar olabilir. O an elinizde ne varsa onu fırlatmak zorunda kalabilirsiniz. Her türlü yorgunluk halinde, her türlü silahı fırlatmaya hazır olmalısınız. Anlaşıldı mı?”

“EVET EFENDİM!”

“Bazılarınız bıçak veya mızrak atabiliyor. Ancak çekiç ve baltada aynı başarıyı gösteremiyor. Sizce tek bir silahı fırlatabilerek hayatta kalabilir misiniz?”

“HAYIR EFENDİM!”

“Sizin için bu bir oyundan mı ibaret?”

“HAYIR EFENDİM!”

Aralarında dolaşan Kolk sırıtıyor ve dik durmadığını düşündüğü çocuklarına sırtına tekmeyi indiriyordu.

“Yeteri kadar dinlendiniz.” dedi. “Kalkın!”

Thor titreyen bacaklarının üzerinde zar zor doğruldu. Ne kadar süre ayakta durabileceğini bilmiyordu.

“Uzun mesafeli dövüş iki kişi arasında gerçekleşir.” dedi Kolk. “Siz bir şeyler fırlatabiliyorsanız, düşmanınız da fırlatabilir. Siz de en az onun kadar tehlike altındasınız. Uzun mesafelerden kendinizi korumayı öğrenmelisiniz. Anlaşıldı mı?”

“EVET EFENDİM!”

“Üzerine fırlatılan bir objeden kaçmak için tetikte olmak, eğilmek, yuvarlanmak veya yanlara kaçmak yetmez. Aynı zamanda büyük bir kalkan kullanmayı da öğrenmelisiniz.”

Kolk’un bir işaretiyle askerlerden biri büyük ve ağır bir kalkan getirdi. Neredeyse kendisinin iki katı büyük olan bu kalkan Thor’u etkilemişti.

“Gönüllü olmak isteyen var mı?” diye sordu Kolk.

Hiç kimseden çıt çıkmıyordu. Kalkanın görüntüsüyle heyecanlanan Thor, fazla düşünmeden elini kaldırdı. Kolk onaylayınca Thor ona yaklaştı.

“Güzel.” dedi Kolk. “En azından aranızda gönüllü olacak kadar salak olanlar var. Cesaretini sevdim çocuk. Salakça ama yerinde bir karardı.”

Kolk ona büyük kalkanı verirken Thor kötü bir karar vermiş olabileceğini düşünmeye başladı. Kalkanı koluna bağlar bağlamaz, aletin ağırlığı karşısında hayrete düştü. Neredeyse yerinden kaldıramıyordu.

“Senin görevin Thor, sahanın bu noktasından diğer tarafına kadar gitmek.

Tabii çizik bile almadan. Şuradaki elli kadar çocuğu görüyor musun?" diye sordu Kolk. "Hepsi sana silahlarını fırlatacak. Gerçek silahlar. Anlıyor musun? Kendini korumak için kalkanını kullanmazsan, diğer tarafa ulaşmadan önce ölebilirsin."

Thor inanmayan gözlerle adama baktı. Kolk'un sözlerini duyan diğer çocuklar ise ölüm sessizliğine büründü.

"Bu bir oyun değil." dedi Kolk. "Ciddi bir çalışma. Tıpkı savaş gibi. Bir ölüm kalım meselesi. Gönüllü olmak istediğinden emin misin?"

Dehşete düşmüş haldeki Thor artık bu noktadan sonra fikrini değiştiremeyeceğini düşündüğü için Kolk'un sorusunu kafasıyla onayladı.

Herkesin karşısındayken geri dönmesi doğru olmazdı.

"Güzel." dedi Kolk ve eliyle yardımcılarından birine işaret etti. Bunun üzerine adam bir boru çalmaya başladı.

"Koşmaya başla!" diye bağırdı Kolk.

Ağır kalkanı tüm gücünü kullanarak iki eliyle kaldıran Thor anında zırha sert bir şeyin çarptığını hissetti. Darbenin yankısını kafasının içindeymiş gibi hissetmişti. *Bu çarpan bir çekiç olmalı,* diye düşündü. Gerçi kalkan halen sağlamdı ama çarpışmanın şoku tüm vücudunu sarsmıştı. Neredeyse elinden düşüreceği kalkanı son anda tutabildi.

Kalkanın el verdiği kadar hızla koşuyor ve üzerine atılan onlarca cisimden korunmak için elinden geleni yapıyordu. Kalkan, ölüm ve yaşam arasındaki çizgiydi onun için. Koştukça, onu nasıl daha iyi kullanabileceğini görüyordu.

Kafasının üzerinden bir ok geçince, suratını kalkanın altına iyice soktu. Ardından çarpan ağır bir silah ise onu neredeyse yere yolluyordu. Ancak zor da olsa kendini toparlayan Thor tekrar koşmaya başladı. İnsanüstü bir çaba göstererek, soluksuz bir halde sahanın diğer ucuna ulaşmayı başardı.

“Fırlatmayı kesin!” diye bağırdı Kolk.

Terler içindeki Thor kalkanı yere fırlattı. Eğer bu iş biraz daha sürseydi, büyük ihtimalle ölmüş olacağını düşünüyordu. Çünkü o ağır kalkanı kaldıracak gücü tükenmişti. Diğerlerinin yanına döndüğünde hepsinin suratındaki hayranlık ifadesini görebiliyordu.

"Güzel işti." diye fısıldadı Reece.

"Başka gönüllü var mı?" diye seslendi Kolk.

Çocukların arasında ölüm sessizliği hakimdi. Thor'un başına gelenleri izledikten sonra hiçbirinin gönüllü olmaya niyeti yoktu.

Thor kendiyle gurur duyuyordu. Başına bunların geleceğini bilseydi büyük ihtimalle katılmazdı. Ancak şimdi katılmış olduğu için mutluydu.

“Öyle olsun. O zaman gönüllü olacak kişiyi ben sizin yerinize seçerim.” diye bağırdı Kolk. “Sen! Saden!” dedi.

Yaşça diğerlerinden biraz daha büyük ama epey zayıf bir oğlan dehşet içinde öne çıktı. “Ben mi?” dedi titreyen bir sesle.

Diğer çocuklar buna güldü.

“Tabii ki. Başka kim olacaktı?” dedi Kolk.

“Üzgünüm efendim. Ama yapmamayı tercih ederim.”

Lejyon üyeleri arasında endişeli sesler duyuldu. Çocuğa yaklaşmaya başlayan Kolk’un suratında küçümseyen bir ifade belirdi ve “Burada yapmak istediklerini değil, benim yapmanızı

söylediğim şeyleri yaparsınız.” diye kükredi.

Korkudan donmuş haldeki Saden sessizce duruyordu.

Reece, “O aslında burada olmamalıydı.” diye fısıldadı Thor’a.

Ona dönen Thor, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Asil bir aileden geliyor ve asillerin tüm çocukları buraya yerleştirilir. Ancak Saden hiçbir zaman bunu istememişti. O bir savaşçı değil. Bunu Kolk da biliyor. Sanırım onu yıldırıp, buradan ayrılmasını sağlamak istiyorlar.”

“Üzgünüm efendim, ama gerçekten yapamam.” dedi Saden dehşet dolu sesiyle.

“Yapabilirsin!” diye bağırdı Kolk. “Ve yapacaksın da!”

Sahadaki gerilim iyice yükselmişti. Gözleri yeri çevrili Saden’ın suratında utanmış bir ifade vardı.

“Üzgünüm, efendim. Bana başka bir görev verin ve ben onu seve seve yerine getireyim.”

Kolk’un öfkesi suratından okunabilir hale gelmişti. Çocukla aralarında birkaç santim kalana kadar üzerine yürüdü.

“Sana başka bir görev *vereceğim,* evlat. Ailenin kim olduğu umurumda değil. Bundan sonra sen, koşacaksın. Yere yıkılana kadar, hiç durmadan. Ve bu kalkanı almak için gönüllü olana kadar da koşmayı kesmeyeceksin. Beni anlıyor musun?”

Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünen Saden kafasıyla onayladı. Derhal yanlarına yaklaşan askerlerden biri Saden'ın sırtına zincirli zırh koydu. Ancak aniden beliren ikinci bir asker de aynı şeyi tekrarladı. Thor çocuğun bu ağırlığa nasıl dayanacağını bilmiyordu. Kendisi bile bir tanesiyle koşarken epey zorlanmıştı.

Kolk Saden'ın arkasına sert bir tekme savurunca, çocuk uzun koşuşuna başladı. Thor onun için üzülüyordu. Onca ağırlığın altında ağır aksak ilerleyen Saden'ın, Lejyon'dan canlı çıkma ihtimalinin ne kadar olduğunu düşünüyordu.

Birdeb borular çalmaya başladı atlarının üzerinde sahaya giren Kral'ın

adamları ve birkaç Gümüş, ellerinde uzun mızraklar, kafalarında kuş tüylü kasklarıyla onlara yaklaştılar.

"Kızının evlenmesinin ve gün dönümünün şerefine, Kral günün geri kalanında ava çıkılacağını emrediyor!"

Thor'un etrafındaki oğlanların hepsi neşeyle haykırıp, atlı adamların peşine takıldılar.

Thor, "Neler oluyor?" diye sordu diğerleriyle beraber koşmaya başlayan Reece'e.

Reece suratına koca bir gülümseme yerleştirdi ve neşeyle "Bu tanrının bir lütfu! Günün geri kalanında serbestiz. Avlanmaya gidiyoruz!" dedi.

21

Thor elinde av için ona teslim edilen mızrakla, diğerlerinin peşinden av alanına doğru ormanın içinde koşuyordu. Reece, O'Connor ve Elden hemen arkasındaydılar. Önlerinde ise atlarının üzerinde zırhlarıyla ilerleyen yüze yakın Gümüş vardı. Kimisinin elinde kısa mızraklar olsa da, çoğu sırtında ok ve yay taşıyordu. Atların arasında ise yardımcıları ve silahtarları koşturuyordu.

En önde ise iri cüssesi ve kendinden emin duruşuyla Kral MacGil vardı. Suratında heyecanlı bir sırıtış vardı. Kral'ın yanında oğulları Kendrick, Gareth ve Thor'u şaşırtacak şekilde Godfrey bile vardı. Yanlarındaki yaverlerden bazıları arada bir duruyor ve boruları üflüyorlardı; geri kalanlar ise atlara yetişmek için hızla koşan köpekleri kontrol ediyorlardı. Tam bir curcuna vardı. Grup ormanın içine dalınca, herkes başka bir yöne gitmeye başladı. Thor nereye gideceğini veya hangi grubu takip edeceğini bilemedi.

Yanlarından Erec'in geçmesiyle, Thor ve diğerleri onun peşine takıldılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Reece'e. Nefesi kesilmek üzereydi.

“Ormanın derinliklerine.” diye yanıtladı Reece. “Kral’ın adamları birkaç gün yetecek kadar yiyecek getirmeyi planlıyor.”

“Neden Gümüşler’den bazıları at üzerindeyken, diğerleri yayan?” diye sordu O’Connor.

“At üzerindekiler geyik veya hindi gibi daha kolay avların peşindeler. Bunun için oklarını kullanıyorlar. Yayan olanlar ise yaban domuzu gibi daha tehlikeli hayvanları avlamaya niyetliler.”

Bu hayvanın adı geçince Thor hem heyecanlandı, hem de endişelendi. Bu hayvanlardan bir tanesi görmüştü; kötü niyetli ve tehlikeli bir yaratıktı ve en ufak tahrikte bile karşısındaki adamı ortadan ikiye yarmaktan çekinmezdi.

“Yaşça daha büyük olan savaşçılar geride kalıp, kuş ve geyik gibi hayvanları avlarlar.” dedi Erec. “Genç olanlar ise avlarının peşine yayın olarak takılırlar ve daha zorlu mücadeleleri tercih ederler. Tabii bunu yapabilmek için fiziksel olarak güçlü olmalısın.”

“İşte bu yüzden siz çocukları bu avlara getiriyoruz.” diye bağırdı Kolk uzaktan. “Hem pratik yapmış olursunuz. Atlarla aranızı açmamaya çalışın. Biz ilerledikçe siz daha küçük gruplara ayrılıp, farklı yönlere sapacak ve önünüze çıkanları avlayacaksınız. Bulabileceğiniz en vahşi hayvanı bulacak ve ölümüne dövüşeceksiniz. Sizi gerçek bir savaşçı yapacak olan niteliklerin hepsini böyle bir avda

bulmak mümkün; güç, cesaret ve düşmanınız ne kadar büyük veya vahşi olursa olsun, ondan kaçmamak.”

Thor ve arkadaşları atların peşinden ormanın içine doğru tüm güçleriyle koşuyorlardı. Nereye gideceğini zar zor kestirebilen Thor, en iyisinin Reece ve O’Connor ile beraber kalmak olacağına karar verdi.

“Ok ver! Çabuk!” diye seslendi Erec.

Derhal harekete geçen Thor Erec’in atına koştu ve semerin yanındaki sadaktan bir ok çıkararak şövalyeye uzattı. Oku yayına yerleştiren Erec ormanın içindeki bir noktaya doğru nişan aldı.

“Köpekler!” diye bağırdı.

Kral'ın yaverlerinden biri havlayan köpeklerin arasından birini çözdü. Hayvan doğrudan çalıların arasına atladı ve koca bir kuşu yerinden havalandırdı. Erec hemen oku fırlattı.

Kusursuz bir atıştı. Boğazına ok saplanan kuş yere düştü. Erec'in gözlerinin keskinliği karşısında Thor etkilenmişti.

Erec, "Kuş!" diye bağırdı.

Yerinden fırlayan Thor ölü kuşu yerinden kaldırdı. Vücudu sıcak olan kuşun boğazından halen kanlar geliyordu. Ölü hayvanı atın semerine astı.

Etraftaki şövalyelerin çoğu Erec gibi oklarını fırlatıyorlar, ardından silahtarlarını leşlerin ardından

yolluyorlardı. Çoğu ok, bir kısmı ise mızraklarını kullanıyordu. Kendrick'i izleyen Thor, adamın mızrağını bir geyiğe fırlatışını izledi. Hedefini tam on ikiden vuran mızrak, hayvanın boğazına saplanarak onu yere devirdi.

Etrafındaki mücadeleyi izleyen Thor epey etkilenmişti. Yanlarında geri götürecekleri ganimetleri düşününce, bunların bir gün boyunca saraydaki herkesi doyurabileceğini anladı.

"Daha önce hiç ava çıkmış mıydın?" diye sordu Reece'e. Kral'ın adamları tarafından ezilmemek için adımlarını dikkatle atıyorlardı. Havlayan köpeklerin, öten boruların ve avlandıkça haykırışlar ile kahkahalar atan adamların

gürültüsünün arasında sesini duyurabilmek zordu.

Bir kütüğün üzerinden atlayarak yoluna devam eden Reece sırıttı. “Hem de defalarca kez. Belli bir yaşa kadar katılmamıza izin vermiyorlar. Heyecan verici olsalar bile kimse yaralanmadan buradan dönebilmeyi ummaz. Şimdiye kadar yaban domuzlarının peşinde birçoğu öldü, nicesi ise yaralandı.”

Reece soluklandı, “Ancak şimdiye kadar hep at üstündeydim. Lejyon ile beraber yürüme şansım hiç olmamıştı. Zaten boğa avlamam da istenmiyordu. Benim için bir ilk!”

Ormanın bir sürü farklı yola ayrılan bir noktasına ulaştılar. Başka bir boru

daha öttü ve koca grup daha küçük parçalara ayrılmaya başladı.

Yeni gruplar oluşurken, Thor, Reece, O'Connor ve Erec ile beraber kaldı. Hep beraber aşağı doğru kıvrımlı bir şekil alan dar yola girdiler. Kendrick'de onlara katılınca altı kişi oldular. Arkasından yaklaşan ayak seslerine dönen Thor, Lejyon'un iki üyesinin daha onlara katılmak için geldiklerini gördü. Bu gelenlerin ikisi de iri yapılı tiplerdi. Gözlerinin üstüne düşen dalgalı kumral saçları ve kocaman gülümsemeleri vardı. Thor'dan birkaç yaş daha büyük olan bu ikili, ikizdi.

"Ben Conval'ım." dedi bir tanesi.

"Ve ben de Conven."

"Kardeşiz." dedi Conval.

“İkiziz!” diye müdahale etti Conven.

Conval, “Umarım size katılmamızda bir sakınca yoktur.” dedi Thor’a.

Thor onları daha önce fark etmiş ama tanışmamıştı. Diğer üyelerle tanışmak onu mutlu ediyordu. Özellikle böyle dost canlısı olanlarla.

“Bundan memnuniyet duyarız.” dedi Thor.

“Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi olur.” diye ekledi Reece.

“Ormandaki yaban domuzlarının dev gibi olduklarını duydum.” dedi Conval.

“Ve tabii ölümcül.” diye devam ettirdi Conven.

Thor ikizlerin taşıdığı uzun mızraklara baktı. Bunlar neredeyse kendi taşıdığından üç kat daha büyüklerdi.

Onlarda Thor'un kısa mızrağına bakıyorlardı.

"Onun boyu yetmezmiş gibi görünüyor." dedi Conval.

"Yaban domuzlarının uzun sivri dişleri olur. Onları avlamak için daha uzun bir şeye ihtiyacın olacak." dedi Conven.

"Benimkini al." dedi Elden. Thor'un yanına koşup mızrağını uzattı.

"Seninkini alamam." dedi Thor ona. "Sen ne kullanacaksın?"

Omuzlarını silken Elden, "İdare ederim." dedi.

Thor, Elden'ın cömertliğinden etkilenmişti. İlişkilerinin ne kadar değiştiğini düşündü.

Emreden bir ses, “Benimkilerden birini al.” dedi.

Sesin sahibi Erec’di. Atın semerini gösteriyor, orada asılı duran iki uzun mızraktan birini almasını söylüyordu.

Thor bunu memnuniyetle kabul etti. Böyle uzun ve ağır bir şeyle koşmak daha zor olacaktı belki, ama en azından şimdi kendini daha güvende hissediyordu. Çünkü bu kadar uzak bir mesafe için mızrağa ihtiyaç duyabilirdi.

O kadar uzun bir süre koştular ki, Thor artık devam edip edemeyeceğinden emin değildi. Her an önlerine çıkabilecek olan bir hayvana karşı tetikteydi. Diğerlerinin varlığı Thor’a kendini güvende hissettiriyor, uzun mızrağı ise yenilmez olduğunu

düşündürtüyordu. Ancak yine de gergindi. Çünkü ilk kez yaban domuzu avlayacağı için, onu nelerin beklediğini bilmiyordu.

Grup bir süre daha ilerledikten sonra bir açıklığa ulaştı ve Erec ile Kendrick atlarını durdular. Buna şükreden Thor, kendilerinin de durabileceğini farz etti. Oğlanların hepsi nefes nefeseyken Erec ve Kendrick atlarından inmeye başladı. Hızla soluyan atların dışındaki tek ses ağaçların arasında esen rüzgarınkiydi. Ormanın içinde koşturan diğer yüzlercesinin sesi artık kaybolmuştu. Thor onların epey uzaklaşmış olduğunu anladı. Soluklanırken etrafını incelemeye koyuldu.

Reece'e, "Hayvanlara ait hiçbir iz yok." dedi Thor. "Sen görebildin mi?"

Reece kafasını salladı.

"Yaban domuzları sinsi hayvanlardır." dedi Erec. "Kendilerini her zaman göstermezler. Bazen izleyen, onlardır. Gardını düşürene kadar bekler ve o an saldırıya geçerler. Siz sakın bu hataya düşmeyin."

"Bakın!" diye bağırdı O'Connor.

Thor o yöne döndü ve ağaçların içinden çıkan koca bir hayvanın hızla üzerlerine koştuğunu gördü. O'Connor bağırmaya başladı ve Reece mızrağını fırlattı. Birden havalanan hayvan mızraktan kurtulmayı başardı. O an hayvanın bir yaban domuzu değil, sadece bir hindi olduğunu anladılar.

Hepsi gülmeye başlayınca gerilimli hava kayboldu. Utanan O'Connor'ın omzuna Reece onu rahatlatmak için elini koydu. "Takma kafana, dostum." dedi.

Halen utanmış gibi görünen O'Connor kafasını başka yöne çevirdi.

"Burada yaban domuzu yok." dedi Elden. "Kötü bir yol seçtik. Burada sadece hindiler var. Elimiz boş döneceğiz."

"Belki bu çok da kötü bir şey değildir." dedi Conval. "Yaban domuzlarıyla yapılan dövüşlerin ölümcül olabileceğini duymuştum."

Soğukkanlılıklarını yitirmeyen Kendrick ve Erec ormanın içini tarıyorlardı. Adamların suratlarındaki ifadeyi inceleyen Thor, onların ormanın

içinde bir şeyi tespit etmiş olduklarını anladı. Thor adamların halen tetikte olduğunu görebiliyordu.

"Yolumuz burada bitiyormuş gibi görünüyor." dedi Reece. "Eğer devam edersek bilinmeyen bölgelere giriş yapacağız. Geri dönüş yolunu bulamayabiliriz."

"Fakat şimdi geri dönersek, av bizim için biter." dedi O'Connor.

"Ellerimiz boş dönersek ne olur?" diye sordu Thor.

"Diğerleri için uzun bir süre kahkaha malzemesi oluruz." dedi Elden.

"Hayır, olmayız." dedi Reece. "Herkes her zaman yaban domuzu avlayamaz. Hatta bu hayvanlardan birini

avlayabilmek, onlarla karşılaşmaktan daha nadir rastlanan bir durumdur.”

Çok fazla su içmiş olduğunu düşünen Thor’un tuvaleti vardı. Avın başından beri tuttuğu için artık dayanılmaz bir haldeydi. “Müsaadenizle.” dedi ve ormanın içine doğru yürümeye başladı.

İhtiyatı elden bırakmayan Erec, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Biraz rahatlamam lazım. Hemen dönerim.”

“Fazla uzaklaşma.” dedi Erec.

Tuvaletinden başka bir şey düşünemeyen Thor diğerlerinin görüş alanından çıkana kadar ormanın içinde ilerledi.

Tam işini bitirmişti ki kırılan bir dalın sesini işitti. Thor bir şekilde bunu

yapanın insan olamayacağını anladı. Tüyleri ürperdi ve yavaşça kafasını geriye çevirdi. Yaklaşık on adım ilerisinde başka bir açıklık ve bu açıklığın ortasında koca bir kaya parçası vardı. Kayanın üstünde ise küçük bir hayvan duruyordu.

Thor diğerlerinin yanına dönmek veya bu hayvanın ne olduğunu öğrenmek konusunda kararsızdı. İleri doğru temkinli bir adım attı. Bu hayvan her ne idiyse, onu kaybetmek istemiyordu. Eğer diğerlerinin yanına dönerse, geri geldiğinde onu yerinde bulamayabilirdi.

Hayvana yaklaştıkça iyice gerilen Thor'un artık kaçabileceği bir alan da kalmamıştı. Görebildiği tek şey yoğun ağaçlar ve keskin bir açıyla inen güneş

ışınlarıydı. Mızrağı tutan elini hafifçe gevşetip, silahı belinin hizasına indirdi. Açıklıkta gördüğü hayvan onu şaşkına çevirdi.

Kayanın hemen dibindeki çimenlerde kısılmış gözleriyle yuvarlanan bu hayvan, bir leopar yavrusuydu. Henüz yeni doğmuşa benzeyen bu hayvan on beş santimetre kadardı ve rahatlıkla Thor'un kıyafetinin içine sığabilirdi.

Thor hayran olmuştu. Yavru baştan aşağı beyazdı. Bu onun hayvanların en nadiri olan Beyaz Leoparın yavrusu olduğunu gösteriyordu.

Arkasından gelen hışırtılara dönen Thor, en önde Reece olmak üzere, tüm grubun endişeyle ona geldiğini gördü.

“Nereye kayboldun?” diye hafif öfkeyle sordu Reece. “Öldüğünü sandık.”

Yavruyu gören diğerlerinin de solukları kesildi.

“Bu çok ciddi bir işaret.” dedi Erec. “İnsanın hayatı boyunca bir kere karşılaşabileceği bir şeye rasgelmişsin. Tüm hayvanların en nadiri. Tek başına bırakılmış. Ona bakan kimse yok. Bunun anlamı yeni sahibi sensin demek. Onu büyütmek artık senin görevin.”

“Benim mi?” diye sordu Thor şaşkınlıkla.

“Evet senin görevin.” diye ekledi Kendrick. “Onu sen buldun. Belki de, o seni buldu, demek daha doğru olur.”

Thor hayretler içindeydi. Koyunları gütmüştü, ama daha önce hiç hayvan yetiştirmemişti ve bunun nasıl yapıldığına dair hiçbir fikri yoktu. Ancak bir yandan da, bu hayvana karşı çoktan bir yakınlık hissetmeye başlamıştı. Küçük ve açık mavi renkteki gözleri sadece Thor'a bakıyor gibiydi. Hayvanın üzerine eğilip, onu kolları arasına aldı.

"Bir leopar yavrusu nasıl yetiştirilir ki?" diye sordu.

"Herhangi bir canlıdan daha farklı olduğunu sanmıyorum." dedi Erec. "Acıktığı zaman karnını doyuracaksın."

"Önce bir isim ver ama." dedi Kendrick.

Adını ne koyacağını düşünmeye başlayan Thor, bunun birkaç gün içinde isim bulmak zorunda kaldığı ikinci hayvan oluşuna şaşırıyordu. Aklına çocukken dinlediği, bir köye dehşet salan aslanla ilgili hikaye geldi.

"Krohn." dedi.

Diğerleri bu kararını onaylamış gibi görünüyorlardı.

"Tıpkı efsanedeki gibi." dedi Reece.

"Hoşuma gitti." dedi O'Connor.

"O zaman adı artık Krohn." dedi Erec.

Krohn kafasını Thor'un göğsüne yasladığı zaman, çocuk hayvanla arasındaki bağın iyice güçlendiğini hissetti. Sanki Krohn'u hayatı boyunca tanıyor gibiydi.

Birden göklerden tüylerini diken diken eden bir ses duydu. Bu Estopheles'di. Çığlıklar atarak Thor'un üstüne doğru dalış geçen hayvan, son anda tekrar yükseldi.

Krohn'u kıskanmış olabileceğini düşünen Thor, aslında şahininin onu yaklaşan tehlikeye karşı uyarmak için böyle bir şey yaptığını anladı. Aniden ağaçların arasında bir hışırtı duyuldu ve onu hızla fırlayan bir hayvan takip etti.

Onu uyaran şahin sayesinde avantaj Thor'un elindeydi: üzerine gelen devasa domuzun yolundan kaçmayı başardı.

Bulundukları açıklıkta tam bir kaos hakimdi. Dev hayvan çılgıncasına diğerlerine de saldırıyor, sivri dişlerini bir o yana bir bu yana savuruyordu.

Dişlerden biri O'Connor'u kolundan yakaladı ve oğlanın kolundan kanlar fişkırmaya başladı.

Bu Thor'un gördüğü en büyük ve en amansız hayvandı. Şu an yaptıklarının gereken silahlar olmadan bir boğanın karşına çıkmaktan hiçbir farkı olmadığını düşünüyordu. Elden uzun mızrağını sağlamaya çalıştı. Fakat tek bir hareketiyle mızrağı yakalayan hayvan, onu rahatça ortadan ikiye ayırdı. Elden'a doğru saldırıya geçen hayvan, oğlanın kaburgalarına bir darbe indirdi. Ancak Elden'ın şansına dişlerini saplayamamıştı.

Domuzu durdurabilmenin imkanı yoktu. Kan peşindeydi ve onu elde edene kadar durmaya niyeti yoktu.

Erec ve Kendrick kılıçlarını çekince, diğerleri de aynısını yaptı. Hayvanın etrafını sarmışlardı, ancak neredeyse doksan santimlik olan dişler, ona vurabilmeyi zorlaştırıyordu. Hayvan ortalarında çılgın gibi koşturup, saldırmak için fırsat kolluyordu. Aralarından sadece Erec başarılı bir vuruş yaparak, hayvanı yan tarafından kesti; ancak bu domuz sanki demirden yapılmış olmalıydı. Çünkü aldığı darbe üzerine istifini bile bozmadı.

İşte tam o an, her şey değişti. Ormanın içinde bir şeyler Thor'un dikkati çekti. Ağaçların arkasında saklanan, kafasının üzerine cübbesinin başlığını geçirmiş bir adam gördüğüne yemin edebilirdi; bu karanlık figür

yayını kaldırdı. Domuza değil, onlara nişan alıyordu.

Thor hayal gördüğünü düşündü. Buna inanması mümkün değildi. Saldırıya mı uğrayacaklardı? Hem de burada? Peki kimin tarafından?

Thor içgüdülerine kulak verdi. Diğerlerinin tehlikede olduğunu anlamıştı ve onları uyarmak için harekete geçti. Ormanın içindeki adam okunu Kendrick'e doğrultmuştu.

Thor Kendrick'in üzerine atlayarak, onu yere devirdi. Devirir devirmez ise ok üzerlerinden geçerek, bir ağaca saplandı. Thor derhal kafasını kaldırarak ormanın içine baktı. Fakat adam çoktan kaybolmuştu.

Ancak bunu düşünecek vakit yoktu; yaban domuzu halen etrafa saldırıyordu ve onlardan sadece otuz santim kadar ilerdeydi. Onlara doğru yönelmişti ve Thor'un bir şey yapmaya vakti yoktu. Ona doğru yaklaşan koca dişlerin darbesi için kendini hazırladı.

Birden kulakları tırmalayan bir homurtu duyuldu; Erec hayvan sırtına atlamıştı ve iki eliyle kaldırdığı kılıcını, boğanın boynundan içeri sokuyordu. Yaban domuzu kükredi, ağzından kanlar saçıldı ve dizlerinin üzerine devrildikten sonra, Thor'un hemen yanına devrildi.

Şaşkınlık içindeki grup birbirlerine bakıyor ve az önce neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

22

Krohn'u kıyafetinin içinde taşıyan Thor, meyhanenin gürültüsü karşısında rahatsız olmuştu. Lejyon üyeleri ve askerlerden oluşan büyük bir grup, içeriye giren ekibi bağırışlarla karşıladı. İçerisi tıklım tıklım ve sıcaktı. Thor kısa sürede diğer yoldaşlarıyla omuz omuza duruyordu. Uzun bir av günü geçirmişlerdi ve ardından hep beraber ormanın derinliklerindeki bu meyhanede kutlama yapmak için toplanmışlardı.

Gümüşlerden birkaçı onlara yolu gösterdi.

Thor'un arkasından gelen Conval ve Conven, diğer gruplarınkinden çok daha büyük olan avlarını demir bir çubuğun üstünde taşıyorlardı. Dev yaratığa son bir kez bakan Thor, onu öldürmeyi başardıklarına halen inanamıyordu.

Kıyafetinin içinde bir kıpırdanma hisseden Thor, yeni yoldaşı Krohn'a baktı. Gerçekten beyaz bir leopar yavrusuna sahip olduğuna inanamıyordu. Kristal mavisi gözleriyle ona bakan hayvan bir takım sesler çıkarıyordu. Thor onun acıkmış olabileceğini düşündü.

Thor meyhanenin kalabalığında etrafından gelip geçen onlarca adam

arasında sıkışmıştı. Bu küçük mekanın içlerine doğru iyice girdikçe sıcaklık artıyor ve haliyle nem de yükseliyordu. O'Connor'ın kanaması sonunda durmuştu. Yaralanmaktan çok sersemlemiş gibiydi.

İçerinin kalabalığında adım atacak yer yoktu. Uzun sıralarında üzerinde adamlar içkilerini içip, şarkılar söylüyor ve kimi kadehlerini tokuştururken, kimi de var güçleriyle masalarına indiriyorlardı. Thor daha önce hiç böyle gürültücü bir kalabalık görmemişti.

Elden sesini duyurmak için bağırarak, "İlk defa mı bir meyhaneye geliyorsun?" dedi.

Köylülüğünden utanan Thor, evet anlamında kafa salladı.

“Pekala o zaman!” diye bağırdı Conval. “Barmen, bize en sert içkinden birer tane ver. Buradaki Thor dostumuz eski ayyaşlardan da.”

İkizlerden biri çıkardığı altın sikkeyi bar tezgahının üzerine koyunca Thor epey şaşırdı; *kim bilir ne kadar varlıklı aileleri vardır*, diye düşündü. Bu kadar parayla kendi ailesi bir ay geçinebilirdi.

Barın üzerinde bir düzine kadar kadeh belirdi. Oğlanlar onlara ulaşmak için kalabalığı aşmak zorunda kaldılar. Thor içlerinden birini kaptı. Üzerinden akan köpüklerin görüntüsü onu heyecanlandırmıştı.

“Avımıza!” diye bağırdı Reece.

“AVIMIZA!” diye hep beraber bağırdılar.

Thor tadı biraz garipsemişti ama bozuntuya vermedi. Korkak gibi görünmek istemediği için kadeh deki sıvıyı içmeye başladı. Ancak yarısına geldiğinde artık dayanamadı ve öksürdü. Bunu gören diğerleri kahkahalara boğuldular. Elden sırtına vurdu.

Thor utanç içinde dudaklarının etrafındaki köpüğü sildi. O henüz cevap veremeden herkes kafasını odanın içine giren müzisyenlere çevirdi. Flütler ve çalgılar başlayınca kalabalık çoştu.

“Kardeşim!” dedi bir ses.

Arkasına dönen Thor kendinden birkaç yaş daha büyük birini gördü. İnce belli, geniş omuzlu bu kişinin suratı

tıraşsızdı ve biraz pasaklı görünüyordu. Reece' yaklaşıp, onu garip bir hareketle kucakladı. Yanında en az onun kadar derbeder görünümlü üç arkadaşı daha vardı.

"Seni burada göreceğimi hiç tahmin etmezdim!" dedi.

"Arada bir ağabeylerimin izinden gitmenin bir sakınca olmaz herhâlde." dedi sırıtan Reece. "Thor, ağabeyim Godfrey'i tanıyor musun?"

Godfrey ile el sıkışan Thor, adamın ellerinin ne kadar narin ve yumuşak olduğunu düşündü. Bunlar kesinlikle bir savaşçının elleri değildi.

Alkolden konuşması bozulmuş olan Godfrey, "Aramıza yeni katılan bu genç hakkında bir şeyler duydum." dedi.

“Tüm krallığın ondan başka bir şey konuştuğu yok. Anladığım kadarıyla iyi bir savaşçıymış.” dedi Thor’a doğru. “Çok yazık. Meyhanede harcanıp gidiyor!”

Kafasını arkaya atan Godfrey ve üç arkadaşı kahkahalar attılar. İçlerinden koca göbekli, kırmızı yanaklı ve ağzı içki kokan bir tanesi Thor’un üzerine eğilerek, elini çocuğun omzuna koydu.

“Cesaret güzel bir özelliktir. Fakat seni savaş meydanlarına yollar ve tek başına bırakır. Fakat sarhoş olmak ise bir kişinin sahip olabileceği en iyi niteliktir: seni güvende tutar ve koynuna bir bayan sokar.”

Tekrar kahkahalara boğuldular. Barmen hepsinin önüne birer kadeh daha

koydu. Thor ondan içmesini beklemeyeceklerini umuyordu; önceki kadehin etkilerini çoktan hissetmeye başlamıştı çünkü.

Ağabeyine seslenen Reece, "Bugün onun ilk avıydı!" dedi.

"Öyle mi?" dedi Godfrey. "İşte buna içilir!"

"Epey bir içilir!" dedi Godfrey'in uzun boylu arkadaşı.

Thor avucuna sokuşturulan kadehe baktı.

"İlklere!" diye bağırdı Godfrey.

"İLKLERE!" diye hep beraber bağırdılar.

"Umarım hayatın ilklerle dolu olur!" dedi uzun boylu adam. "Tabii bu ilkler

arasında ayık kalmak asla olmasın!" diye de ekledi.

Hepsi kahkahalar attı ve kadehlerini ağızlarına götürdüler.

Kendininkinden bir yudum alan Thor, kadehi çaktırmadan ağzından çekmeye niyetlendiyse de, Godfrey onu yakaladı.

"İçki öyle içilmez evlat!" diye bağırdı. Kadehi tuttuğu gibi Thor'un dudaklarına yasladı ve ağzından içeriye döktü. Diğerleri Thor'un görüntüsü karşısında kahkahalar attılar. Thor kadehteki tüm içkiyi bitirince ise hepsi onu alkışladı.

Thor başının hafifçe döndüğünü hissediyordu. Dengesini güçlükle sağlıyor, etrafında olup biteni anlamakta zorlanıyordu. Bu his hoşuna gitmemişti.

Kıyafetinin içindeki Krohn kafasını dışarı çıkardı.

"Neler varmış burada böyle!" diye neşeyle bağırdı Godfrey.

"Leopar yavrusu." dedi Thor.

"Av sırasında bulduk." dedi Reece.

"Acıkmış." dedi Thor. "Onu neyle beslemem gerektiğini bilmiyorum."

"Tabii ki içkiyle!" diye bağırdı uzun boylu adam.

"Gerçekten mi?" diye sordu Thor. "Bu sağlıklı olur mu?"

"Tabii ki!" diye bağırdı Godfrey.

Godfrey parmağını kadehin içine soktuktan sonra, onu Krohn'a doğru uzattı. Hayvan son damlasına kadar hepsini yaladı.

"Gördünüz mü? Bayıldı!"

Birden bağırmaya başlayan Godfrey parmağını hızla çekti. Kanlar içindeki parmağını diğerlerine gösterdi. “Amma keskin dişleri varmış!” diye bağırınca, diğerleri kahkahalara boğuldular.

Krohn’un başını okşayan Thor, kadehin geri kalanını kafasına dikti. Ardından Krohn’u kucağına aldı ve ona gerçekten yiyebileceği bir şeyler bulmaya karar verdi. Kışlada kalmasına Kolk veya herhangi bir Lejyon üyesinin karşı çıkmayacağını umuyordu.

Müzisyenler şarkılarını değiştirirken, Godfrey’in birkaç arkadaşı daha belirdi. Yeni içkilerini sipariş ettikten sonra yanlarına Godfrey’i alarak uzaklaşmaya başladılar.

“Daha sonra görüşürüz genç adam.” diye Reece’e seslendi. Ardından Thor’a dönerek, “Umarım meyhanelerde daha fazla vakit geçirmeye başlarsın!” dedi.

“Ve sen de savaş meydanlarında.” diye takıldı Kendrick.

“İşte orası şüpheli!” dedi Godfrey kahkahayla. Ardından kalabalıkta kayboldu.

“Hep böyle mi kutlarlar?” diye sordu Thor.

“Godfrey mi?” dedi Reece. “Yürümeyi öğrendiğinden beri meyhanelerdedir o. Babamın en büyük hayal kırıklıklarından biri. Ancak Godfrey halinden her zaman memnundur.”

“Hayır, Kral’ın adamlarını kast etmiştim. Lejyon. Yolları hep meyhaneye düşer mi?”

Reece kafa salladı. “Bugün özel bir gün. Yaz gündönümünün ilk avı. Bu gördüklerin her zaman yaşanan şeyler değildir. O yüzden keyfine varmaya çalış.”

Odanın etrafına bakan Thor’un başı iyiden iyiye dönüyordu. Olmak istediği yer burası değildi. Kışlaya dönmek ve antrenmanlarına devam etmek istiyordu. Ve düşünceleri, bir kez daha, Gwendolyn’e kaydı.

“Onu iyice görebildin mi?” diye sordu yanına yaklaşan Kendrick.

Thor anlayamadı.

“Şu ormandaki adam. Bana ok atan?”

Ciddi bir şeyler konuşulduğu anlayan grup iyice birbirine sokuldu.

Thor tekrar hatırlamaya çalıştı ama başaramadı. Her şey çok bulanıktı. "Keşke hatırlayabilsem. Fakat her şey o kadar hızlı gelişti ki." dedi.

"Belki Kral'ın adamlarından biri yanlışlıkla bizim yönümüze doğru atış yapmıştır." dedi O'Connor.

Thor hayır anlamında kafasını salladı.

"Diğerleri gibi giyinmemişti. Kıyafeti baştan aşağı siyah renkliydi ve cübbesi vardı. Kendrick'e doğru okunu fırlattıktan sonra ortadan kayboldu. Üzgünüm, bu kadar görebildim."

Kendrick anlamak için uğraşıyordu.

“Kim senin ölmeni isteyebilir?” diye sordu Reece.

“Suikastçı olabilir mi?” dedi O’Connor.

Omuzlarını silken Kendrick, “Bildiğim kadarıyla hiçbir düşmanım yok.” dedi.

“Fakat babamın bir sürü var.” dedi Reece. “Belki onu öfkelendirmek için seni öldürmek istemişlerdir.”

“Ya da birisi tahttan uzak kalacağından emin olmak istiyordur.” diye varsayımda bulundu Elden.

“Bu çok saçma olurdu! Meşru çocuk değilim ki! Tahta oturmak gibi bir şansım yok!”

İçkilerini yudumlayıp, bunu kimin yapmış olabileceğini anlamaya

çalışırlarken, meyhanenin içindeki herkes merdivenlerin üstünden gelen sese döndü. Kafasını yukarı kaldıran Thor, üst katta dolaşan kadınları fark etti. Hepsi tırabzanlara dayanmış, aşağıyı izliyordu. Yarı çıplak ve aşırı makyajlıydılar.

Thor'u ateş bastı.

"Selamlar beyler!" dedi en önlerindeki kadın. Koca göğüslerinin kırmızı dantelli bir kıyafet örtüyordu.

Adamların hepsi neşeyle bağırmaya başladı.

"Kim bu gece para harcamak ister?" diye sordu iri göğüslü kadın.

Adamlar tekrar bağırdılar.

Thor şaşırmıştı. "Burası aynı zamanda bir genelev mi?" diye sordu.

Şaşıran diğerleri bir süre ona baktıktan sonra kahkahalar atmaya başladılar.

"Tanrım, amma safsın!" dedi Conval.

"Lütfen bunun bir geneleve ilk gelişin olduğunu söyleme." dedi Conven.

"Eminim daha önce hiçbir kadınla beraber olmamıştır."

Hepsinin ona baktığını gören Thor utançtan yerin dibine girmişti. Haklıydılar; daha önce bir kadınla hiç beraber olmamıştı. Ancak bunu onlara asla söylemeyecekti. *Suratımdan anlaşılıyor mudur acaba*, diye düşündü.

O henüz ağzını açamadan ikizlerden biri onu yakaladı ve yukardaki kadına bir altın sikke fırlattı. "Sanırım bu

geceki ilk müşteriniz belli oldu!” diye bağırdı.

Odadan neşeli bir haykırışı yükseldi. Thor direnmesine rağmen, onlarca adam tarafından zorla merdivenlerden yukarı itildi. Üst kata yaklaştıkça aklına Gwen geliyordu. Onu ne kadar çok sevdiğini ve başka biriyle beraber olmak istemediğini hatırlıyordu.

Arkasına dönüp oradan uzaklaşmak istiyordu. Ancak bunu yapması imkansız gibiydi. İri yarı bir sürü adam merdivenin başında duruyor, geri dönmesini engelliyorlardı. Daha ne olduğunu anlayamadan merdivenleri çıkmış, kendini, ondan daha uzun ve aşırı parfüm sıkmış bir kadının yanında buluverdi. Kadın ona gülümsüyordu.

Sarhoşluğu yüzünden oda etrafında dönüyor ve her an yere devrilecekmiş gibi hissediyordu.

Kadın Thor'u kıyafetinden çekerek, nazikçe bir odadan içeri soktu ve kapıyı kapadı. Thor bu kadınla beraber olmama konusunda kararlıydı. Aklına Gwen'i getirmeye çalışıyordu. İlk deneyimini burada yaşamak istemiyordu.

Ancak kafası onu dinlemiyordu. O kadar sarhoştu ki önünü bile göremeyecek vaziyetteydi. Kendinden geçmeden önce hatırladığı son şey bu uzun boylu kadına ait yataktı. Ve bir de oraya ulaşamadan yere yığılma isteği.

23

Yatak odasının kapısına inen yumruklara uyanan MacGil gözlerini araladı. Ancak uyanmamış olmayı dilerdi. Çünkü başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Güneşin güçlü ışıkları odasını aydınlatıyordu. Suratını gömdüğü yastıktan kaldırdı. Dün geceyi hatırlamaya çalıştı. Evinde, kalesindeydi. Ardından ormandaki meyhaneye gitmiş ve haddinden fazla içki içmişti. Gene de bir şekilde buraya

dönmeyi başarmıştı. Yanında yatan Kraliçe de yavaş yavaş uyanıyordu.

Kapı tokmağının sesi tekrar duyuldu. "Bu saatte kim olabilir ki?" diye sordu Kraliçe. Rahatsız olduğu belliydi.

MacGil de aynısını düşünüyordu. Özellikle avlardan sonra uyandırılmaması için hizmetçilerini uyarmıştı. Birileri bunun hesabını verecekti.

Büyük ihtimalle kahyamdır. Gene altınlarla ilgili önemsiz bir şey söylemek için gelmiştir kesin.

Gürültüye dayanamayan MacGil en sonunda, "Vurmayı kes!" diye bağırdı. Yataktan çıkmış, dirsekleri dizlerinin üzerinde oturuyordu. Kirli saç ve sakallarının arasında elini dolaştırdı.

Kendine gelmek için uğraşıyordu. Eskiden olduğu kadar dayanıklı değildi. Yıllar etkisini göstermeye başlamıştı. Hatta aklından bir daha içki içmemeyi bile geçiriyordu.

Zor da olsa ayaklarının üzerine doğrulmayı başardı. Üzerine cübbesini geçirip, kapıya doğru ilerledi ve açtı. Karşısında en sevdiği komutanı Brom, yanında iki yardımcısıyla beraber karşısındaydı. Kral'ı böyle rahatsız ettikleri için kendilerini mahcup hisseden yardımcılar başlarını öne eğmişlerdi. Fakat komutan doğrudan Kral'ın gözlerinin içine bakıyordu ve suratında MacGil'in nefret ettiği o kötümser ifade yerleşmişti. Dünkü gibi güzel bir günün ve iyi bir avın ardından

aldığı bu tür kötü haberler, kral olmakla ilgili en çok nefret ettiği şeylerden biriydi. Dünkü av, ona, umursamaz ve genç olduğu günleri hatırlatmıştı halbuki. Hele ki meyhanede yaptıkları o gece eğlencesi. Fakat şimdi bu şekilde uyandırılmak, kafasına yakaladığı tüm huzuru yerle bir etmişti.

"Sizi uyandırdığım için üzgünüm efendim." dedi Brom.

"Öyle olmalısın zaten." diye homurdandı MacGil. "Önemli olsa iyi olur."

"Önemli."

Adamın suratındaki ciddi ifadeyi görebiliyordu. Arkasına dönüp halen uyuyan kraliçeye baktı. Onlara içeri gelmelerini söyleyip, yatak odasının

içinden başka bir odaya götürdü ve Kraliçe'nin rahatsız olmaması için kapıyı kapadı. Taht odasına kadar gitmek istemediği zamanlarda bu küçük odayı kullanırdı. Odanın camları vitraydı ve etrafa birkaç tane epey rahat koltuk serpiştirilmişti.

"Lordum, casuslarımız bildirdiğine göre bir grup McCloud askeri doğuya, Fabian Denizi'ne doğru atlarını sürüyorlar. Güneydeki keşif birliklerimiz ise kuzeye doğru ilerleyen imparatorluk savaş gemileri tespit ettiklerini söylüyorlar. Şüphesiz ki McCloud askerleriyle birleşmek niyetindeler."

Halen sarhoşluğu üzerinden atamamış olan MacGil, ona anlatılanları

anlamaya çalışıyordu. “Ve?” dedi yorgun ve sabırsız bir halde. Kendi sarayında dönen bitmez tükenmez entrikalardan, söylentilerden ve dolaplardan bıkmıştı.

“Eğer McCloud’lar gerçekten İmparator ile buluşmak niyetindeyseler, bunun tek bir açıklaması olabilir.” dedi Brom. “Kanyon’u aşmak ve Halka Krallığı’nı yıkmak.”

MacGil yıllardır tanıdığı komutanına baktı. Otuz yıldır beraber savaştığı adamın gözlerindeki ciddiyeti okuyabiliyordu. Aynı zamanda korkuyu da. Bu onu rahatsız etti: ilk defa onu böyle korkmuş görüyordu.

Yavaşça ayağa kalkan MacGil, camın önüne doğru yürüdü. Sabah saatlerinde boş olan saray avlusuna

baktı ve düşündü. Bugünün geleceğini en başından beri biliyordu. Fakat bu kadar çabuk olacağını düşünmemişti.

"Hızlı davrandılar." dedi. "Prensleriyle kızımı evlendireli daha bir gün bile olmadı ve sen şimdi beni devirmek için birlik olduklarını mı söylüyorsun?"

Brom içtenlikle, "Evet lordum." dedi. "Başka bir sebep göremiyorum. Tüm belirtiler, bir çatışmanın değil, bir görüşmenin yapılacağı yönünde."

MacGil buna inanmak istemiyordu. "Fakat bu hiç mantıklı değil. İmparator'a Kanyon'u geçiremezler. Niye yapsınlar ki bunu? Bir şekilde bizim tarafımızdaki kalkanı etkisiz hale getirmeyi başarsalar bile sonra ne olur? İmparator onları da

ezip geçecektir. Asla güvende olmayacaklardır. Bunu bilmiyor olmalarına imkan yok.

"Belki bir anlaşma yapacaklardır." dedi sertçe Brom. "Belki İmparator'u sadece bize saldırması için ikna etmişlerdir. Böylece Halka'nın kontrolünü kendilerine geçecek."

"McCloud'lar bu hataya düşmeyecek kadar zeki ve sinsidirler. İmparator'un güvenilmeyecek biri olduğunun farkındalar."

"Belki Halka'yı kontrol etmeyi o kadar çok istiyorlardır ki, bu riski göze almaya hazırdırlar. Artık kızınız da onların kraliçesi olacağına göre."

MacGil bunu düşünmeye başladı. Kafası zonkluyordu. Şu an uğraşmak

istediği en son şey buydu. Hele bu kadar erken bir saatte.

"O zaman senin önerin nedir?" diye sordu Brom'a. Muhabbeti kısa kesmek istiyordu.

"Bunu önleyebiliriz. McCloud'lara ilk saldıran biz olabiliriz. Derhal harekete geçmemiz lazım."

MacGil adamın söylediklerine inanamamıştı. "Tam da kızımı onlarla evlendirdikten sonra mı? Hiç sanmıyorum."

"Eğer saldırmazsak," diye karşı çıktı Brom, "mezarlarımızı kazmalarına izin vermiş olacağız. Bize saldıracaklarından şüphem yok. Şimdi olmasa bile, daha sonra. İmparatorluk ile güçlerini

birleştirirlerse, yapabileceğimiz hiçbir şey kalmaz.”

“Yüksek Topraklar’ı aşmak o kadar kolay değildir. Tüm geçitleri biz tutuyoruz. Bu onlar için bir katliam olur. İmparator’un yedek güçleri bile bu durumu değiştiremez.”

“İmparator’un harcayabileceği milyonlarca adamı var.” dedi Kolk. “Katledilmelerini umursayacaklarını sanmıyorum.”

“Kalkan düşse bile,” dedi MacGil, “Milyonlarca askeri Kanyon’dan veya Yüksek Topraklar’dan geçirmek ya da gemiye bindirmek öyle kolay bir iş değil. Böylesi bir hareketliliği çok uzaklardan bile tespit edebiliriz. Avantaj bize geçer.” MacGil biraz düşündü ve

devam etti, “Hayır, saldırmayacağız. Fakat biraz daha ihtiyatlı olabiliriz; Yüksek Topraklar’da ki devriye sayısını iki katına çıkarın ve mevzileri güçlendirin. Ayrıca casuslarda iki katına çıkarılsın. Şimdilik diyeceklerim bu kadar.”

“Emredersiniz lordum.” diyen Brom, iki teğmeniyle beraber hızla odadan çıktı.

Başını ağrısı halen geçmeyen Brom camdan dışarı baktı. Kaçması imkansız olan bir kar fırtınası gibi ufukta yaklaşan savaşı görebiliyordu. Bunu hissedebiliyordu, ancak yapabileceği hiçbir şey yoktu. Etrafına, sarayına, altında uzanan avluya baktı ve bunların

daha ne kadar ayakta kalacaklarını düşündü.

Şu an bir kadeh içki için yapmayacağı şey yoktu.

24

Kaburgalarını dürten bir ayak Thor'u uyandırdı. Bir saman yığınının üstündeydi. Sanki kafası yüzlerce kiloymuş gibi geliyordu. Boğazı kupkuruydu ve gözleri yanıyordu. Attan düşmüş gibi hissediyordu.

Tekrar dürtülünce yattığı yerde doğruldu. Oda etrafında çılgınca dönüyordu. Birden öğürmeye ve ardından kusmaya başladı.

Etrafından gülme sesleri yükselince başını kaldırdı ve karşısında Reece,

O'Connor, Elden ve ikizleri gördü.

"Uyuyan güzel nihayet uyanabildi!" dedi Reece gülümseyerek.

"Hiç kalkmayacaksın sanmıştık." dedi O'Connor.

"İyi misin?" diye sordu Elden.

Elinin tersiyle ağzını silerken, dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Birkaç adım ötesindeki Krohn koşarak kollarının arasına atladı ve kafasını kıyafetinin içine soktu. Onu görmek Thor'u rahatlattı ve mutlu etti.

"Neredeyim?" diye sordu. "Dün gece neler oldu?"

Odadakiler güldü.

"Sanırım içkiyi fazla kaçırdın, arkadaşım. İçmeyi öğren artık.

Hatırlamıyor musun? Meyhane?”

Gözlerini ovuşturan Thor hatırlamaya çalışıyordu. Hayal meyal bir şeyler hatırlamaya başladı. Önce avı, ardından meyhaneye girişi ve tabii içkileri. Üst kata çıkışı...Fakat ondan sonrası belirsizdi.

Aklına Gwendolyn gelince birden heyecanlanıverdi. O kadınla beraber olmuş muydu? Gwen ile olma ihtimalini eline yüzüne mi bulaştırmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Reece’e. Sesi epey ısrarcı, suratı ise oldukça ciddiydi. “Lütfen, anlat bana. O kadınla yanlış bir şey yapmadığımı söyle.”

Diğerleri güldü, fakat Reece arkadaşına içtenlikle bakıyor ve onun içinde bulunduğu duruma anlayışla

yaklaşıyordu. “Merak etme dostum.” dedi. “Yanlış hiçbir şey yapmadın. Kusup, yere yıkılmak dışında!”

Herkes tekrar güldü.

“İlk seferini heba ettin.” dedi Elden.

Bunu duyunca rahatlayan Thor, Gwen ile arasını açacak bir şey yapmadığı için sevinmişti.

“Sana bir daha kadın falan ısmarlamam!” dedi Colven.

“Paraya yazık.” dedi Conven. “Üstüne üstlük parayı geri de vermedi.”

Hepsi birden güldü. Thor utanmıştı ama rahatlamıştı da. Reece’i kolundan tutup çekti. “Kız kardeşin,” diye fısıldadı, “Yaşananlardan haberi yok, değil mi?”

Reece gülümsedi ve elini Thor'un omzuna koydu, "Her ne kadar yanlış bir şey yapmamış olsan bile, sırrın benimle güvende. Hiçbir şeyden haberi yok. Onu bu kadar düşünüyor olmanı takdir ediyorum." dedi. "Hayat kadınlarıyla beraber olan bir enişte istemezdim. Ayrıca sana şunu iletmem istendi."

Reece, Thor'un avucuna küçük bir parşömen bıraktı. Kafası karışan Thor üzerindeki kraliyet damgasını ve pembe kağıdı görünce heyecanlandı.

"Kız kardeşimden." diyen ekledi Reece.

"Ooo!" diye hep beraber bağırdı diğerleri.

"Demek bir aşk mektubu!" dedi O'Connor.

“Sesli oku!” diye bağırdı Elden.

Tek başına kalmak isteyen Thor, kışlanın bir ucuna giderek diğerlerinden uzaklaştı. Başının ağrısını veya dönmesini artık umursamıyordu. Parşömeni nazikçe açtı ve titreyen elleriyle okumaya başladı.

“Benimle öğlen vakti Tepe Ormanı’nda buluş. Geç kalma. Ve dikkatleri üzerine çekme.”

Thor kağıdı cebine sıkıştırdı.

“Neler yazıyordu aşık çocuk?” dedi Calven.

Reece’e güvenebileceğini bilen Thor ona yaklaştı ve “Bugün Lejyon çalışması yok, değil mi?” diye sordu.

“Tabii ki yok. Bugün tatil.”

“Tepe Ormanı nerede?”

Reece güldü. “Gwen’in favovi mekanı.” dedi. “Saraydan çıkan doğu yolunu kullan ve sağ tarafında kaldı. Bayırı tırmandıktan sonra karşına çıkan ikinci tepe orası.”

Thor Reece’e baktı. “Lütfen, kimsenin bunu bilmesini istemiyorum.”

“Eminim o da istemiyordur. Annem öğrenecek olursa ikinizi de öldürür. Kız kardeşimi odasını kilitler ve seni de güneye sürgün eder.”

Thor yutkundu. “Ciddi misin?”

Reece onayladı. “Seni sevmiyor. Nedenini bilmiyorum ama kararını vermiş. Hemen oraya git ve buna kimseden bahsetme. Ve endişelenme.” dedi. Thor’un elini sıkarak, “Ben de kimseye bahsetmeyeceğim.”

*

Thor görünmemek için elinden geleni yapıp, hızlı adımlarla yürüyor, Krohn'da hemen yanında koşuyordu. Reece'in yaptığı yol tarifini izliyordu. Sarayın yamaçlarından hızlıca geçip, küçük bir tepeyi aşmış ve sık ağaçlı bir ormana ulaşmıştı. Sol tarafında arazi eğim kazanıyor, bu da onu dar bir yolun üzerinde ilerlemeye zorluyordu. Solundaki uçuruma, sağındaki ormana bakınca kızın onunla dalga geçtiğini düşünmeye başladı.

Şu ukala asil Alton haklı mıydı acaba? Kız onunla sadece eğleniyor muydu? Belki kız ondan sıkılacaktı

yakında. Böyle bir şey olmamasını umut ediyordu. Kızın ona olan duygularının içten olmasını diliyor olsa bile, buna bir türlü inanamıyordu. Kız kendisini doğru düzgün tanımıyordu bile. Ayrıca kraliyet ailesindendi. Ondan ne istiyor olabilirdi? Hem kız ondan birkaç yaş daha büyüktü. Şimdiye kadar büyük kızların ilgisi bir yana, hiçbir kızın ilgisini çekmeyi başaramamıştı. Zaten köyünde kendi yaşlarında fazla kız da yoktu.

Thor kızlar hakkında fazla kafa yormamıştı. Ne kız kardeşi olmuştu ne de karşı cinsten biriyle samimi. Onun yaşındaki çocuklar bu tür şeyleri kafaya pek takmazlardı zaten. Çoğu on sekizinci yaşlarına geldiklerinde ailelerinin

ayarladıkları evlilikler yapardı. Bunlar evlilikten çok, iş anlaşmalarına benzerlerdi. Yüksek mevkiden olup da, yirmi yaşına kadar evlenmeyenlerin önüne ise iki seçenek konurdu: ya kendilerine bir gelin seçecek ya da o gelini kendileri bulacaklardı. Fakat bu kural Thor için geçerli değildi tabii. Çünkü o varlıksız bir aileden geliyordu ve onun durumunda olanlar, genelde iki ailenin de çıkar sağlayabileceği evlilikler yapmak zorunda kalırlardı. Koyun ticaretinden bir farkı yoku.

Ancak Thor, Gwendolyn'i ilk gördüğünde tüm bunlar değişti. Hayatında ilk defa bu kadar güçlü bir duygu tarafından ele geçirilmişti. Onu her görüşünde, bu hisleri derinleşiyor ve

kızdan başka bir şey düşünemez oluyordu. Kızdan ayrı olmak ona acı veriyordu.

Thor hızını arttırdı ve her yerde kızı aramaya başladı. Onunla tam olarak nerede buluşacaklarını ya da sahiden buluşamayacaklarını merak ediyordu. Güneş tepede yükselmiş ve Thor'un alnından terler dökülmeye başlamıştı. Halen akşamdan kalmış hissediyordu. Güneş yükselip, Thor'un kızı bulma çabaları boşa çıktıkça kendini kötü hissetmeye başladı. Ayrıca bu buluşmalarının başlarına çok büyük belalar açabileceğini düşünüyordu; eğer Kraliçe onları yakalayacak olsa, kendisini hakikaten sürgüne yollar mıydı? Lejyon'dan atılıp, sevdiği her

şeyden uzaklaştırılır mıydı? O zaman hali nasıl olurdu?

Her şeye rağmen buna değer, diye düşündü. Onunla olma ihtimali bile güzeldi ve risk almaya değerdi. Tek istediği kızın aslında onunla eğleniyor olmaması ve hislerinden samimiyetiydi.

"Yanımdan geçip gitmeyi mi düşünüyorsun?" dedi bir ses ve ardından kıkırdadı.

Ürken Thor yerinden sıçradıktan sonra sesin geldiği yöne baktı. Buna inanamadı; kız dev bir çam ağacının gölgesinde oturuyor ve ona gülümsüyordu. Kalbi bu gülümseme karşısında adeta eridi. Kızın gözlerindeki sevgisi görebilen Thor'un tüm kaygıları kaybolmuştu. Kızdan

şüphelenmekle aptallık ettiğini düşünüyordu.

Kızı gören Krohn iniltiler çıkardı.

“Bu da nesi böyle?” dedi kız neşeyle.

Kız eğilince Khron koşarak onun kollarına atladı. Kız da yerden kaldırıp, sevmeye başladı.

“Çok şirin!” dedi hayvana sarılarak. Khron kızın suratını yalamaya başlayınca Gwen güldü ve hayvanı öptü. “Adın ne senin küçük dostum?”

“Khron.” dedi Thor. Kızın karşısında ilk defa dili tutulmamıştı.

“Her gün böyle leopar arkadaşlarınla mı dolaşırsın?” diye gülerek Thor’a sordu.

“Onu buldum.” dedi Thor. Her zaman olduğu gibi kızın yanında utangaç hissediyordu. “Av sırasında ormanda. Kendrick onu bulduğum için bakmam gerektiğini de söyledi. Bunun kaderimde olduğundan bahsetti.”

Kız ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Doğru söylemiş. Hayvanlar çok kutsal varlıklardır. Sen onları değil, onlar seni bulur.”

“Bugünlük bize katılmasından rahatsız olmazsın umarım.” dedi Thor.

Gülen kız, “Bilakis, katılmazsa üzülürüm.” dedi ve onları izleyen kimse olmadığından emin olmak için şöyle bir etrafına baktıktan sonra Thor’u elinden tutarak, ormanın içine çekti.

“Çabuk olalım.” diye fısıldadı. “Kimsenin bizi görmesini istemiyorum.”

Kızın dokunuşu Thor’u heyecanlandırmıştı. Hızla ormanın içine girdiler ve çam ağaçlarının arasındaki kıvrımlı yollardan ilerlediler. Kız elini bıraktı, ama Thor yaşadığı hissi unutmadı.

Kızın ondan gerçekten hoşlandığını anladıkça Thor’un güveni yerine geliyordu. Hem kız da en az onun kadar yakalanmaktan korkuyordu. Çünkü kaybedeceği bir şeyi olduğu için, risk almak istemiyordu.

Belki de, diye düşündü Thor, Alton veya beraber olabileceği diğer çocuklar tarafından görülmek istemiyordur. Belki Alton haklıydı. Kız, Thor ile

görülmekten utanıyor olabilirdi. Kafası böyle karışık olan Thor, ne yapacağını bilemiyordu.

"Dilini kedi mi kaptı?" diye sordu Gwen.

Thor iki arada bir derede kalmıştı: hem kıza kaygılarından bahsedip işi eline yüzüne bulaştırmaktan korkuyor, hem de bunları bir kere söyleyip, kızın gerçek düşüncelerini öğrenerek rahatlamayı istiyordu. Düşündüklerini artık söylemek zorundaydı.

"En son görüşmemizden sonra Alton ile karşılaştım. Biraz konuştuk."

Gwen'in surat ifadesi karardı ve morali yerle bir oldu. Thor bu konuyu açtığına derhal pişman oldu. Kızın sevdiği yanlarından biri olan güler yüzü

ve neşesini yerine getirmek için her şeyi yapardı. Ancak artık biraz geçti.

"Ne dedi?" diye sordu üzüntülü bir sesle.

"Senden uzak durmamı söyledi. Ve beni aslında umursamadığını. Senin için bir eğlenceden ibaretmişim. Benden nasıl olsa birkaç gün içinde sıkılırmışsın. Ayrıca onunla evlenecekmişsiniz ve bu çoktan ayarlanmış bile."

Öfkelenen Gwendolyn alaycı bir kahkaha attı.

"Böyle mi dedi? O benim tanıdığım en küstah ve tahammül edilemez insanlardan biridir." dedi öfkeyle. Doğduğum günden beri yakamdan düşmedi. Sırf babalarımız kuzen diye

kendini kraliyet ailesinden sanıyor. Bu unvanı onun kadar az hak eden başka bir insanla tanışmadım. Kafasına da bir şekilde evleneceğimizi sokmuş. Ailem zorlasa bile böyle bir şeyi hayatta yapmam. Hayatta. Özellikle onun gibi biriyle asla. Onu görmeye bile dayanamıyorum."

Thor bu kelimeler karşısında rahatlamıştı. Üzerinden yüzlerce kiloluk bir ağırlık kalkmıştı sanki; çatılara çıkıp şarkı söylemek istiyordu. Duymak istediği tam olarak buydu. Bu konuyu boşuna açtığını düşünüp, üzüldü. Ancak henüz tam tatmin olmamıştı, çünkü Thor'dan gerçekten hoşlanıp, hoşlanmadığı hakkında bir şey söylememişti.

“Senin endişelerine gelirsek.” dedi kız, Thor’u gözünün ucuyla keserek. “Seni daha yeni tanıdım sayılır. Sana herhangi bir konuda söz veremem. Ancak senden Alton kadar nefret ediyor olsam, zaten yanında bir an bile durmazdım. Tabii ki istediğim zaman fikrimi değiştirebilirim. Bazen kararsız olabilirim, ancak söz konusu olan aşk ise, asla olmam.”

Thor istediği cevabı sonunda alabilmişti. Kızın ciddiliği ve seçtiği kelimeler onu etkilemişti; *aşk*. Kafası bundan sonra daha rahat olacaktı.

“Madem konusu açıldı, o zaman ben de sana aynısını soracağım.” dedi kız. Sorgulama sırası ondaydı. “Aslına bakarsan, benim, senden daha çok

kaybedecek şeyim var. Ne de olsa ben kraliyet ailesine mensupken, sen halktan birisin. Ayrıca senden daha büyüğüm. Sence de bu tür kaygıları asıl yaşaması gereken kişi ben değil miyim? Sarayda insanlar senin gizli bir gündeminin olduğunu söylüyorlar. Sosyal statünü yükseltmek için beni kullandığından bahsedenleri bile duydum. Ayrıca babamla aranın iyi olması da dikkatleri çekiyor. Bu söylenenlere inanmalı mıyım sence?"

Thor dehşete düşmüştü.

"Hayır leydim, asla. Bir an olsun bile aklıma bu tür düşünceler gelmedi. Yanınızda olmaktan başka bir şeyi düşünemediğim için buradayım. Tüm kalbimle istediğim için. Çünkü sizinle

değilken tek düşünebildiğim şey sizsiniz.”

Thor kızın dudağının ucunda beliren gülümsemeyi görmüştü.

“Sen buralarda yenisin.” dedi kız. “Kraliyet Sarayı’na ve asillerin yaşamına yenisin. İşlerin nasıl yürüdüğünü görmen için biraz vakit geçmesi lazım. Burada herkesin gizli bir gündemi vardır. Herkes güç, statü, unvanlar ve zenginlik peşindedir. Herkesin kendi casusları vardır ya da ortak bir planları. Burada insanların sözlerine güvenmemelisin. Mesela Alton sana evliliğimizin çoktan ayarlanmış olduğunu söylediği zaman, aslında aramızdaki ilişkinin boyutunu öğrenmek için senin ağzını arıyordu. Çünkü ona

meydan okuduğunu düşünüyor. Ve büyük ihtimalle başka birilerine durum raporu veriyordur. Onun için evlilik ve aşk aynı şey değil. O bu durumu daha çok bir işbirliği gibi ele alıyor. Rütbe ve altına ulaşmak için bir yol sadece. Kraliyet Sarayı'nda hiçbir şey göründüğü gibi değildir."

Khron koşarak birden önlerinden geçip, ormana inen yoldan aşağı ilerlemeye başladı.

Thor'a bakıp gülen Gwen oğlanın elinden tutup, koşmaya başladı.

"Gel hadi!" dedi heyecanla.

Kahkahalar içinde Khron'un peşinden koşarak, açık bir alan vardılar. Thor görüntü karşısında epey etkilenmişti; burası hayatında gördüğü

en güzel yerdi. Çayırın içinde her renkten çiçek gönlüne göre yükseliyor, dizlerine kadar ulaşıyordu. Her çeşitten kelebek, bu çiçeklerin üzerinde uçuşuyor ve kuş cıvıltıları havayı dolduruyordu. Harika bir şekilde parıldayan güneş, uzun ağaçların arasındaki bu açık bölgeye sanki kutsal bir görünüm veriyordu.

"Daha önce hiç körebe oynadın mı?" diye sordu kız gülerek.

Thor hayır anlamında kafası salladı ve o daha bir şey diyemeden, kız çıkardığı bir mendili onun gözlerinin etrafına sarıp, kafasının ardından bağladı. Thor kızı göremiyordu ama gülüşünü duyabiliyordu.

"Ebe!" dedi kız.

Thor kızın uzaklaşan ayak seslerini duydu ve gülümsedi. “Ne yapmam gerekiyor?” diye seslendi.

“Beni bulacaksın!” Kız çoktan uzaklaşmıştı bile.

Etrafını göremeyen Thor onun arkasından düşe kalka koşmaya başladı. Kızın kıyafetlerinin çıkardığı hışırtıyı duymaya çalışıyordu. Her ne kadar buranın açık bir alan olduğunu bilse bile, yine de bir ağaca çarpmamak için ellerini önünde tutuyor ama bu yüzden koşması da zorlaşıyordu. Kısa süre içinde başı dönmeye başladı. Halkalar çizerek koşuyormuş gibi hissediyordu.

Ancak yine de bir kulağı kızda ve onun gülüşlerindeydi. Bu sese odaklanmaya çalışıyordu. Bazen

yakınlaşıyor, bazen uzaklaşıyor gibiydi. Başı iyice dönmeye başlamıştı.

Yanında sesler çıkararak koşturan Khron'u duydu ve kızın yerine, ona kulak vermeye başladı. Böylece kızın gülüşleri gittikçe yaklaştı ve Khron'un onu kıza götürdüğünü anladı. *Khron bu şekilde oyunlarına katılabildiğine göre epey zeki bir hayvan olmalı*, diye düşündü.

Kızın ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. O yaklaştıkça, kız zikzaklar çizerek uzaklaşıyordu. En sonunda kızı kıyafetinden yakalamayı başarınca kız neşe dolu bir çığlık attı ve ikisi birlikte yumuşak toprağa doğru devrildiler. Thor son anda yaptığı bir hareketle ilk düşenin kendisi olduğundan emin oldu.

Böylece kız üstüne düşecek ve canı acımayacaktı.

Bu hareketi beklemeyen kız neşeli kahkahalar atarak, Thor'un gözlerini kapatan mendili açtı. Thor kızı kendisine bu kadar yakın görünce kalbi hızla atmaya başladı. Kızın giydiği ince yaz giysisinin üzerinden onun tüm hatlarını hissedebiliyordu. Kız üzerinden kalkacak gibi görünmüyordu. Onun yerine gözlerini kaçırmadan doğrudan Thor'un gözlerinin içine bakıyor ve derince soluklanıyordu. Thor'da aynı durumdaydı. O kadar heyecanlanmıştı ki olan biteni anlayamıyordu.

Kız birden eğilip, Thor'un dudakların üzerine kendininkileri indirdi. Kızın dudakları Thor'un hayal

edebileceğinden bile daha yumuşaktı. Bu öpücük sayesinde ilk defa kendini yaşıyormuş gibi hissetti.

İkisinin de gözleri kapalı, bir süre böyle öpüşmeye devam ettiler. Thor zamanı durdurabilmek istiyordu.

Kız sonunda yavaşça dudaklarını çekti. Gözlerini aralarken gülümsemeye devam ediyordu. Vücutları halen üst üsteydi ve bir süre daha öyle de kaldı.

"Nerelisin?" diye sordu gülümseyen kız yumuşak bir sesle.

Thor da gülümsedi. Nasıl cevaplayacağını bilmiyordu.

"Sıradan bir oğlanım işte." dedi

Kız *hayır* der gibi kafasını salladı ve güldü.

“Hayır, değilsin. Bunu hissedebiliyorum. Bence sen bundan çok, ama çok daha fazlasısın.”

Kız uzandı ve Thor’u tekrar öptü. Bu seferki daha uzundu. Thor ellerini kızın saçları arasında dolaştırdı. Thor zihni kıpır kıpırdı. Bunun nasıl sonuçlanacağını çoktan merak etmeye başlamıştı bile. Aralarında bu kadar engel varken, yine de beraber olabilecekler miydi? Bir çift olmalarına gerçekten de imkan var mıydı? Thor, hayatında hiçbir şeyin bunun kadar gerçekleşmesini istememişti. Lejyon’a katılmayı bile bu kadar istememişti.

O bunları düşünürken, birden çalıların arasından bir şeyin sesi geldi. Ürken ikili kafalarını hemen o yana

çevirdiler. Khron çalıların içine atlayınca, tekrar bir hışırdama sesi duyuldu. Önce ciyaklamaya benzer bir ses çıkaran Khron, ardından kükreyince, bir tıslama sesi duyuldu ve ardından sessizlik çöktü.

İkisi de kalkıp o tarafa doğru baktılar. Thor olası bir tehlikeye karşı Gwen'i korumak için öne doğru atıldı. Etrafta kimse yok gibiydi, ancak uzun çimenlerin ardında bir şeylerin olduğundan Thor emindi.

Çalıların arasından çıkan Khron'un küçük ağzındaki küçük dişlerinin arasında kocaman ve hareketsiz halde beyaz bir yılan sallanıyordu. Hayvan en az üç metre olmalıydı. En az bir ağaç

dalı kadar kalın olan beyaz derisi parıldıyordu.

Thor hemen neler olduğunu kavradı: Khron onları bu ölümcül hayvanın saldırısından korumuştu. Bu küçük hayvana karşı içi şükranla dolmuştu.

Gwen'in soluğu kesilmişti. "Bir beyazsırt." dedi. "Tüm krallığın en ölümcül hayvanı."

Thor yılana hayranlıkla bakıyordu. "Bu yılanın sadece bir efsaneden ibaret olduğunu sanıyordum."

"Çok nadir rastlanılır." dedi Gwen. "Daha önce sadece bir kez görmüştüm. O da dedemin öldürüldüğü gündü. Bu bir işaret." Kafasını Thor'a çevirdi. "Bir ölüm yaklaşıyor. Yakın bir kişinin ölümü."

Thor'un tüyleri diken diken oldu. Bu sıcak yaz gününde birden esmeye başlayan soğuk rüzgar, kızın söyledikleri konusunda Thor'un kesinlikle emin olmasını sağladı.

25

Tek başına sarmal merdivenlerden yukarı doğru çıkan Gwen, bir yandan Thor'u, yaptıkları yürüyüşü ve o beyaz yılanı düşünüyordu. Kafası karman çorman bir haldeydi. Bir yandan Thor ile beraber olduğu için mutluydu; ancak diğer bir yandan da gördükleri o yılan onu dehşete düşürmüştü. Çünkü bunun anlamının birilerinin ölümü demek olduğunu biliyordu. Ancak kim olduğunu bilememek onu rahatsız ediyordu. Ağabeylerinden bir tanesi veya annesi

olabilir miydi? Ya da, ki bunu düşünmekten bile korkuyordu, babası olabilir miydi?

Yılan, neşeli başlayan günlerine gölge düşürmüş ve ruh hallerini alt üst etmişti. Hemen ormandan ayrılmaya karar vermişler ve beraber görünmemek için yollarını ayırmışlardı. İstediği son şey annesi tarafından yakalanmaktı. Fakat Gwen Thor'dan bu kadar kolay vazgeçmeye niyetli değildi. Annesiyle nasıl mücadele edeceğini bulup, planını geliştirmesi için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Thor'dan ayrılmak acı vericiydi; şimdi bunu düşününce, kötü hissediyordu. Ona tekrar ne zaman görüşeceklerini sormak istemiş ve başka

bir gün için anlaşmak istemişti. Ancak yılanın verdiği dehşetle, bunu sormayı unutmuştu. Şimdi Thor'un kalbini kırmış olabileceğini düşünüyordu.

Kraliyet Sarayı'na adım atar atmaz, babasının uşakları ona haber getirdiler. Merdivenleri çıkmaktan soluğu kesilmişti ve babasının onu neden görmek istediğini merak ediyordu. Yoksa birileri onu Thor'la beraber mi görmüştü? Babasının onu bu kadar çabuk görmek istemesinin başka bir sebebi olamazdı. Yoksa o da mı Thor'u görmesini yasaklayacaktı? Böyle bir şey yapacağını pek düşünmüyordu gerçi. Çünkü adam her zaman kızından yana olmuştu.

Soluğu kesilmiş haldeki Gwen, nihayet en üst kata ulaştı. Onu görünce kendilerini toparlayan muhafızların yanından geçerek, babasının odasına ulaştı. İçerde bekleyen iki uşak onu görünce eğilerek selam verdiler.

"Bizi yalnız bırakın." dedi babası onlara.

Kral'ı selamlayarak, hızla odadan çıktılar ve artlarından kapıyı çektiler.

Babası masasının başından kalktı. Suratında büyükçe bir gülümseme vardı ve kızına doğru yaklaşmaya başladı. Gwen her zaman olduğu gibi onun yanında kendini rahat hissediyordu. Ayrıca sinirli olmadığını görmek, onu iyice rahatlatmıştı.

"Gwendolyn'im." dedi.

Kızı kendine çekip sarıldı. Kız da aynı şekilde karşılık verdi. Kral onu ateşin yanındaki iki sandalyeye doğru götürdü. Ateşin önünde uzanan, çocukluğundan beri bildiği birkaç iri köpek, onların önünde çekildi. İki tanesi kızın yanına yaklaşarak, kafalarını Gwen'in kucağına koydular. Kız şöminenin yanıyor olmasına minnettardı; çünkü bir yaz günü için hava fazlasıyla soğuktu.

Ateşe doğru eğilen babası, alevleri izliyordu.

"Seni neden çağırdığımı biliyor musun?" diye sordu.

Kız babasının suratından bir şeyler anlamaya çalıştı ama başaramadı.

"Bilmiyorum, baba."

Adam şaşkınlıkla ona baktı. “Geçen günkü konuşmamız yüzünden. Kardeşlerinle beraber olan. Kraliyetle ilgili. Seninle bunu konuşmak istiyordum.”

Gwen bunu duyunca epey bir rahatladı. Çünkü konu Thor ile değil, politika ile ilgiliydi. Hiç umursamadığı şu aptal şey. Rahat bir nefes aldı.

“Rahatlamışa benziyorsun.” dedi Kral. “Sen ne hakkında konuşacağımızı düşünmüştün?”

Babası her zaman akıllı bir adam olmuştu. Onu bir kitapmış gibi okuyabilen birkaç insandan biriydi. *Onun yanından dikkatli olmak gerek*, diye düşündü.

“Hiçbir şey, baba.” dedi hızla.

Adam tekrar güldü. “O zaman söyle bana. Seçimim hakkında ne düşünüyorsun?”

“Seçim?” diye sordu.

“Varis seçimim! Krallık için!”

“Beni mi kastediyorsun?”

“Başka kim olacaktı?” diyen adam güldü.

Kız utandı.

“Oldukça şaşırdığımı söylemeliyim, baba. Ben ilk doğan çocuğun değilim ve bir kadınım. Politikadan hiç anlamam ve umursamam da. Bir krallık nasıl yönetilir, hiçbir fikrim yok. Politik bir hırsımda yok. Neden beni seçtiğini anlayamıyorum.”

“Tam olarak bu sebeplerden dolayı.” dedi ciddi bir ifadeyle. “Çünkü senin

tahtta gözün yok. Kral olmak istemiyorsun ve politikadan da anlamıyorsun.”

Derin bir nefes aldı.

“Ancak insan doğasını anlıyorsun. İnsanları okumakta başarılısın. Bunu benden almışın. Annenin kıvrak zekasına da sahipsin. Onları nasıl değerlendirmen gerektiğini biliyor ve doğrudan içlerini görebiliyorsun. Bir kralın en çok ihtiyaç duyduğu şey budur. İnsan doğasını bilebilmek! Bundan başka bir şeye ihtiyacın yok. Diğer her şey yapaydır. Halkını iyi tanı, onları anla ve içgüdülerine güven. Onlara adil davran. Hepsi bu.”

“Şüphesiz bir krallığı yönetebilmek için bundan daha fazlası gerekiyordur.”

dedi Gwen.

"Pek sayılmaz." dedi babası. "Çoğu şey, vereceğin tüm kararlar, bu dediklerimden doğacaktır."

"Ancak babacım şunu unutuyorsun; ben yönetmek gibi bir arzuya sahip değilim ve sende henüz ölmeyeceksin. Bu aptal bir gelenekten ibaret. Niye bu kadar takılıyorsun buna? Bunun hakkında konuşmamayı, hatta düşünmemeyi tercih ederim. Umarım senin aramızdan ayrılacağın günü asla görmem ki, tüm bunlar anlamını yitirir böylece.

Boğazını temizleyen babası epey ciddi görünüyordu.

"Argon ile konuştum. Geleceğimin karanlık olduğunu söylüyor. Bunu ben de

hissettim. Kendimi hazırlamalıyım." dedi

Gwen'in içini bir korku sardı.

"Argon bir ahmak. Bir büyücü. Söylediklerinin yarısı gerçekleşmiyor. Onun şapşal kehanetlerine kulak asmamalısın. Sana bir şey olacağı yok. Sonsuza dek yaşayacaksın."

Fakat adam yavaşça kafasını salladığı zaman kız babasının suratındaki hüznü gördü ve endişesi arttı.

"Gwendolyn, kızım, seni seviyorum. Hazır olman lazım. Halka'nın bir sonraki hükümdarı sen olacaksın. Bu bir rica değil. Sana emrediyorum."

Adamın ciddi ve karanlık ifadesi Gwen'i ürkütmüştü. Çünkü böylesi bir

ifadeyi ilk defa görüyordu babasının suratında. Kendini darmadağın olmuş hisseden kız, gözündeki yaşları sildi.

"Seni böyle üzdüğüm için üzgünüm." dedi Kral.

"O zaman bundan bahsetmeyi keselim." dedi kız ağlayarak. "Ölmeni istemiyorum."

"Üzgünüm, ama bu mümkün değil. Bana bir cevap vermen lazım."

"Baba, seni kırmak istemiyorum."

"O zaman evet de."

"Ancak ben nasıl yönetebilirim ki?" diye yalvarır şekilde sordu kız.

"Düşündüğün kadar zor değil. Etrafın danışmanlarla sarılı olacak. Uyman gereken ilk kural ise onların hiçbirine güvenmemek. Sadece kendine

güveneceksin. Seni güçlü kılacak olan şey, bilgisizliğin ve saflığın olacak. Vereceğin kararların hepsi içten gelecek. Bana söz ver.” diye ısrar etti.

Babasının gözlerinin içine bakan kız, bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu. Adamın hüznünü geçirip, onu biraz neşelendirmek için bile olsa bu konuyu değiştirmek istiyordu.

“Tamam, söz veriyorum.” dedi aceleyle. “Şimdi mutlu musun?”

Arkasına yaslanan adamın suratın aydınlanmıştı. “Evet.” dedi, “Teşekkürler.”

“Güzel. Artık başka bir şeylerden konuşabilir miyiz? Mesela gerçekten olma ihtimali olan şeylerden?”

Adam gürültülü bir kahkaha patlattı; üzerinden büyük bir yük kalkmıştı.

"İşte seni bu yüzden seviyorum." dedi. "Her zaman çok neşelisin ve beni güldürebiliyorsun."

Kral kızını incelemeye başlamıştı. Gwen babasının bir şeylerin peşinde olduğunu anladı.

"Sen de fazla neşeli görünüyorsun." dedi. "Hayatına birileri mi girdi?"

Gwen'in yanakları kızardı. Ayağa kalkıp, cama doğru ilerleyerek, babasından uzaklaştı.

"Üzgünüm baba. Ama bu biraz özel bir soru."

"Eğer beni krallığımı yönetecek sen, değil." dedi Kral. "Ancak burnumu sokmayacağım. Ancak annen seninle

görüşmek istiyor ve benim kadar hoşgörülü olmayacağından emin olabilirsin. Kendini ona göre hazırla.”

Kız endişelenmişti. Bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirdi. Buradan nefret ediyordu. Burası dışında herhangi bir yerde olmayı yeğlerdi. Küçük bir köyde, sıradan bir çiftlikte, Thor ile beraber yaşamayı tercih ederdi. Onu kontrol etmeye çalışan tüm bu güçlerden uzak olabilmeyi diliyordu.

Omzunda nazik bir el hissedince arkasına döndü. Babasıydı. Suratına bir gülümse yerleştirmişti. “Annen zor bir kadın olabilir. O neye karar verirse versin, bil ki ben senin yanında olacağım. İş aşka geldiği zaman, insan seçimlerinde özgür olabilmeli.”

Bunları duyan Gwen babasına sarıldı. Şu an onu dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Thor ile buldukları o beyaz yılanı unutmaya çalışıyor ve bu kehanetinin babasıyla ilgili olmaması için dua ediyordu.

*

Koridorları tek tek aşan Gwen, annesinin yanına gidiyordu. Onun tarafından böyle çağırılmayı ve kadının, onun her şeyine karışmaya çalışmasından nefret ediyordu. Aslında birçok açıdan krallığı yöneten gerçek kişi annesi sayılırdı. Genelde babasından daha güçlü dururdu ve kolay kolay tavizler vermezdi. Tabii krallıkta

kimse bunu bilmezdi. Çünkü babası hep sert bir ifade takınır ve bilge olan oymuş gibi davranırdı. Ancak sarayına gelip, odasına girdiği zaman, tavsiyelerini duymak için doğrudan kadının yanına giderdi. Asıl akıllı olan oydu. Her şeyi hesaplayan, korkusuz ve güçlü olan. Kraliyetin dayandığı güç olan bu kadın, kendi ailesini demir yumrukla yönetirdi. Kafasına bir şey takıldığı zaman, eğer bunun ailesinin refahı için en iyi yol olduğuna karar verirse, bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapardı.

Ve şimdi bu demir yumruğun üzerine ineceğinden emin olan Gwen, en kötüsü için kendini hazırlıyordu. Bunun aşk hayatıyla ilgili olabileceğini hissediyor

ve Thor'la beraber görülmüş olmasından endişe ediyordu. Ancak bedeli ne olursa olsun geri adım atmamaya kararlıydı. Gerekirse burayı terk ederdi. *İsterse beni zindanlara atsın, umurumda bile değil*, diye düşündü.

Gwen annesinin odasına yaklaşınca, dev meşe kapılar kadının hizmetçileri tarafından açıldı.

Annesinin odası, babasınınkinin yanında epey küçük kalıyordu. Yerler uzun halılarla kaplanmıştı. Yanan şöminenin önünde bir çaydanlık ve oyun tahtası, yanında ise sarı renkli kadife kumaşla kaplı şık sandalyeler duruyordu. Bu sandalyelerin birinde oturan annesi, Gwen'in geleceğini bildiği halde sırtı

ona dönük olacak şekilde oturmuştu. Suratı ateşe dönük olan kadın çayından bir yudum aldıktan sonra oyun tahtasında bir pulu oynattı. Arkasında duran iki kadından biri Kraliçe'nin saçlarını yapıyor, diğeri de kıyafetinin iplerini sıkıyordu.

"İçeri gel, çocuğum." dedi annesi o sert sesiyle.

Gwen annesinin bu huyundan nefret ederdi; hizmetçilerin önünde onu sorguya çekmesinden. Babasının yaptığı gibi, konuşacakları zaman onları yollamasını isterdi. Biraz mahremiyet ve saygı göstermek adına en azından bu kadar yapabileceğini düşünüyordu. Ancak annesini bunu asla yapmazdı. Gwen bunun bir güç gösterisi olduğunu

anlamıştı. Gwen'in iyice gerilmesi için hizmetçileri yollamıyordu.

Gwen'in annesinin yanına gidip, kadife sandalyelerden birine oturmaktan başka bir şansı yoktu. Annesi bu oturma düzenini kız özellikle ateşin yanına geçsin diye ayarlamıştı. Bu da annesinin numaralarından biriydi; konuğunu bunaltıp, gardını düşürmesini sağlamak.

Annesi kafasını kaldırıp ona bakmadı bile; bunun yerine önündeki oyun tahtasında fildişi pullardan biriyle hamle yaptı ve "Senin sıran." dedi.

Oyun tahtasına bakan Gwen şaşırmıştı. Çünkü annesi halen önceden başladıkları oyuna halen devam ediyordu. Kahverengi pulların kendisine ait olduğunu biliyordu ama en son

oynamalarının üzerinden haftalar geçmişti. Annesi bu oyunda ustaydı; fakat Gwen ondan bile daha iyiydi. Kaybetmekten nefret eden annesi, belli ki haftalar boyunca tahtayı analiz etmiş ve kusursuz hamleyi düşünmüştü. Gwen gelince de hamlesini yapmıştı.

Annesinin aksine ise Gwen'in hamlesini uzun uzadıya hesaplaması gerekmiyordu. Tahtaya şöyle bir bakmasıyla, yapabileceği en iyi hamleyi fark etmesi bir oldu. Kahverengi pulu yerinden kaldırıp, yana doğru tahtayı baştan aşağı kat etti. Şah mat.

Kadının ifadesiz suratındaki tek hareket kaşının hafifçe oynaması oldu. Gwen bunun hoşnutsuzluk anlamına geldiğini çoktan öğrenmişti. Annesi

Gwen'in kendisinden daha zeki olduğunu hiçbir zaman kabullenememişti.

Boğazını temizleyen kadın halen oyun tahtasına bakmaya devam ediyordu. "O sıradan çocukla yaptığın tüm kaçamaklardan haberdarım." dedi alayla. "Bana meydan okuyorsun." Kadın kafasını kaldırıp, Gwen'e baktı. "Neden?"

Derin bir nefes alan Gwen, verilecek en iyi cevabı düşünürken huzursuzlandı. Bu sefer kesinlikle annesine teslim olmayacaktı.

"Benim özel hayatım seni ilgilendirmez." diye yanıtladı Gwen.

"Öyle mi? Bilakis ilgilendirir. Çünkü senin özel hayatın, krallığını etkileyecek. Ve ailemizin kaderini de.

Tabii Halka'nınkini de. Sen bunu hatırlamak istemesen bile, kuracağın tüm ilişkilerin politik bir karşılığı var. Sen sıradan biri değilsin. Senin yaşadığın dünyada *hiçbir şey* özel değil. Hele benim için hiç değil."

Annesinin sesi buz gibiydi. Gwen alınmıştı ve kadının karşısında oturup, onun sözlerini dinlemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Kapan kısıldığını düşündü.

Annesini boğazını temizledi ve sözlerine devam etti, "Sözlerime kulak vermeyi reddettiğine göre o zaman senin adına kararları ben vereceğim. O çocuğu bir daha görmeyeceksin. Eğer bunu yaparsan, onu önce Lejyon'dan, ardından da şehirden kovdurtup, köyüne yollarım.

Daha sonra ise onun ve tüm ailesinin topraklarına el koyarım. Böylece utanç içinde sürgüne mahkum olur ve sen de onu bir daha göremezsin."

Alt dudağı öfkeden titreyen kadın Gwen'e baktı.

"Beni anlıyor musun?"

Duyduklarına inanamayan Gwen, ilk defa annesinin istediği zaman ne kadar kötü kalpli olabileceğini görmüştü. Ona karşı kelimelere dökülemeyecek bir nefret duyuyordu şu anda. Ayrıca hizmetçilerin tedirgin bakışları bu durumu iyice aşağılayıcı hale sokuyordu.

O bir şey diyemeden annesi devam etti, "Ayrıca bundan sonraki umarsız davranışlarına engel olacağını düşündüğüm için, sana daha akla yatkın

bir beraberlik ayarladım. Önümüzdeki ayın ilk günü Alton ile evlendirileceksin. Düğün hazırlıklarına şimdiden başlayabilirsin. Evlilik hayatına kendini alıştırmaya başla. Hepsi bu kadar." diye kestirip attı. Sanki çok sıradan bir şey bahsetmiş gibi ilgisini tekrar oyun tahtasına çevirdi.

Öfkeyle dolan Gwen bağırmak istiyordu. "Buna nasıl cüret edersin?" diye sordu nefretle. "Benim, iplerini istediğin gibi çekebileceğin bir kukla olduğumu mu sanıyorsun? İstediğin ilk kişiyle evleneceğimi mi sanıyorsun?"

"Sanmıyorum." diye yanıtladı onu annesi. "Bunu *biliyorum.* Sen benim kızımsın ve bana hesap vermekle

yükümlüsün. O yüzden söylediğim kişiyle evleneceksin.”

“Hayır, evlenmeyeceğim!” diye bağırdı Gwen. “Beni zorlayamazsın! Babam zorlayamayacağını söyledi!”

“Önceden ayarlanan evlilikler, bu krallıkta yaşayan tüm ailelerin en doğal hakkıdır. Kral ve kraliçeninki ise emir yerine geçer. Baban ayak diretiyor olabilir, ancak sen de biliyorsun ki en ya da geç benim isteğime boyun eğecektir. Kendime göre yöntemleri var.” Kadın Gwen’e meydan okuyan bir bakış attı ve devam etti, “Kısacası, dediğimi yapacaksın. Bu evlilik gerçekleşecek. Hiçbir şey buna engel olamaz. Kendini buna hazırla.”

“Bunu yapmayacağım.” dedi Gwen. “Asla. Ve eğer bundan tekrar bahsedersen, seninle bir daha asla konuşmam.”

Ona bakan annesinin suratında soğuk, itici bir gülümseme vardı. “Benimle bir daha konuşup konuşmaman umurumda değil. Ben senin annenim, arkadaşın değil. Ayrıca Kraliçe’nim. Bu son görüşmemiz olsa ile önemli değil. Öyle veya böyle beni istediklerimi yapacaksın. Sen benim istediğim hayatı yaşarken, ben de seni uzaktan izleyeceğim.” Kadın tekrar oyuna döndü.

Öfkeden yerinde duramayan Gwen’in tahammülü kalmamıştı. Yerinden fırlayarak annesinin önünde duran oyun tahtasını iki eliyle kaldırıp,

odanın bir köşesine fırlattı. Duvara çarpan fil dişi tahta ve pullar paramparça oldular.

Dehşete düşen Kraliçe korkudan yerinden sıçradı.

"Senden nefret ediyorum."

Bunu dedikten sonra hızla kapıya yönelen Gwen, hizmetçilerin ona yardım etmek için uzanan ellerini itti. Kendi ayakları üzerinde bu odadan çıkmaya ve annesinin suratını bir daha asla görmemeye kararlıydı.

26

Ormanın dolambaçlı yollarında saatlerce yürüyen Thor, Gwen ile geçirdiği anları düşünüyordu. O anları düşünmeden edemiyordu. Beraber rüya gibi vakit geçirmişlerdi ve Thor artık kızın samimiyeti karşısında şüphe duymuyordu. Her şey kusursuz geçmişti, ta ki günün sonunda yaşadıkları o olay gerçekleşene dek.

Nadir rastlanan beyaz yılan çok kötü bir kehanetti. Yılanın onları ısırmamış olması büyük şanstı; her zaman olduğu

gibi mutlu şekilde yanında yürüyen Krohn'a baktı. Eğer Krohn orada olmasaydı ve yılanı öldürmesiydi acaba başımıza neler gelirdi, diye aklından geçirdi. Acaba halen hayatta olabilirler miydi? Krohn'a hayatı boyunca minnettar kalacak ve onu en güvenilir yoldaşı olarak görecekti artık.

Ancak kehanet onu rahatsız etmeye devam ediyordu: yılanın nadirliği bir yana, bu hayvan krallığın bu taraflarında gözükmezdi bile. Daha aşağılarda, bataklıklar bölgesinde yaşardı. Buraya ulaşmayı nasıl başarmıştı? Ayrıca neden tam o anda kendini göstermişti? Bu durum fazla gizemliydi: bunun bir işaret olduğundan emindi. O da Gwen gibi bunun kötü bir işaret olduğunu ve

birisinin ölümünü haber verdiğini biliyordu. Fakat ölecek olan kimdi?

Yılanın görüntüsünü kafasından atmaya çalışan Thor ne yaparsa yapsın bunu başaramıyordu. Bu görüntü zihnini ele geçirmişti. Kışlaya dönmesi gerektiğini biliyor, ama bunu yapamıyordu. Bugün de tatil ilan edildiği için, kışlaya dönmek yerine orman yolunda saatlerde dönüp durmuş ve kafasını boşaltmaya çalışmıştı. Yılanın ona bir şeyler anlatmak istediğini ve kendisinden bir an önce harekete geçmesini beklediğini düşünüyordu.

İşin kötü yanı, bu yılan Gwen'le kötü bir şekilde ayrılmasına neden olmuştu. Ormanın sınırına geldiklerinde tek bir

laf etmeden ayrılmışlardı. Kızın kafası karışmış gibiydi. Bunun yılandan kaynaklandığını düşünüyor olsa bile gene de emin değildi. Ayrıca tekrar ne zaman buluşacaklarını da söylememişti. Yoksa kız fikrini mi değiştirmişti? Thor yanlış bir şeyler mi yapmıştı?

Bu düşünce Thor'u kahretti. Saatlerce düşünmesine rağmen ne yapması gerektiğini çözememişti. Birilerine içini dökmek istiyor, kötü işaretler ve kehanetlerden anlayan biriyle konuşmak istiyordu.

Adımlarını birden kesti. "Tabii ya" dedi. Argon. O bu işlerden anlardı. Thor'a neyin ne olduğunu söyleyebilecek yegane insan oydu.

Ormanın sınırı oluşturan bayırdan aşağı bakan Thor'un karşısında tüm bir şehir uzanmıştı. Bir yol ağzında duruyordu. Eğer yoldan sola dönerse Argon'un tek başına yaşadığı, kayalık bir arazinin üzerindeki kulübesine gidebileceğini biliyordu. Böylece yolculuğuna başladı.

Yol epey uzaktı ve Thor, Argon'u evinde bulamama ihtimalinin epey yüksek olduğunun farkındaydı. Ancak şansını denemeliydi. Cevap bulana kadar kafası rahat etmeyecekti.

Thor adımlarını sıklaştırdı. Güzel bir yaz günüydü ve güneş ışıkları etrafındaki tarlaları harika şekilde aydınlatıyordu. Yanındaki Krohn bazen

bir sincabın üzerine atlıyor ve onu ağzında gururla taşıyordu.

Yol gittikçe daraldı, rüzgar kuvvetlendi ve tarlalar gözden kayboldu. Thor'un önünde artık taş ve kayalardan oluşan kurak bir arazi vardı. Bir süre sonra yolun kendisi de belirsiz bir hal aldı. Thor yolculuğunun onu yok olmuş bir dünyaya getirdiğini düşünmeye başladı. Çakısı taşlarının üzerinde ilerlemeye devam etti.

Krohn mızmızlanmaya başlamıştı. Havada tüyleri diken diken eden bir şey vardı. Bu illa kötü bir şey değil de, daha çok farklı bir şey gibiydi. Ruhani yanı ağır bir sis gibi.

Thor tam doğru yolda olduğundan şüphelenmeye başlamıştı ki, ilerde bir

tepenin üzerinde duran taş kulübeyi fark etti. Yuvarlak olan yapı bir halka gibi dizilmişti ve siyah renkli sağlam taşlardan yapılmıştı. Pencereleri olmayan kulübenin sadece bir kapısı vardı, fakat bu kapının da herhangi bir kolu bulunmuyordu. Argon sahiden de bu terk edilmiş yerde yaşıyor olabilir miydi? Davetsiz bir şekilde gelen Thor'u hoş karşılayacak mıydı?

Thor planını tekrar düşünmeye başladı. Ancak ilerlemesini de kesmedi. Kapıya yaklaştığı zaman havadaki enerjiyi hissedebiliyordu. Kapıyı çalmak için elini kaldırdığı zaman kaygısı iyice artmıştı.

O daha elini indiremeden, kapı hafifçe aralandı. İçerisi kapkaranlıktı ve

Thor kapıyı açanın rüzgar olup olmadığından emin değildi. Böyle bir karanlığın içinde kimsenin durmayacağını düşündü. Kapıyı hafifçe ittirdi ve kafasını içeri sokup, "Merhaba?" diye seslendi.

Kapıyı ardına kadar açtığı zaman içerde yanan güçsüz bir ışık fark etti.

"Merhaba?" diye seslendi bu sefer daha yüksek bir sesle. "Argon?"

Ardındaki Krohn inledi. Thor bunun kötü bir fikir olduğunu ve Argon'un evde olmadığını düşünmeye başlamıştı. Ancak yine de içeriye bakmaktan kendini alamadı. İçeriye doğru iki adım atmasıyla beraber kapı kendiliğinden hızla kapandı.

Korkarak arkasına dönen Thor, karşısında Argon'u gördü.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm." dedi heyecanlanan Thor.

"Davetsiz geldin." dedi Argon.

"Beni affet. Böyle rahatsız etmek istemezdim."

Gözleri karanlığa alışan Thor, duvarın içine bir çember oluşturacak şekilde yerleştirilmiş mumları gördü. Odaya dışardan gelen tek ışık kaynağı ise tavanda yer alan küçük ve yuvarlak bir açıklıktandı. Bu sade kulübe insanı daraltan gerçeküstü bir yerdi.

"Çok az insan burada bulunmuştur." dedi Argon. "Eğer burada olmanı istememiş olsam, içeri giremezdin. Kapı sadece benim irademle açılır. İradem

olmaksızın, dünyanın tüm orduları bile onu yerinden kıpırdatamaz.

Thor biraz rahatlamıştı. Fakat Argon'un kendi gelişinden nasıl haberdar olduğunu bilmiyordu. Bu adamla ilgili her şey çok büyük bir gizemdi.

"Anlam veremediğim bir olay geçti başımdan." dedi Thor. Yaşadıklarını adama anlatmak ve onun fikirlerini duymak istiyordu. "Bir yılan vardı. Beyaz Sırtlı. Neredeyse bize saldırıyordu. Leoparım Krohn sayesinde kurtulduk."

"Biz?"

Ağzından bunu kaçırdığı için Thor utandı. Ne diyeceğini bilemedi.

"Tek başıma değildim."

“Kiminleydin o zaman?”

Thor ne diyeceğini düşündü. Ne de olsa bu adam Gwen’in babasına, yani Kral’a yakındı ve ona her şeyi anlatabilirdi.

“Bunun yılanla ne alakası var?” diye sordu Thor.

“Pekala var. Belki de yılanın gözükmesi bununla alakalıdır. Bunu düşünmüş müydün?”

Thor savunmasız yakalanmıştı. “Anlamıyorum.” dedi.

“Gördüğün her kehanet seninle ilgili olmak zorunda değildir. Bazıları başka insanlar içindir.”

Loş ışığın altında Argon’a bakan Thor, adamın ne kast ettiğini anlamaya başlıyordu. Gwen’in kaderinde kötü bir

şeyler mi vardı? Eğer öyleyse, onu durdurabilecek miydi?

"Kaderi değiştirmek mümkün müdür?"

Argon odanın diğer tarafına doğru ilerledi.

"Asırlardan beri sorulan bir sorudur bu." dedi Argon. "Kader değiştirilebilir mi? Diğer yandan ise her şey önceden yazılmıştır, deriz. Fakat özgür iradeye de sahibiz. Seçimlerimiz de kaderimizi belirler. Bu iki kavramın yan yana gelmesi imkansız gibi görünse de, öyleler. İşte insanların seçimleri, tam da bu ikisinin birleştiği noktada ortaya çıkar. Kader her zaman değiştirilemez, ancak büyük fedakarlıklar ya da özgür irade sayesinde bazen yönü

değiştirilebilir, hatta tamamen baştan yazılabilir. Fakat çoğu zaman sabittir kader. Çoğu zaman bir kenara oturur ve olanları, hiçbir şey yapamadan, izleriz. Ona müdahale ettiğimizi düşünsek bile, aslında yanılıyoruzdur. Biz olsa olsa izleyiciyizdir, katılımcı değil."

"O zaman evren niye bize kötü alametleri gösterir ki? Madem bunlarla ilgili bir şey elimizden gelmiyor."

Argon gülümsedi.

"Çabuk kavrıyorsun. Bunların gösterilme sebebi, kendimizi gelecek olana hazırlamak içindir. Çok nadiren bize bu kehanetlere müdahale etme şansı tanınır."

"Beyaz sırtlıların ölümü haber ettikleri doğru mu?" diye sordu Thor.

“Evet.” dedi Argon. “Hem de her seferinde.”

Cevap karşısında yıkılan Thor’un en büyük korkuları onaylamıştı. Argon’un bu açıksözlülüğü de onu şaşırtmıştı.

“Bugün bu hayvanlardan bir tanesiyle karşılaştım.” dedi Thor. “Fakat ölecek olanın kim olduğunu bilmiyorum. Ya da benim bunu engellemek için elimden bir şey gelip gelmeyeceğini. Yılanın görüntüsünü kafamdan atamıyorum. Neden?”

Bir süre Thor’u inceleyen Argon iç geçirdi.

“Çünkü ölecek olan kişi, seni ve kaderini doğrudan etkileyecek biridir.”

Thor’un gerginliği tırmanıyordu; sorduğu her soru, daha çok soruyu

doğuruyordu.

"Ancak bu adil değil!" dedi Thor. "Ölecek olanın kim olduğunu bilmeliyim. Onları uyarmam lazım."

Argon yavaşça kafasını salladı.

"Bu kişinin kim olduğunu bilmemen gerekiyor olabilir." dedi Argon. "Biliyor olsan bile, elinden bir şey gelmeyebilir de. Birisi önceden uyarılsa bile, ölüm onu yine de bulacaktır."

"O zaman bana neden gösterildi bu kehanet?" dedi Thor üzüntüyle. "Ve neden onu aklımdan atamıyorum?"

Thor'a iyice yaklaşan Argon'un gözleri sanki oğlanı delip geçiyor gibiydiler. Thor ürpermişti. Adamın güneş gibi parlayan gözlerinden bakışlarını alamıyordu. Argon elini

Thor'un omzuna koydu. Thor vücuduna soğuk bir şok dalgasının yayıldığını hissetti.

"Henüz gençsin." dedi Argon yavaşça. "Öğreniyorsun. Aşırı duyarlısın. Geleceği görebilmek, büyük bir ödüldür. Fakat aynı zamanda bir lanettir de. İnsanların çoğu hayatlarını yazgılarının farkında olmadan geçirirler. Daha güçlerini bile kavramaya başlamadın. Ancak onları bir gün kontrol edebileceksin. Nereden geldiğini öğrendiği gün."

"Peki neredenim?" diye sordu kafası karışan Thor.

"Annenin doğduğu topraklardansın. Buralarda çok uzakta, Kanyon'un bile ötesinde, Vahşi Topraklar'ın uzak

köşelerinden. Gökyüzüne doğru uzanan bir kale var. Bir uçurumun ucunda tek başına duruyor. Ona ulaşmanın tek yolu rüzgarlı, taş bir yoldan geçmek. Çok derin güçlere ev sahipliği yapan bu kaleden geliyorsun. Ve oraya ulaşmadan, gerçekte kim olduğunu asla bilemeyeceksin. O kaleye girmeyi başardığın zaman, tüm soruların cevaplanacak."

Gözlerini kırpan Thor, onları tekrar açtığı zaman kendisini Argon'un kulübesinin dışında buldu. Şaşırmış haldeydi ve bunun nasıl gerçekleştiğini hiç bilmiyordu.

Rüzgar kayalıkların arasından eserken, güneşin güçlü ışıkları Thor'un gözlerini alıyordu. Hemen yanındaki

Krohn ise iniltiler çıkarıyordu. Argon'un kapısını yumrukladı ve ona seslendi. Ancak ıslık çalan rüzgar dışında hiçbir cevap yoktu. Kapıyı açmaya çalışıp, onu omuzladı. Fakat hiçbir faydası yoktu.

Günün ilerleyen saatlerine kadar orada bekleyen Thor, en sonunda oradan ayrılmaya karar verdi. Kafası hiç olmadığı kadar karışık bir halde, geri dönmeye başladı. Artık bir ölümün yaklaşıyor olduğundan emindi. Ve bunu durdurmayacak olduğundan da.

Bu çorak yerde yürürken, birden ayaklarında bir soğukluk hissetti. Kafasını yere çevirdiği zaman kalın bir sis tabakasının bacaklarını sardığını gördü. Hızla yükselmeye devam eden sisin nedenini Thor anlayamıyordu.

Thor adımlarını hızlandırmıştı. Ancak birkaç dakika içinde sis öylesine yayılmıştı ki, önünü bile göremiyordu artık. Aynı zamanda uzuvları ağırlaşıyor ve sanki yapılan bir büyü yüzünden, gökyüzü kararıyordu. Üzerine bir yorgunluk çöküyor, bir adım daha atamayacakmış gibi hissediyordu. Yere yığılıp, bir top gibi kıvrıldı. Gözlerini açmaya ve hareket etmeye çalışsa bile, başaramıyordu. Bir süre sonra uykuya daldı.

*

Thor kendini bir dağın tepesinde, Halka Krallığı'na bakarken buldu. Hemen önünde Kraliyet Sarayı ve kale yer alıyordu. Yapının her yerinden fırlayan ağaçlar ve bitkiler, yazın

etkisiyle çiçeklere boğulmuştu. Bin bir renkli çiçeklerden meyveler taşıyor ve etraflarından müzik ve eğlence gürültüleri geliyordu.

Fakat bunların hepsi birden kararmaya başladı. Meyveler ağaçlardan düştü. Ardından ağaçlar çürümeye başladı. Solan çiçekler renklerini kaybetti ve tüm krallıktan hiçbir şey kalmaya dek, binaların hepsi birer birer yıkıldı.

Thor aniden bacaklarının arasında dolanan devasa bir beyaz sırtlı yılan gördü. Bacaklarından başlayarak vücudunu saran hayvanı durdurmak için yerinden kıpırdayamıyordu. Önce beline, ardından kollarına sarınan hayvan, Thor'u sıkıp, nefessiz bırakmaya

başlamıştı. Kafasını Thor'un suratına yaklaşan yılan, çıkardığı uzun diliyle yanağına dokunduktan sonra ağzını sonuna kadar açarak sivri dişleriyle Thor'un suratını yuttu.

İrkilen Thor şimdi ise tek başına Kral'ın kalesinde duruyordu. İçerisi tamamen boştu ve taht olması gereken yerde değildi. Fakat Hanedan Kılıcı ise yerinden hiç oynamamış, zeminin üstünde uzanıyordu. Tüm camlar kırılmıştı ve vitraylardan arda kalanlar taşların üzerine dağılmışlardı. Uzaktan gelen bir müzik sesi duydu ve birbiri ardına bir sürü boş odadan geçerek ona doğru ilerledi. En sonunda uzunluğu elli metreye yakın olan iki devasa kapının

önüne geldi ve tüm gücüyle bu kapıları açtı.

Asillerin yemek yediği odaya ulaşmıştı. Önünde uzanan iki masanın üstü yemeklerle doluydu, ama bunları yiyen kimse yoktu; salonun en ucunda oturan tek bir kişi hariç. Tahtın üzerinden Thor'a bakan bu kişi dalgın gözüküyordu.

Thor ona ulaşması gerekiyormuş gibi hissetti. Masaların arasından ona doğru ilerlemeye başladı. O ilerledikçe masadaki yemekler çürümeye ve üzerleri böceklerle dolmaya başladı. Etrafında sinekler dolaşıyordu.

Thor hızlandı. Kralla arasında on metre kadar kalmıştı ki, aniden beliren bir hizmetçi elinde içi şarap dolu,

altından yapılma büyük bir kadehle karşısına çıktı. Kadehin etrafı değerli taşlar ve yakutlarla sarılıydı. Thor hizmetçinin kadehin içine beyaz bir şeyler döktüğünü fark etti ve bunun zehir olduğunu anladı.

Hizmetçinin bunu MacGil'e uzattığını gören Thor, "Hayır!" diye bağırarak ileri atıldı ve kadehi Kral'ın elinden düşürmeye çalıştı.

Ancak yeteri kadar hızlı davranamamıştı. Kafasını geriye atan MacGil, kadehi dikti. Kadehi solukla almaksızın bitiren Kral'ın ağzından dökülen şarap, yanaklarından ve sakallarından akmış, göğsüne kadar ulaşmıştı.

MacGil ardından bakışlarını Thor'a çevirdi ve bunu yapmasıyla beraber gözleri şaşkınlıkla açıldı. Elleriyle boğazını tuttu ve tahtından aşağı kayarak, dizlerinin üstüne düştü; ardından ise yana devrildi. Kafasından fırlayan tacı taş zeminde sekerek, yuvarlandı.

Ölmüş olan Kral hareketsiz halde, gözleri açık bir şekilde yatıyordu.

Ephistopheles aşağı doğru dalışa geçti ve MacGil'in kafasının üzerine kondu. Thor'un gözlerinin içine baktıktan sonra, Thor'un tüylerini ürperten bir çığlık kopardı.

"Hayır!" diye bağırdı Thor.

*

Thor haykırışlar içinde uyandı.

Terler içinde, soluksuz bir halde yattığı yerden doğrularak, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Halen Argon'un dağındaydı. Burada uyumayı başardığına inanamıyordu. Sis kaybolmuştu ve gün ağarıyordu. Kan kırmızı güneş ufuktan yükselerek, yeryüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Thor'un yüzüne atlayan Khron, onun suratını yalamaya başladı.

Halen uyanıp uyanmadığından emin olmaya çalışan Thor, hayvanı tek eliyle kucakladı. Az önce yaşadıkları ona o kadar inandırıcı gelmişti ki, hepsinin bir rüya olduğunu henüz yeni anlıyordu.

Bir çığlık sesi duyan Thor, kafasını o yöne çevirince, pençelerini geçirdiği bir kayanın üzerinde duran Ephistopheles'i

gördü. Ona bakan hayvanın attığı çığlıkların ardı arkası kesilmiyordu.

Bu ses Thor'un tüylerini ürpertiyordu. Rüyasında duyduğu sesin aynısı olan bu çığlıklar sayesinde Thor, gördüklerinin bir işaret olduğunu anladı. Kral zehirlenecekti.

Yerinden fırlayan Thor, yeni doğan güneşin ışıklarının altında hızla Kraliyet Sarayı'na doğru ilerlemeye başladı. Kral'a ulaşmalı ve onu uyarmalıydı. Kral belki onun delirdiğini düşünecekti ama başka bir şansı yoktu; Kral'ın hayatını kurtarmak için her şeyi göze almaya hazırdı.

*

Asma köprünün üzerinden hızla geçen Thor'un şansına buradaki iki muhafız onu tanımış ve ön kapıdan sorunsuzca geçmesine izin vermişlerdi. Khron da onunla beraber koşuyordu.

Önce avluyu, ardından süs havuzlarını geçen Thor, doğrudan sarayın içine girdi ama, dört muhafız onu durdurdu.

Thor soluksuz kalmıştı.

"Derdin ne çocuk?" diye sordu içlerinden biri.

"Anlamıyorsunuz. İçeri girmeme müsaade edin." dedi Thor zorlanarak. "Kral'ı görmem lazım."

Şüphelenen muhafızlar birbirlerine baktılar.

“Benim adım Thorgrin. Kraliyet Lejyonu üyesiyim. Geçmeme izin vermelisiniz.”

“Ben bu çocuğu tanıyorum.” dedi muhafızlardan biri. “O da Lejyondan.”

Ancak başlarındaki muhafız öne çıktı ve “Kral ile ne işin var?” diye bastırdı.

Halen kendine gelmeye çalışan Thor, “Çok acil bir mesele. Onu bir an önce görmeliyim.” dedi.

“Eksik bilgilendirilmiş olduğuna göre, seni beklemiyor olduğu açık. Çünkü Kral burada değil. Sarayla ilgili bir iş için saatler önce adamlarıyla beraber ayıldı. Geç saatlerde yapılacak olan şölene kadar da dönmeyecek.”

“Şölen mi?” diye sordu endişelenen Thor. Rüyasında gördüğü yemek dolu

masaları hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

"Evet, şölen. Eğer Lejyondan biriysen, senin de orada olacağından şüphem yok. Fakat kendisi şimdilik burada değil. Yani onu görmen imkânsız. Bu gece diğerleriyle beraber gel."

"Ancak ona bir mesaj iletmem gerek." diye ısrar etti Thor. "Ve bunu şölenden önce yapmalıyım!"

"İstersen mesajı bana bırakabilirsin. Ancak ben bile o mesajı senden önce iletemem."

Thor böyle önemli bir şeyi muhafızla paylaşmak istemiyordu. Çünkü muhafız ona deli muamelesi yapardı. Bunu kendisi iletmeliydi ve bunu şölenden önce yapmalıydı. Tek dileği, her şey için

çok geçmeden olmadan önce Kral'ın huzuruna çıkabilmekti.

27

Günün ilk ışıklarıyla beraber Lejyon kışlasına varan Thor, şans eseri idmanlar başlamadan önce oraya ulaşabilmişti. Yanında Khron ile beraber oraya vardığında bitkin düşmüş haldeydi. Yeni uyanan ve güne hazırlanmaya başlayan diğer oğlanların arasından geçti. Soluklanırken, bu haliyle idmana nasıl çıkacağını düşünüyordu; akşamki şölene kadar dakikaları sayıyor olacaktı. Kehanetin ona gözükmesinin sebebinin Kral'ı

uyarıp, tüm krallığı kurtarmak olduğunu düşünüyor ve Krallığın geleceğinin tüm yükünü omuzlarında hissediyordu.

Sahaya çıkmak üzere olan Reece ve O'Connor'ın yanına gitti.

"Dün gece neredeydin?" diye sordu Reece.

Thor buna ne cevap vereceğini bilmek isterdi, fakat kendisi de nerede olduğunu bilmiyordu. Ne diyebilirdi ki? Argon'un dağında uyuya kaldığını mı? Bu onun kulağına bile mantıklı gelmiyordu.

"Bilmiyorum." diye yanıtladı. Reece'e ne kadarını anlatmalıydı?

"Bilmiyorum da ne demek?" dedi O'Connor.

"Kayboldum." dedi Thor.

“Kayıp mı?”

“Zamanında dönebildiğin için şanslısın.” dedi Reece.

“Eğer geç gelmiş olsaydın, seni içeriye almazlardı.” diye ekledi Elden. Etli ellerinden birini Thor’un omzuna koydu ve “Seni görmek güzel. Dün kendini özlettin.” dedi.

Kanyon’un diğer tarafından yaşananlardan sonra Elden’ın ona karşı değişen tavırları Thor’u halen şaşırtıyordu.

“Kız kardeşimle işler nasıl gitti?” diye sordu Reece kısık sesle.

Yanakları kızaran Thor ne diyeceğini bilemedi.

Reece ısrarcıydı, “Onu gördün mü?”.

“Evet, beraberdik.” dedi Thor. “Harika zaman geçirdik. Ancak zamansız bir şekilde ayrılmak zorunda kaldık.”

“O zaman,” dedi Reece, Kolk ve Kral’ın adamlarının karşısında sıraya geçtiler, “onu bu gece tekrar görebilirsin. En şık giysilerini giysen iyi olur. Kral şölen verecek.”

Thor’u tekrar bir telaş sardı. Aklına gene rüyası geldi ve Kral gözlerinin önünde öldürülürken, bunu çaresiz bir şekilde izleyişini hatırladı.

“SESSİZLİK!” diye bağırdı Kolk ve sıra boyunca dolaşmaya başladı.

Diğerleriyle beraber hazır ola geçen Thor, konuşmayı kesti. Kolk hepsini teker teker inceliyordu.

“Dün yeteri kadar eğlendiniz. Artık çalışmalarınıza dönme vakti geldi. Bugün hendek kazmanın kadim sanatını öğreneceksiniz.”

Oğlanların hepsi bir ağızdan sızlanmaya başladı.

“KESİN!” diye bağırdı Kolk.

Tekrar sessizlik hakim oldu.

“Hendek kazmak zor iştir.” diye devam etti Kolk. “Fakat önemlidir. Bir gün kendinizi düşman hatlarının gerisinde, krallığımızı tek başınıza korurken bulabilirsiniz. Hava o kadar soğuk olacak ki, ayak parmaklarınızı hissetmeyeceksiniz. Gecenin karanlığında kendinizi bundan korumak için yapabileceğiniz tek şey kazmaktır. Ya da cephedesiniz, ki bu durumda

düşman oklarından korunmak için siper almanız gerekecektir, yine hendek kazmanız lazım. Bunlar gibi daha milyonlarca durum için, hendek kazmayı öğrenmelisiniz. Bir hendek en iyi dostunuz olabilir."

"Bugün," diye devam etti boğazını temizledikten sonra, "Tüm gününüzü kazarak geçireceksiniz. Elleriniz nasırdan kızarana ve sırtınız tutmayana kadar buna devam edeceksiniz. Böylece bir gün savaş vakti geldiği zaman, kazmakta o kadar zorlanmayacaksınız. Beni takip edin!"

Oğlanlardan gene hayal kırıklığı dolu bir ses yükseldi. Kolk'un peşinden sahaya doğru ilerlemeye başladılar.

“Harika.” dedi Elden. “Hendek kazacakmışız! Ben de, hendek olsa da kazsak, diyordum zaten.”

“Daha kötüsü olabilirdi.” dedi O’Connor. “Mesela yağmur yağıyor olsaydı.”

Hep beraber gökyüzüne baktılar. Thor tehditkar bir şekilde onlara doğru yaklaşan bulutlar gördü.

“Yağabilir de.” dedi Reece. “Şom ağızlılık etme.”

“THOR!” diye bağırdı birisi.

Thor öfkeyle kendisine bakan Kolk’u gördü. *Şimdi neyi yanlış yaptım*, diye düşünerek adamın yanına koştu.

“Evet efendim.”

“Şövalyen seni çağırıyormuş.” dedi sert bir sesle. “Erec sarayın orada seni

bekliyor. Şanslısın; bugün hendek kazmana gerek yok. Tüm silahtarların yapması gerektiği gibi şövalyene hizmet ediyor olacaksın. Fakat hendek kazmaktan kurtulacağını sanma; yarın buraya döndüğünde, tek başına tüm gün hendek kazacaksın. Şimdi koş!" diye bağırdı.

Thor diğer oğlanların suratındaki kıskanç ifadeyi görebiliyordu. Saraya doğru koşmaya başladı. Erec ondan ne istiyor olabilirdi? Bunun Kral ile bir ilgisi var mıydı?

*

Kraliyet Sarayı'nda hızla ilerleyen Thor, daha önce hiç girmediği bir yola

girmişti; Gümüşler Kışlası. Lejyon'un kışlasından çok daha büyük olan bu yapı, kendi binalarının neredeyse iki katı kadardı ve ona uzanan taş yol henüz yeni yapılmıştı. Thor içeriye girmek için şimdiye kadar gördüklerinden iki kat daha büyük bir kemerli kapıdan geçmek zorunda kalmış ve bir düzine Kraliyet muhafızına kendini tanıtmak zorunda kalmıştı. Ardından yol genişleyip, geniş bir meydana açılmıştı. Etrafı çitlerle taş korunan binaların girişlerinde şövalyeler nöbet tutuyorlardı. Buranın görünüşünden Thor epey etkilenmişti.

Açık alanda koşuşuyla dikkatleri üzerine çeken Thor'u gören şövalyeler mızraklarını indirerek yolunu kapattılar.

Thor henüz uzaklarında olmasına rağmen temkinli davranmayı seçmişlerdi.

"Burada işin nedir?" diye sordu şövalyelerden biri.

"Görev için çağrıldım." dedi Thor. "Ben Erec'in silahtarıyım."

İhtiyatı elden bırakmayan şövalyeler birbirlerine baktılar. Ancak arkadan gelen başka bir şövalye onlara kafasıyla işaret yapınca mızraklarını kaldırıp, geri çekildiler. Ardından kapılar yavaşça açıldı ve demir kazıklar yukarı doğru çekildi. Neredeyse iki metre kalınlığında olan kapı devasa boyutlardaydı. Thor buranın Kral'ın kalesinden bile daha iyi savunulduğunu düşündü.

"Sağdaki ikinci bina." diye bağırdı yeni gelen şövalye. "Onu ahırda

bulabilirsin.”

Avludan içeriye giren Thor etraftaki yapıları inceleyerek ilerliyordu. Gördüğü tüm yapılar bakımlıydı ve etrafları tertemizdi. Buradaki her şey gücün simgeleşmiş haliydi.

Thor aradığı binayı bulunca, gördükleri karşısında hayrete düştü; gördüğü en büyük ve güzel atlar, yapının hemen sıraya dizilmişlerdi. Çoğunun üzerinde zırhlar bulunuyordu. Atların hepsi tertemizdi. Buradaki her şey daha büyük ve iriydi. Buna inanamıyordu; Gümüşler’in evine gelmişti.

Gerçek şövalyeler ellerinde silahlarla her yerde dolaşıyor ve çeşitli kapılardan avluya girip çıkıyorlardı. Bu yoğun yerde Thor savaşın varlığını

hissedebiliyordu. Lejyon gibi burası bir idman yeri değil, savaşın yeriydi. Ölümün ve yaşamın.

Thor küçük bir kemer geçidin altından geçerek, karanlık bir koridorda aceleyle ilerledi. Birbirine ardına sıralanan ahırlarda Erec'i arıyordu. Ancak en son ahıra geldiği halde şövalyesini hala görememişti.

"Erec'i arıyorsun, değil mi?" diye sordu bir muhafız.

Ona dönen Thor kafasıyla bunu onayladı.

"Evet efendim. Ben onun silahtarıyım."

"Geç kaldın. Çoktan dışarı çıktı ve atını hazırlamaya başladı. Çabuk ol."

Thor koridordan koşarak, ahırdan dışarı çıktı. Beyaz burunlu dev gibi siyah bir aygırın önünde duran Erec'i gördü. Thor'u gören at burnundan soludu ve Erec oğlana baktı.

"Üzgünüm efendim." dedi soluksuz haldeki Thor. "Gelebildiğim kadar hızlı geldim. Geç kalmak istemezdim."

"Tam zamanında geldin." dedi Erec memnuniyet dolu bir gülümsemeyle. "Thor, Lannin ile tanış." dedi atı göstererek.

Burnundan soluyan at neşeyle yerinde oynadı. Sanki Thor'a selam vermek istiyor gibiydi. Thor elini uzatarak, hayvanın burnunu okşadı; at bunun üzerine neşeli sesler çıkardı.

“Onu yolculuklarım için kullanırım. Senin de öğreneceğin gibi, yüksek rütbeli bir şövalyenin birçok atı vardır. Bir tane mızrak müsabakaları için, biri savaşlar için ve biri de uzun, tek başına çıkılacak yolculuklar içindir. En iyi dostlukları bu uzun mesafe atlarıyla kurarsın. Seni sevdi sanırım. Bu iyiye işaret.”

Lannin burnunu Thor’un avucuna sürtüyordu. Thor ise bu hayvanın büyüklüğü karşısında oldukça etkilenmişti. Onun parlayan gözlerinde zekanın belirtilerini görebiliyordu. Bu aslında ürkütücü de bir histi; çünkü bu at her şeyi anlıyormuş gibi gözüküyordu.

Fakat Erec’in söylediği bir şey Thor’u hazırlıksız yakaladı.

“Yolculuk mu, dediniz efendim?” diye sordu Thor şaşkınlıkla.

Hayvanın koşum takımlarını sıkmayı bırakan Erec, Thor’a baktı.

“Bugün benim doğum günüm. Yirmi beşinci yaşıma ulaştım. Bugün özel bir gün. Seçim Günü’nün ne olduğunu biliyor musun?”

Thor hayır anlamında kafasını salladı. “Çok az efendim; sadece başkalarından duyduğum kadarını.”

“Biz, yani Halka’nın şövalyeleri, nesilden nesile devam etmeliyiz.” diye söze başladı Erec. “Yirmi beş yaşına geldiğimiz zaman kendimize bir gelin seçmemiz gerekir. Eğer bu yaşımıza kadar bir karar vermemişsek, yasalar

bizden bunu derhal yapmamızı ister. O kişiyi bulmak ve evlenmek için bir yıl süre tanınır. Eğer ki bulamadık, o zaman kralın sunacağı biriyle evlenmek zorundayızdır. İşte bugün o gelin adayını bulmak için yollara çıkıyorum."

Diyecek laf bulamayan Thor bir süre adama baktı ve ardından, "Nasıl yani efendim?" dedi. "Siz şimdi bir yıllığına ayrılıyor musunuz?"

Bunu düşünmek bile Thor'un canını sıkmaya yetmişti. Tüm dünyası alt üst olmuştu. Bu ana kadar Erec'e duyduğu sevginin nedenini anlayamamıştı. Ama şimdi çok iyi biliyordu ki bunun sebebi, Erec'in onun için bir çeşit baba figürü olmasındandı.

“Fakat o zaman ben kime silahtarlık yapacağım?” diye sordu Thor. “Ayrıca siz nereye gideceksiniz?”

Thor, Erec’in kendisi için yaptıklarını ve hayatını nasıl kurtardığını hatırladı. Onun ayrılacak olduğu fikri bile Thor’u kahrediyordu.

Erec’in attığı kahkaha, anca kaygısız birinin atabileceği cinstendi.

“İlk hangisine cevap vermeli?” dedi. “Endişelenme. Başka bir şövalyeye atandın. Ben dönene kadar onun silahtarlığını yapacaksın. Kral’ın en büyük oğlu, Kendrick.”

Thor bunu duyunca az da olsa rahatladı; Kendrick’e de bu şövalyeye duyduğuna benzer bir bağlılık hissediyordu. Ne de olsa kendisini

kollayan ilk kişi Kendrick olmuş ve Lejyon'a katılmasını sağlamıştı.

"Yolculuğuma gelirsek..." diye devam etti Erec. "...Henüz bilmiyorum. Güneye, yurdumun topraklarına gideceğim ve gelinimi orada arayacağım. Eğer Halka'nın içinden birini bulamazsam, o zaman denizi aşarak, kendi krallığıma bile gidebilirim."

"Kendi krallığınız mı, efendim?"

Thor o an aslında Erec ile ilgili ne kadar az şey bildiğini fark etti. Nereli olduğunu bile bilmiyordu. Halka'nın dışından gelmiş olma ihtimalini hiç düşünmemişti bile.

Erec güldü. "Evet, buradan çok uzaklarda, denizin ötesinde. Ancak bu

başka bir zamanın hikayesi olsun. Uzak ve uzun yolculuğuma hazırlanmalıyım çünkü. O yüzen haydi bana yardım et. Zaman dar. Atımı hazırla ve üzerine her türden silahı koy."

Heyecandan başı dönen Thor hızla hareke geçti. Ahıra koşarak, zırhların bulunduğu depoya girip, Lannin'e ait olduğunu bildiği siyah ve gümüş zırhını parça parça dışarı çıkarmaya başladı. Hayvanın iri vücuduna zırhı yerleştirdikten sonra, son parça olan ince demir başlığı atın kafasına geçirdi.

Lannin memnun olmuş gibi bir inilti çıkardı. Thor'un görebildiği kadarıyla asil ve savaşçı bir at olan Lannin, zırhının içinde, tıpkı bir şövalyenin olacağı kadar rahat görünüyordu.

Erec'in altın mahmuzlarını yerleştirdikten sonra, şövalyenin ayaklarını geçirmesi için yardımcı oldu.

"Ne tür silahlara ihtiyacınız olacak, efendim?" diye sordu.

Thor'un bulunduğu noktadan kocaman gözüken Erec oğlana doğru baktı.

"Bir yıl boyunca ne tür kavgalara girebileceğim meçhul. Fakat hem avlanabilmeli hem de kendimi savunabilmeliyim. O yüzden uzun kılıcıma kesinlikle ihtiyacım olacak. Ayrıca kısa kılıcımı, okumu, yaylarımı, topuzumu, hançerimi ve kalkanımı da alsam iyi olur. Bu kadar yetecektir sanırım."

“Emredersiniz efendim.” diyen Thor hemen işe koyuldu. Lannin’in ahırının arkasında yer alan silah kabinine koştu ve silahları incelemeye başladı. Aralarında seçim yapılabilecek onlarca silah vardı. Erec’in istediği silahları dikkatle seçti ve onları tek tek şövalyeye geri götürdü. Kimini Erec’e verdi kimini ise atın koşumları üzerine yerleştirdi.

Thor zırhlı eldivenlerini sıkarak, gitmeye hazırlanan Erec’in görüntüsü karşısında üzülüyordu.

“Efendim, size eşlik etmek görevimmiş gibi hissediyorum.” dedi. “Ne de olsa silahtarınızım.”

Kafasını sallayan Erec, “Bu tek başıma çıkmam gereken bir yolculuk.” dedi.

“O zaman en azından ilk yol ayrımına kadar size eşlik edebilir miyim?” diye ısrar etti Thor. “Madem güneye gidiyorsunuz, bırakın da bir süre sizinle geleyim. Ben de güneydenim ve o yolları iyi bilirim.”

Bu teklifi düşünen Erec, “Madem öyle diyorsun. Bunda bir sakınca göremiyorum. Ancak hemen yola çıkmalıyız çünkü yol epey zorlu. Silahtar atını al. Onu hemen ahırın yanında bulabilirsin. Kırmızı yeleli kahverengi at.”

Ahıra geri dönen Thor atı hemen buldu. Ata binmesiyle beraber kıyafetinden kafasını çıkaran Khron etrafına bakıp, tedirginliğini ifade eden bir ses çıkardı.

“Sakin ol Khron.” diye güvence verdi Thor.

Ayağıyla ata işaret vermesiyle, Erec ile beraber ahırdan dışarı çıktılar. Ancak yerinden fırlayan Lannin’e yetişmek çok zordu. Thor onları kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu.

Kraliyet Sarayı’nın kapısından geçerek dışarı çıktılar. Onları gören muhafızlar kenarı çekiliyordu. Onları izleyen birkaç Gümüş, Erec’i görür görmez yumruklarını havaya kaldırıp, şövalyeyi selamladılar.

Thor bu adamın yanında at sürebildiği için şeref duyuyordu. Onun silahtarı olmak ve bu kadar kısa bir mesafe için olsa bile ona eşlik

edebilmek, oğlan için heyecan verici şeylerdi.

Thor'un içinde Erec'e söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ona en içten şekilde teşekkür edebilmeyi istiyordu. Ancak şu an bunun için zamanları yoktu. Dört nala güneye doğru ilerleyen atlar ovaların üzerinden geçiyor, öğlen güneşiyle görünümleri değişen yollarda ilerliyorlardı. Bir tepenin üstüne vardıklarında aşağı bakan Thor, hendek kazmaktan canları çıkmış haldeki arkadaşlarını görebildi. Onların arasında bulunmadığı için halinden memnundu. Hendek kazanlardan biri onu görünce doğruldu ve yumruk yaptığı elini ona doğru kaldırdı. Bu güneşin altında yumruğun sahibini görmek zor

olsa da, Thor bunun Reece olduğundan emin gibiydi. Thor da yumruğunu kaldırıp, onu selamladı ve yollarına devam ettiler.

İyi döşenmiş yollar yerini bakımsız köy yollarına bıraktı. Daralan yollar zorlaştı ve karşılaştıkları insan sayısı gittikçe düştü. Bunlar ara yollar sayılırdı. Sıradan insanların, özellikle geceleri buralardan yol alması tehlikeli bir iş sayılırdı. Ancak Erec'in yanında olması onu rahatlatıyordu. Ola ki bir soyguna uğradılar, Thor kendininkinden çok soyguncunun hayatı için endişelenirdi. Gerçi bu zaten düşük bir ihtimaldi. Hangi soyguncu bir Gümüş'ün karşısına çıkmaya cesaret edebilirdi ki?

Neredeyse tüm gün dinlenmeden yol aldılar. Thor artık tükenmişti. Erec'in dayanıklılığına hayran kalmıştı ve kendi yorgunluğunu adama belli etmemeye uğraşıyordu. Ona güçsüz görünmek istemezdi.

Ana kavşaklardan birine geldikleri zaman Thor burayı hatırladı. Eğer sağa dönecek olursa, yolun onu kendi köyüne götüreceğini biliyordu. Thor'un içi bir anlığına nostalji ile doldu ve köyüne dönüp, babasını görmek istedi. Acaba adam şu an neler yapıyor ve koyunlarıyla kim ilgileniyordu? Onun dönmemiş olmasına kim bilir ne biçim öfkelenmişti. Aslında Thor sadece ona yabancı olmayan bir yerde olmak istiyordu. Bir yanı o küçük köyden

kaçtığı için memnundu ve oraya asla dönmek istemiyordu.

Güneye doğru dört nala devam ettiler ve Thor'un ilk defa gördüğü bölgelere ulaştılar. Kendisi hiç burada bulunmamış olsa bile, güney kavşağını daha önceden duymuştu. Burası Halka'nın güney kısımlarına uzanan üç ana kavşaktan bir tanesiydi. Kraliyet Sarayı'ndan yarım gün kadar uzaklaşmışlardı ve güneş çoktan batmaya başlamıştı. Terler içinde soluksuz kalmış olan Thor, acaba bu geceki şölene yetişebilecek miyim, diye düşünüyordu. Bu kadar uzaklara kadar Erec'e eşlik etmekle hata mı yapmıştı?

Bir tepenin üzerine çıktıklarında Thor sonunda orayı görebildi; ilk

kavşağın kaçırması imkansız olan işareti. Yerden yükselen uzun, ince bir kulenin üzerinde dört bir yana dalgalanan Kral'ın sancağı vardı. Kulenin üzerindeki muhafız Erec'i görmesiyle borusunu çalması bir oldu. Önlerinde uzanan kapı yavaşça yükseldi.

Birkaç yüz metre kala Erec atını yavaşlattı. Bunun şövalye ile geçireceği son dakikalar olduğunu anlayan Thor'u bir hüzün sardı. Onun dönüp dönmeyeceğini asla bilemeyecekti. Bir yıl gibi uzun bir sürede insanın başına her türlü şey gelebilirdi. Ona buraya eşlik etmiş olmak bile bir şeydi. Görevini başarıyla yerine getiren biri gibi hissediyordu kendini.

Yan yana kuleye doğru ilerlediler. Hem atlar hem binicileri yorgun düşmüşlerdi.

"Seni aylarca göremeyebilirim." dedi Erec. "Döndüğüm zaman, yanımda gelinim olacak. Bu işleri değiştirebilir. Ancak ne olursa olsun şunu bil ki, sen her zaman silahtarım olarak kalacaksın." Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti, "Ayrılmadan önce hatırlamanı istediğim birkaç şey var. Bir şövalyeyi yaratan gücü değil, zekasıdır. Tek başına cesaret bir işe yaramaz. Ona onur ve bilgeliğin eşlik etmesi gerekir ki, cesareti bir işe yarasın. Ruhunu ve zihnini kusursuz hale getirmek için sürekli uğraşmalısın. Şövalyelik bir kenarda durmak değil, bir şeyler

yapmaktır. Bunun için uğraşmalı ve günün her anını kendini geliştirmek için kullanmalısın.”

“Aylar geçtikçe her türlü silah ve yeteneği kullanmayı öğreneceksin. Ancak şunu unutmak; bizim kavgamızın başka bir yönü daha bulunur. Bu, büyücünün yoludur. Argon’u bul. Gizli güçlerini açığa çıkarman için sana yardım etmesini sağla. Bunların varlığını sende sezinleyebiliyorum. Müthiş bir potansiyele sahipsin. Bunda utanılacak bir şey yok. Beni anlıyor musun?”

“Evet efendim.” diye yanıtladı Thor. Adamın anlayışı ve bilgeliği karşısında minnettarlık duyuyordu.

“Seni kanatlarımın altına almamın bir sebebi vardı. Çünkü diğerlerine

benzemiyorsun. Senin kaderinde daha büyük şeyler var. Bunlar büyük ihtimalle benimkimden bile daha önemli şeyler. Ama hazıra konmamalı, bunları elde etmek için uğraşmalısın. Büyük bir savaşçı olmak için ihtiyaç duyacağın tek şey korkusuz veya yetenekli olmak değildir. Bir savaşçının ruhuna sahip olmalı, onu her zaman kalbinde ve zihninde taşımalısın. Kendi hayatını başkaları için feda etmeye hazır olman lazım. Büyük bir şövalye, onur, şan, şöhret ve zenginliklerin peşinden gitmez. O en zor olan görevi üstlenir: kendini daha kusursuz hale getirecek olanı. Sadece başkalarından değil, kendinden de üstün olmaya çalışmalısın. Senden daha güçsüz insanların davaları için

çarpışmalı ve kendini koruyamayacak olanlar adına savaşmalısın. Bu keyfi sebeplerle yapılacak bir iş değildir. Bu, kahramanların görevidir.

Erec'in sözlerini dikkatle dinleyen Thor, hepsini sindirmeye çalışıyordu. Adama karşı inanılmaz bir minnettarlık duyuyor, ona nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bu öğütleri kavrayabilmesi için aylar geçmesi gerekeceğinin farkındaydı.

Geçide ulaştıkları zaman birkaç Gümüş üyesi Erec'i karşılamak üzere dışarı çıktılar. Suratlarında koca gülümsemelerle atlarını yanlarına sürdüler ve eski bir dostu görmenin verdiği sevinçle Erec'in sırtına vurdular.

İkisi de atlarından indi. Thor, Lannin'in dizginlerini tutarak onu geçitteki seyise götürdü. Temizlendiğinden ve beslendiğinden emin olmak istemişti. Thor arkasını dönüp, Erec'e son bir kez baktı.

Bu son vedalarında Thor'un söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Ona teşekkür etmek istiyordu. Fakat aynı zamanda bahsetmek istediği başka şeyler de vardı. Gördüğü rüyayı, karşılaştığı kehaneti ve Kral için duyduğu endişeleri paylaşmak istiyordu. Erec'in bunları anlayacağını düşünüyordu.

Ancak yapamadı. Erec'in etrafı çoktan başka şövalyeler tarafından sarılmıştı ve eğer yanına gidip,

bunlardan bahsedecek olsa ona deli gözüküyle bakabilirlerdi. O yüzden ağzını bile açamadan öylece durdu. Erec elini omzuna koydu ve kesin bir sesle, "Kralı koru." dedi.

Bunu duyan Thor'un tüyleri diken diken oldu. Sanki Erec onun zihnini okumuştu.

Arkasını dönen Erec, diğer şövalyelerle beraber kapıdan geçti ve Thor demir kazıkların yavaşça inişini izledi. Erec artık yoktu. Thor buna inanamıyordu. Onu tekrar görene kadar koca bir yıl geçecekti.

Atına binip dizginleri kavradı ve hayvanı dehledi. Güneş neredeyse batmıştı ve şölene yetişebilmek için önünde yarım günlük bir yol vardı.

Erec'in söylediği son sözler kafasında yankılanıyordu. Tıpkı bir duanın sözleri gibi.

Kralı koru

Kralı koru.

YİRMİ SEKİZ

Karanlığın içinde atını süren Thor, Kraliyet Sarayı'na uzanan son kapıdan geçti ve atı henüz tam durmamışken üstünden atlayıverdi. Dizginleri de seyise teslim etti. Tüm gün at sürmüş, güneş saatler önce batmıştı. Etraftaki ışıklardan ve uzaktan duyabildiği gürültülerden anladığı kadarıyla Kral'ın şöleni hız kesmeden devam etmekteydi. Bu kadar geç olduğu için kendine kızdı ve çok fazla şey kaçırmadığını umdu.

Koşarak bir hizmetçinin yanına yaklaştı ve "İçerde her şey yolunda mı?"

diye sordu panikle. Kral'ın sağlığından emin olmak istiyordu.

Şaşıran hizmetçi ona garipseyerek baktı, "Neden olmasın ki? Geç kalmanız dışında her şey yolunda. Kraliyet Lejyonu'nun tüm üyeleri zamanında gelmelidir. Hem kıyafetlerin de pislik içinde. Akranlarını kötü şekilde temsil ediyorsun. Ellerini yıka ve içeri gir."

Terler içindeki Thor içeri girdi ve oyulmuş bir taşın içindeki lavanta kokulu suyun içinde ellerini ve yüzünü temizledi. Hafifçe uzamış saçlarının arasında ıslak elini gezdirdi. Sabahtan beri sürekli hareket halindeydi ve yolun tüm tozu toprağı üstüne bulaşmıştı. Sanki bir günün içine on gün sığdırmış gibi hissediyordu. Derin bir nefes alıp

soluklandı ve kendine çeki düzen verdikten sonra koridorda aşağı, şölenin yapıldığı salona doğru ilerlemeye başladı.

Büyük kapılardan içeri girdiği zaman karşılaştığı görüntü aynı rüyasındaki gibiydi; önünde en az elli metre boyunda iki tane yemek masası uzanıyor ve Kral salonun diğer ucunda, etrafı adamları tarafından sarılmış halde oturuyordu. İçerdeki gürültü kulakları sağır eden cinstendi. Etrafta sadece Gümüşler ve Lejyon üyeleri değil, aynı zamanda gezgin ozanlar, dansçılar, şaklabanlar ve genelevlerden gelmiş onlarca kadın da vardı. Hizmetçiler, muhafızlar ve köpekler etrafta

koşturuyorlardı. Etraf akıl hastanesi gibiydi.

Büyük kadehlerden şarap ve biralar içiliyor, masaların üstüne çıkmış adamlar şarkılar söylüyordu. Masaların üzeri yemeklerle dolup taşmıştı ve geyiğinden boğasına kadar, daha onlarcası ateşin üzerinde dönüyordu. Adamların bazıları etrafta dolaşıyor, kimileri ise tıka basa yemek yiyorlardı. Tüm bu sarhoşların arasında işinin zor olduğunu düşündü Thor. Eğer erken gelmiş olsaydı, işleri daha kolay yoluna koyabilirdi.

Thor Kral'ın halen hayatta olduğunu görünce epey rahatlamıştı. Her şey yolundaydı. Belki tüm bu kehanet ve rüyaların hiçbir anlamı yoktur, dedi

içinden. Kendini böyle şeylere fazla kaptırıp, abartmış olabileceğini düşünüyordu. Ancak Kral ile konuşması ve onu uyarması gerektiğini düşüncesini kafasından atmak öyle kolay değildi.

Kralı koru.

Thor kendine kalabalığın arasında yol açmaya çalışarak ilerlemeye başladı. Bu sarhoş ve kaba adamların arasında ilerlemek zordu. MacGil ona onlarca metre uzaktaydı.

Thor kalabalığın ortasına kadar gelmeyi başarmıştı ki, Gwendolyn'i görünce durdu. Salonun kenarındaki küçük masalardan birinde hizmetçi kızlarla beraber oturuyordu. Kızın asık suratı onu şaşırtmıştı. Normalde böyle değildir halbuki, diye içinden geçirdi.

Önündeki yemekler el sürülmemiş halde duruyordu. İçeceğine de dokunmamış ve kendini hizmetçilerinden bile ayrı tutacak şekilde oturmuştu. Thor kızı böyle üzen şeyin ne olduğunu merak etti.

Kalabalıktan kurtulan Thor kızın yanına yaklaştı. Kız Thor'un geldiğini görünce her zaman yaptığı gibi gülümsemek yerine surat astı. Thor ilk defa kızın gözlerinde öfkeyi görüyordu.

Sandalyesinden kalkan Gwen ona sırtını döndü ve hızla uzaklaşmaya başladı.

Thor sanki kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Bu tepkini nedenini anlayamıyordu. Yanlış bir şey mi yapmıştı acaba? Masanın yanından geçerek kıza doğru koştu ve nazikçe

bileğinden yakaladı. Ancak kız onu şaşırtan bir hareket daha yaparak kolunu çekti ve öfkeyle suratına baktı.

"Sakın bana dokunayım deme!" diye bağırdı.

Geri çekilen Thor bu tepki karşısında dehşete düşmüştü. Bu tanıdığı Gwendolyn değildi.

"Özür dilerim." dedi. "Kötü bir niyetim yoktu. Sadece konuşmak istemiştim."

"Sana söyleyecek sözüm kalmadı." dedi kız öfkeyle. Gözleri nefretle parlıyordu.

Thor nefes almakta zorlandı, yanlış olanın ne olduğunu anlayamıyordu. "Leydim," dedi, "lütfen sizi bu kadar

kızdıracak ne yaptığımı söyleyin. Bu her ne ise, sizden özür dilerim."

"Yaptığın şey affedilmenin ötesinde. Hiçbir özür bunu telafi etmeye yetmeyecektir. Sorun senin olduğun kişiyle ilgili."

Tekrar uzaklaşmaya başladı. İçinde bir ses kızı kendi haline bırakmasını söylese de, aralarında geçen güzel şeylerin anısı ona bunu yapmamasını söylüyordu. Kızın ondan neden bu kadar çok nefret ettiğini öğrenmeliydi. Öne atılıp kızın yolunu kesti. Bu böyle bitmemeliydi.

"Gwendolyn, yalvarıyorum. En azından hatamın ne olduğunu söyle bana. Bana bunu çok görme."

Kız ona öfke dolu bir bakış attı ve “Bence biliyorsun. Hem de çok iyi biliyorsun.” dedi.

“Hayır, bilmiyorum.” dedi Thor tüm içtenliğiyle.

Kız ona şöyle bir baktıktan sonra, oğlanın hakikaten bilmediğine karar vermiş olmalı ki, şunları söyledi, “Son görüşmemizden önceki gün, bir geneleve gittiğin söylendi bana. Orada birçok kadınla, tüm gece beraber olmuşsun. Ardından günün ilk ışıklarıyla beraber benimle buluşmak için geldin. Şimdi hatırladın mı? Bunları söylerken bile midem bulanıyor. Seninle tanışmış olmak, bana dokunmuş olman, tüm bunlar beni iğrendiriyor. Umarım yüzünü

bir daha görmem. Sen beni aptal yerine koydun ve kimse beni aptal koyamaz!"

"Leydim!" diye bağırdı Thor. Kızın gitmesini engellemek ve ona işin doğrusunu anlatmak istiyordu. "Bu anlatılanlar doğru değil!"

Fakat kız, aralarına giren müzisyenlerden istifade ederek oradan uzaklaştı. Kalabalığın içinde o kadar hızlı kaybolmuştu ki, Thor'un artık onu bulması imkansızdı.

Thor öfkeyle dolmuştu. Birinin kıza yaklaşıp, kendiyle ilgili böyle yalanlar uydurmuş olmasına inanamıyordu. Bunun arkasında kimin olduğunu merak ediyordu. Gerçi artık pek önemi yoktu ya; ne de olsa kızla beraber olmak için

hiçbir şansı yoktu bundan sonra. Tüm yaşama isteği kaybolmuştu.

Kral'ı hatırlayan Thor, sersemlemiş halde tekrar salonda ilerlemeye başladı. Uğruna yaşayacağı hiçbir şeyi yoktu artık.

Birkaç adım atmıştı ki, karşısına birden Alton çıkıverdi. Tatmin olmuş birinin gülümsemesiyle Thor'a küçümser bir bakış atarak, yolunu kesti. İpek tozluklar, kızıl renkli bir gömlek giymişti ve kafasında ucu tüylü bir şapka vardı. Uzun burnu ve çenesiyle Thor'a bakarken, suratında müthiş küstah ve kendiyle gurur duyan bir ifade vardı.

"Şuna da bakın." dedi. "Bu bizim köylü çocuk değil mi? Müstakbel gelinini bulamadın mı yoksa? Ah, tabii

ki bulamadın. Genelevde yediğin haltlar hemencecik yayılıvermiş galiba.”
Suratını Thor’unkine yaklaştırarak sarı dişlerini ortaya çıkan bir sırıtış attı, “Bence kesin duymayan kalmamıştır.”

“Ne derler bilirsin: ortada gerçeğin küçük bir parıltısı bile olsa, bu koca bir dedikodu ateşini yakmaya yetecektir. İşte ben o parıltıyı buldum ve tüm itibarını yerle bir ettim, evlat.”

Öfkeden deliye dönen Thor’un artık dayanacak gücü kalmamıştı. Alton’ın üzerine fırladığı gibi karnına bir yumruk indirerek, onu dizlerinin üzerine düşürdü.

Saniyeler geçmeden etrafları sarıldı ve aralarına giren birçok asker ile konuk onları ayırdı.

“Haddini aştan evlat!” diye bağırdı parmağıyla onu gösteren Alton. “Kimse bir asile dokunamaz! Zindanlarda çürüyeceksin! Seni tutuklatacağım! Bundan şüphen olmasın! Günün ilk ışıklarıyla beraber seni almaya gelecekler!” diyen Alton arkasını dönerek, öfkeyle oradan ayrıldı.

Alton’un tehditleri şu an Thor’un umrunda bile değildi. Muhafızları da düşünecek değildi. Aklında sadece Kral vardı. Etrafını saran Lejyon üyelerini ittirerek, MacGil’e doğru ilerlemeye başladı. Aklı karman çormandı ve olayların bu şekilde nasıl geliştiğini kafası almıyordu. Tam herkes tarafından saygı görmeye başladığı vakit, aşağılık bir sürüngen yüzünden tüm itibarı

zedelenecekti. Aşkı elinden alındığı yetmiyormuş gibi, şimdi bir de hapse atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Zaten Kraliçe de ondan nefret ediyorken, hapse atılmaması için hiçbir sebep yoktu.

Ancak şu an bunlar umurunda değildi. Tek isteği Kral'ı korumaktı. Adımlarını sıklaştırdı. Bir şaklabana omuz atarak, gösterisini bozdu ama umursamadı. Üç hizmetçiyi daha geçtikten sonra, en sonunda Kral'ın masasına ulaşmayı başardı.

Neşesi yerinde olan MacGil elinde büyük bir şarap kadehiyle gösterileri izliyordu. Çevresini en önemli komutanlarının sardığı bir masanın başında oturuyordu. Suratı içkiden

kıpkırmızıydı. Kral onu fark edene kadar ilerledi.

"Lordum." diye bağırdı Thor umutsuz bir sesle. "Sizinle konuşmalıyım. Çok önemli!"

Bir muhafız Thor'u oradan uzaklaştırmak için harekete geçmişti ki, MacGil onu durdurdu.

"Thorgrin!" dedi MacGil, o derinden gelen, krallara yaraşır sesiyle. "Evlat, niye masamıza geldin? Lejyon'un yeri orada."

Thor diz çöktü. "Kralım, rahatsız ettiğim için üzgünüm. Fakat derhal konuşmamız gerekiyor."

MacGil Thor'un kulağının dibinde zil çalan bir müzisyeni yaptığı bir el hareketiyle uzaklaştırdı. Müzik

kesilmişti. Tüm komutanların bakışları Thor'un üzerine dönmüştü.

"Evet genç Thorgrin. Sahne artık senin olduğuna göre konuş bakalım. Yarına kadar bekleyemeyecek olan bu şey nedir?" dedi MacGil.

"Lordum," diye başladı Thor ama hemen durdu. Ne diyecekti ki? Rüya mı gördüm, deseydi. *Ya da kehanetten mi bahsetmeli*, diye düşündü. Kral'ın zehirleneceğini önceden hissettiğinden? Kulağa saçma mı gelirdi acaba?

Ancak başka bir şansı yoktu, o yüzden devam etti. "Lordum, bir rüya gördüm." dedi. "Sizinle ilgiliydi. Gene bu salonda yapılan bir şölendeydik. Rüyamda...içmemeniz gerekiyor."

Şaşıran Kral Thor'un üzerine eğildi. "İçmemeli miyim?" diye yavaşça.

Birden kendini arkaya atıp kahkahalar içinde gülmeye başladı. Kahkahaları tüm masayı sallıyordu.

"İçmemeliymişim!" diye tekrarladı. "Ne biçim bir rüya bu! Bence bir kabus demek daha doğru olur!"

Kral tekrar kahkahalara boğuldu ve masadaki tüm adamları da ona katıldılar. Thor utanmıştı ama vazgeçmeye de niyeti yoktu.

MacGil eliyle bir hareket yapınca kenarda duran muhafızlardan biri Thor'u tutup uzaklaştırmaya niyetlendi ama adamdan kurtulan Thor kararlıydı. Kral'a mesajı iletmeliydi.

Kralı koru.

“Kralım, sizden dinlemenizi talep ediyorum.” diye bağırdı ve masaya doğru atılarak, yumruğunu indirdi. Bu hareketin üzerine herkes inanmayan gözlerle Thor’a baktı. Herkes şaşkına dönmüştü ve tüm sesler kesilmişti. Kral’ın suratına öfkeli bir ifade çöktü.

“SEN mi talep ediyorsun?” diye bağırdı Kral. “Benden hiçbir şey talep edemezsin evlat!” diye bağıran MacGil’in öfkesi iyice kabarıyordu.

Bunun üzerine masadakiler hepten sessizliğe gömüldü. Thor utançtan yanaklarının kızarışı hissedebiliyordu.

“Kralım, beni affedin. Saygısızlık etmek istemedim. Ancak güvenliğiniz için endişeliyim. Yalvarıyorum size. Hiçbir şey içmeyin. Rüyamda

zehirlendiğinizi gördüm. Lütfen. Siz benim için çok önemlisiniz. Bu yaptıklarımı göze alma sebebi de bu!"

MacGil'in öfkesi yavaşça kayboldu. Thor'un gözlerine içten bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Evet, beni umursadığını görebiliyorum. Şapşalca davransan bile bu böyle. Saygısızlığını affediyorum. Şimdi git. Ve sabaha kadar gözüme gözükme."

Ardından muhafızlarına bir hareket yaptı ve adamlar bu sefer daha sert bir şekilde Thor'u tutarak, uzaklaştırmaya başladılar. Olayın şaşkınlığı üzerinden atmaya başlayan masadakiler, cümbüşlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Gördüğü muamele karşısında öfkelenen Thor bir süre daha sürüklendi. Bu gece burada yaptığı şeylerin bedelinin kendisine ödetileceğini düşünüyordu. Belki ondan sonsuza kadar buradan ayrılması istenecekti.

Muhafızlar onu Lejyon masasının olduğu yere getirip ittiler. Kral on metre kadar uzağında kalmıştı. Elinde bir omuz hissedince arkasını döndü ve karşısında Reece'i gördü.

"Tüm gün seni aradım durdum. Neler oldu sana böyle?" diye sordu Reece. "Hayalet görmüş gibisin."

Thor cevap veremeyecek kadar allak bullak haldeydi. Şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

“Gel, yanıma otur. Senin için ayırmıştım burayı.” dedi Reece ve onu yanına oturttu. Burası Kral’ın ailesi için ayrılmış bir masaydı. İki elinde de kadeh tutan Godfrey ile etrafı dikkatle izleyen Gareth da bu masadaydı. Thor bir an için Gwendolyn’in de burada olmasını umut etti ama bu boşunaydı.

“Sorun nedir Thor?” diye Reece ısrarla sordu. “Masaya seni yiyecekmiş gibi bakıyorsun.”

Thor kafasını salladı. “Sana anlatacak olsam, bana inanmazdın. O yüzden en iyisi çenemi kapalı tutmak.”

“Anlat Thor. Bana her şeyi söyleyebilirsin.” dedi Reece samimiyetle.

Onun gözlerinin içine bakan Thor, sonunda birinin onu ciddiye aldığını görebiliyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. Kaybedecek bir şeyi yoktu nasıl olsa.

"Önceki gün ormanda kız kardeşinle beraberken beyaz sırtlı bir yılan gördük. Gwen bunun bir ölümün habercisi olduğunu söyledi ki, ben de buna inanıyorum. Daha sonra Argon'u gördüm. O da bana bir ölümün yaklaştığından bahsetti. Bundan kısa bir süre sonra, rüyamda baban zehirleniyordu. Bu gece, burada oluyordu bu olay. Tam da bu salondaydı. O zaman bundan emin oldum. Baban zehirlenecekti. Birilerine ona suikast girişiminde bulunacak."

İçini bu şekilde dökmek onu rahatlatmıştı. Onu ciddiye alıp dinleyen birine sahip olmak güzeldi.

Reece bir süre onun gözlerinin içine baktı ve sonun ağzını açtı.

“Söylediklerinde samimi gibisin. Bundan şüphem yok. Babamı kolluyor olman da hoşuma gidiyor. Sana tüm kalbimle inanıyorum. Ancak rüyalar insanın aklını karıştırabilirler. Her gördüğümüz gerçek olacak diye bir şey yok.”

“Bunları Krala da anlattım.” dedi Thor. “Bana bakıp güldüler. Bu gece içmeye devam edecek.”

“Thor, rüyanda gerçekten bunları görmüş olduğuna dair hiçbir şüphem yok. Ya da bunu hissetmiş olmandan.

Ancak ben de hayatım boyunca buna benzer bir çok kötü rüya gördüm. Geçen geceki rüyamda birileri beni kalenin tepesinden aşağı itiyordu. Gerçekten düştüğümü sanırken, bir anda uyanıverdim. Rüyalar garip şeylerdir. Hem ayrıca Argon hep bulmaca gibi konuşur. Dediği her şeyi ciddiye almamalısın. Babam iyi durumda. Ben de öyle. Hepimizi iyiyiz. Arkana yaslanıp içkini yudumla ve keyfine bak.”

Sözlerini bitiren Reece kürk kaplı sandalyesine yaslanarak içkisini içmeye başladı. Hizmetçilerden birine işaret etti ve adam Thor’un önüne geyik eti ile kadeh koydu.

Bunlara hiçbir tepki vermeyen Thor, sanki tüm hayatı ellerinin arasından

kayıp gidiyormuş gibi hissediyordu. Ne yapacağını bilmiyordu.

Halen düşünebildiği tek şey rüyasıydı. Kendini bir türlü uyanamadığı bir kabusun içindeymiş gibi hissediyordu. Elinden gelen tek şey bir kenarda oturup, devamlı Kral'ın masasına doğru giden hizmetçileri ve taşıdıkları şarapları izlemekti. Hepsini dikkatle inceliyordu. Kral'ın her yudumunda korkudan titriyordu. Ancak gözlerini de oradan ayıramıyordu.

En sonunda bir hizmetçi Thor'un dikkatini çekti. Bunun taşıdığı kadeh diğerlerininkine hiç benzemiyordu. Daha iriydi ve altındandı. Etrafı da yakut ve başka değerli taşlarla süslenmişti.

Tıpkı rüyasındaki gibi.

Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atan Thor, elinde kadehle Kral'a yaklaşan hizmetçiyi sanki ağır çekimdeymiş gibi izliyordu. Thor'un bunu izlemeye daha fazla tahammülü kalmamıştı. Vücudunun her bir noktası bu kadehin içinde zehir olduğuna dair ona sesleniyordu.

Masadan fırlayan Thor, önüne çıkan herkese dirseğiyle vurarak kalabalığı yarmaya başladı. Kral kadehi tutar tutmaz Thor masanın üzerine çıktı ve eliyle kadehe vurdu.

Kral'ın elinden fırlayarak havalanan kadehin görüntüsü tüm salonu dehşete düşürdü. Sessizliğe gömülen kalabalık sayesinde taşlara düşen kadehin çıkardığı ses, tüm salonda yankılandı.

Müzisyeninden hokkabazına kadar herkes donup kalmıştı. Yüzlerce kadın ve erkek şaşkınlıktan ne yapacakları bilemiyorlardı. Kral ağır hareketlerle yerinden doğruldu ve bakışlarını Thor'a çevirdi. "Bu ne cüret!" diye bağırdı öfkeyle bağırdı. "Seni zindanlara attıracağım!"

Yaptığı şeye kendi de inanamayan Thor dehşet içindeydi. Sanki tüm dünya üzerine çöküyordu. Şu an tek isteği yerin dibine girmek ve kaybolmaktı.

Şarabın yerde oluşturmaya başladığı birikintiye yaklaşan bir av köpeği, sıvıdan biraz içti. Thor bir şey yapamadan, salondaki herhangi biri tepki veremeden, tüm gözler av köpeğine

çevrildi. Çünkü hayvan insanı kahreden, acı verici iniltiler çıkarmayı başlamıştı.

Bir saniye bile geçmeden köpek cansız bir şekilde yana devrildi. Herkes dehşet içinde köpeğe bakıyordu.

"İçeceğin zehirli olduğunu biliyordun!" diyen bir ses yükseldi.

Thor sesin sahibine dönünce, bunun Prens Gareth olduğunu fark etti. Parmağını suçlayan bir ifadeyle Thor'a doğru sallayarak babasının yanına geliyordu.

"Zehri kendin koymadıysan, şarabın zehirli olduğunu nereden biliyordun? Thor Kral'ı zehirlemeye çalıştı!" diye bağırdı Gareth.

Kalabalıktan öfkeli bağırışlar yükseldi.

“Onu zindana götürün.” diye emretti Kral.

Muhafızları Thor’u sertçe tuttular ve salon boyunca sürüklemeye başladılar. Onlara direnip, karşı çıkmaya çalışıyordu. “Hayır!” diye bağırdı. “Anlamıyorsunuz!”

Ancak kimse onu dinlemedi. Kalabalığın içinde hızla ve çabucak sürüklenirken, tüm hayatının gözlerinin önünden geçip gittiğini hissediyordu. Onu salondan dışarı çıkardıktan sonra, daha önce fark etmediği bir kapıdan geçirdiler. Ve bu kapı hızla arkalarından kapandı.

İçerisi sessizdi. Muhafızlar onu merdivenlerden aşağı sürüklüyordu. Onlar aşağı indikçe etraf iyice

kararıyordu. Bir süre sonra diğer mahkumların yakarışlarını duyabiliyordu.

Karşısında açılan demir bir kapı görünce nereye getirildiğini anladı. Zindanlar.

Muhafızların güçlü kolları arasında kıvranıyor, onlardan kurtulmaya çalışıyordu. “Anlamıyorsunuz!” diye bağırdı.

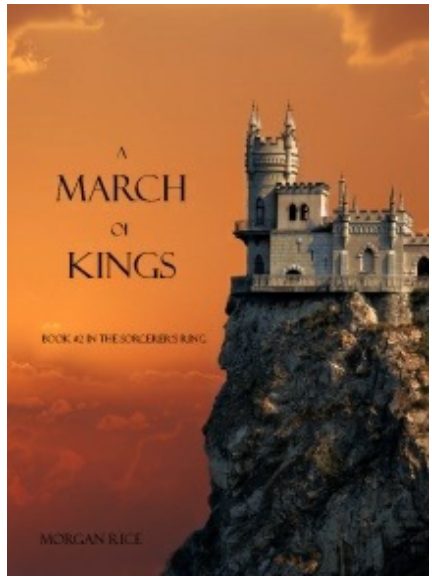
Kendisine doğru yaklaşan iri ve kaba görünümlü bir muhafız gördü. Tıraşsız suratında sarı dişlerini baştan aşağı gösteren bir sırıtış vardı. Thor’a küçümser bir bakış atarak, “Ooo, çok iyi anlıyorum hem de!” dedi insanı rahatsız eden bir sesle.

Adamın kendisine doğru savurduğu yumruk, Thor'un hatırladığı son şeydi. Ardından ise her şey karardı.

ŞİMDİ YAYINDA!

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ

(Felsefe Yüzüğü 2. Kitap)



“FELSEFE YÜZÜĞÜ ani bir başarı için her şeye sahip: entrika, karşı entrika, gizem, yiğit şövalyeler, kırık kalpler ile dolu çiçekli aşklar, aldatma ve ihanet. Sizi saatlerce eğlendirecek ve her yaştaki okuyucuyu memnun edecek. Tüm

fantezi okurlarının kütüphanesinde bulunmasını tavsiye ettiğimiz bir kitap.” --*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ bizi, Thor’un insanlığa yaptığı destansı yolculuğunda bir adım daha ileri götürüyor. Bir savaşçı olmaya giden yolda, kim olduğu, hangi güçlere sahip olduğu konusunda daha çok şeyi fark etmeye başlıyor.

Zindandan kaçışının ardından Thor, Kral MaGil’e yapılan başka bir suikast girişimini öğrenip dehşete düşüyor. Kral öldüğünde krallık bir çalkantıya düşüyor. Taht için herkes rekabet

ederken, Kralın Meclisi aile dramları, güç mücadeleleri, ihtiraslar, kıskançlıklar, şiddet ve ihanetle her zamankinden daha da meşgul durumda. Çocuklar arasından bir veliaht seçilmek zorunda. Böylece kadim Hanedan Kılıcı yeni biri tarafından taşınma şansı bulabilir. Fakat bütün bunlar alt üst olabilir: suikast silahı bulundu ve suikastçının bulunması yaklaşırken ilmik sıkılaşıyor. Aynı anda MacGiller, Yüzük içinden yeni bir saldırı yapmak üzere olan McCloudların tehdidiyle karşı karşıya kalıyor.

Thor, Gwendolyn'un aşkını yeniden kazanmak için savaşıyor; fakat zaman yetmeyebilir. Eşyasını toplaması ve

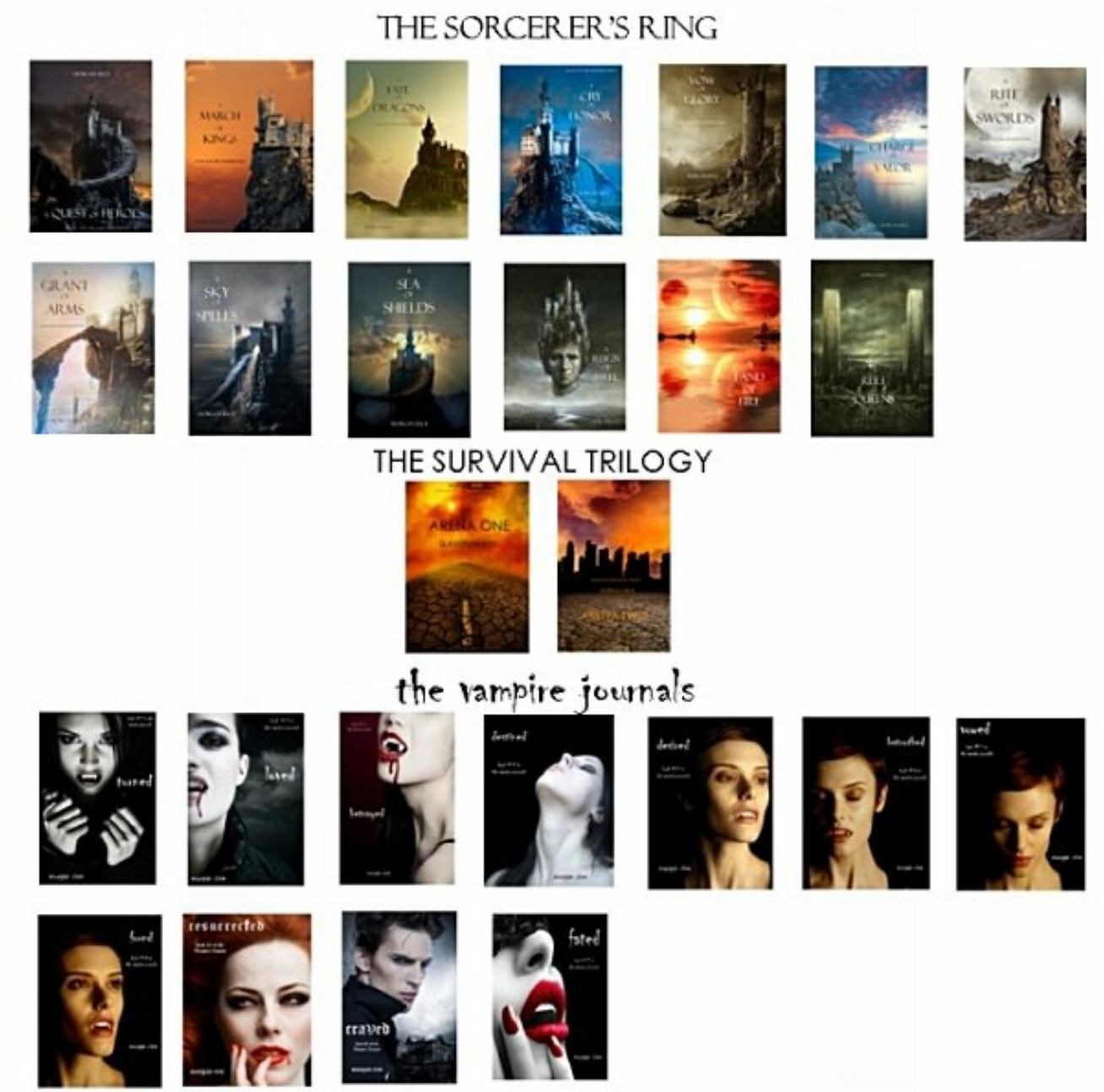
silah arkadaşlarıyla birlikte Yüzer için hazırlanması söylendi; tüm Lejyon üyelerinin hayatta kalması gereken yüz zorlu gün. Lejyon, insanlığa öncülük etmek için, Yüzüğün koruması olmadan Kanyon'u geçmek ve Yabana girmek, Tartuvian Denizinde ejderhalar tarafından gözlendiği söylenen Sisler Adası'na gitmek zorunda.

Geri dönebilecekler mi? Yokluklarında Yüzük dayanabilecek mi? Ve sonunda Thor kaderi hakkındaki sırrı öğrenecek mi?

Sofistike dünya tasarımı ve karakter yaratımıyla, KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ, arkadaşlar ve âşıklar,

rakipler ve talipler, şövalyeler ve ejderhalar, entrikalar ve politik hileler, yaklaşan çağ, kırık kalpler, hile, ihtiras ve ihanetlerin destansı hikâyesi. Bir onur ve cesaret, talih ve kader, büyücülük hikâyesi… Her yaştan ve her cinsiyetten kişileri etkileyecek olan bu fantezi bizi asla unutmayacağımız bir dünyaya götürüyor.

Google'dan Morgan Rice Kitaplarını İndirin!





FELSEFE YÜZÜĞÜ serisini sesli kitap formatında **Dinleyin**!

Bulabileceğiniz Yerler:

Amazon

Audible

iTunes

Morgan Rice Kitapları

FELSEFE YÜZÜĞÜ

KAHRAMANLARIN GÖREVİ (1. KİTAP)

KRALLARIN YÜRÜYÜŞÜ (2. KİTAP)

EJDERHALARIN KADERİ (3. KİTAP)

GURUR AĞLAYIŞI (4. KİTAP)

ŞEREF YEMİNİ (5. KİTAP)

KAHRAMANLIK SALDIRISI (6. KİTAP)

KILIÇ AYİNİ (7. KİTAP)

SİLAHLARIN TESLİMİ (8. KİTAP)

BÜYÜLÜ GÖKYÜZÜ (9. KİTAP)

KALKAN DENİZİ (10. KİTAP)

ÇELİĞİN HÜKÜMDARLIĞI (11. KİTAP)

ATEŞ ÜLKESİ (12. KİTAP)

KRALİÇELERİN YÖNETİMİ (13. KİTAP)

KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ

ARENA 1: KÖLETÜCCARLARI (1. KİTAP)

ARENA 2 (2. KİTAP)

VAMPİR GÜNLÜKLERİ

DÖNÜŞÜM (1. KİTAP)

SEVİLMİŞ (2. KİTAP)

ALDATILMIŞ (3. KİTAP)

YAZGI (4. KİTAP)

ARZULANMIŞ (5. KİTAP)

NİŞANLI (6. KİTAP)

YEMİNLİ (7. KİTAP)

BULUNMUŞ (8. KİTAP)

CANLANDIRILMIŞ (9. KİTAP)
GÖMÜLMÜŞ (10. KİTAP)
KADER (11. KİTAP)

Morgan Rice Hakkında

Morgan Rice, 11 kitaplık (ve hala devam eden) genç yetişkin serisi VAMPİR GÜNLÜKLERİ; 2 kitaptan oluşan (ve devam eden) kıyamet sonrası gerilim, 1 numaralı çok satan KÖLETÜCCARLARI ÜÇLEMESİ; 13 kitaptan oluşan (ve devam eden), 1 numaralı çok satan destansı FELSEFE YÜZÜĞÜ kitaplarının 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Morgan'ın kitapları hem basılı hem de sesli olarak bulunabilir. Tercümesinin yapıldığı diller: Almanca, Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Japonca, Çince, İsveççe, Hollandaca,

Türkçe, Macarca, Çekçe ve Slovakça (daha farklı dillere tercümesi de yapılmakta).

DÖNÜŞÜM (Vampir Günlükleri'nin 1. kitabı) ve KAHRAMANLARIN GÖREVİ (Felsefe Yüzüğü 1. kitap) ücretsiz olarak Amazon üzerinde indirilebilir durumda!

Morgan sizi dinlemeyi çok seviyor, dolayısıyla lütfen www.morganricebooks.com adresini ziyaret edip eposta listesine eklenin, ücretsiz bir kitap kazanın, ücretsiz hediyeler alın, ücretsiz uygulamaları indirin, Facebook ve Twitter ile bağlanın ve irtibatta kalın!